

<C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Harrison Harry-PS4-1 Navrat na planetu smrti.pdb>

PDB Name: Harison Harry-PS4 Ctvrta planet

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 24.4.2007

Modification Date: 24.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ČTVRTÁ PLANETA SMRTI
NÁVRAT NA PLANETU SMRTI

HARRY HARRISON

Jason dinAlt byl k pultu nejbliže, když se dispečinkem rozlehl protivný ječivý signál vnější ochrany. Pronikavý zvuk se podobal křiku postřeleného, ale stále útočícího křídlobodce. Pyrranům automaticky vklouzly do rukou pistole a zamířily na hlavní displej, kde se objevila komplexní informace z kosmoportu „Velf“. Všem čtyřem přítomným se zdálo, že jindy bezduchý jek bzučáku dnes vyjadřuje silné rozčilení, s nímž pasažér lodi někde na oběžné dráze kolem Pyrru právě tiskne klávesu výzvy. Posádka hlídkujícího kosmického člunu mu již určitě vysvětlila, že speciálně neupraveným lodím je bez předchozího ohlášení přistání na planetě zakázáno. Příchozí z daleka se s tím ale nespokojil a požadoval spojení s nadřízenými. Měl štěstí, že momentálně byl ve středisku ochrany právě Jason, se kterým se jako s jediným z celého osazenstva dalo domluvit.

Vytrvale naléhající majitel lodi se představil jako Revered Bervik, prohlásil, že záležitost nesnese odkladu, že hodlá hovořit pouze s nejvyššími představiteli Pyrru, a proto musí okamžitě přistát a že on, Revered Bervik(!), se nebude vybavovat s kdejakým kosmickým dispečerem...

„Poslyšte, vážený Reverede*,“ přerušil měkce vodopád jeho výřečnosti Jason, „to je opravdu vaše skutečné jméno, nebo tím hodláte zdůraznit, že se k vaší osobě máme chovat s ještě větší úctou, než je obvyklé?“

Bervik nestačil domluvit, zaslechli jen, jak se překvapením zajíkl, a Jason pokračoval:

„Vážíme si všech lidí ve vesmíru, ale vyžadujeme totéž i od nich. Momentálně sloužím jako dispečer, ale jmenuju se Jason dinAlt, jestli vám to jméno něco říká. Pochopte, na Pyrru žije tak málo lidí, že nejvyšší představitelé nemají čas vysedávat ve svých neútulných kancelářích. Ani chuť, jasné? Musíme se věnovat důležitějším věcem – bezpečnosti, výstavbě a zásobování. Mluvte, poslechnu si, jaký máte problém, Reverede Berviku.“

„Opravdu se jmenuji Revered, ale o historii mého příchodu na svět se můžeme pobavit někdy jindy. Musím s vámi nutně mluvit, a to přímo, ne přes obrazovku. Na důkaz významu mého poslání jsem již převedl na vaše konto u Mezihvězdné banky dva miliony kreditů.“

„Ó, černí prostoru! Tímhle jste měl začít! Momentíček, Berviku.“

Jason se rychle spojil s bankou a na obrazovce se mu objevilo potvrzení cizincových slov – peníze byly převedeny již ráno.

„V pořádku,“ shrnul Jason. „Přepравíme vás sem k nám, ale naší lodí. Promiňte, na této planetě se instrukce musí dodržovat.“

Revered Bervik přijal rozhodnutí mlčky a přerušil spojení.

„Nespěcháš příliš, když k nám zveš úplně neznámého člověka, Jasone?“ zeptal se Kerk, jeden z nejstarších a nejzkušenějších obyvatel planety. Pyrrani nikdy neměli klasickou vládu – jedno velké, řídké osídlené město a několik dolů spíše řídila než vedla skupina lidí podobná vojenskému štábu. Jenže když se díky Jasonovu úsilí stal Pyrrus plnoprávným členem Ligy planet, Kerk byl donucen přijmout titul premiéra a při nejdůležitějších jednáních hrát roli první osoby země. Ani aktivní účast v meziplanetární politice Kerka nezbavila starého pyrranského zvyku chovat se nedůvěřivě ke všem cizincům. Přesto již řadu let patřil Jason dinAlt k jeho nejlepším přátelům; Jason, bývalý nejlepší falešný hráč-psionik galaxie nyní na rozvíjejícím se Pyrru plnil současně funkce ministra ekonomiky a financí, spravedlnosti, kultury a umění. Občas se tak rád představoval.

„Nebylo by lepší, kdybychom my sami zaletěli na orbitu a promluvili si s tím nafoukancem?“ pokračoval Kerk.

„Myslím, že ne,“ usmál se Jason, „to už jsme jednou zkusili. Jenže tehdy nikdo nepřevedl na konto Pyrru peníze...“

Kerk si vzpomněl na dávnou historii podlého Jasonova únosu a už nic nenamítal. Na svém území se cítil lépe.

„Tak dobrá,“ pravil neochotně. „Ať ho tedy přivítá Meta!“

Meta byla první Pyrranka v historii, která se zamilovala do cizince. Před řadou let zachránila Jasonovi život, když zadržela vražednou ruku rozzuřeného Pyrrana. Nakonec se ukázalo, že tím zachránila celou planetu. Jako většina žen Meta více důvěřovala hlasu svého srdce než mozku, ale jako Pyrranka musela těžce překonávat strohá přikázání nasátá s mateřským mlékem: že totiž zájmy Pyrru a Pyrranů jsou důležitější než život jednoho člověka, tím méně cizince. Proč zachraňovala Jasona před smrtí znovu a znovu, pochopila teprve daleko později – bylo to způsobeno láskou. Stala se první Pyrrankou, která poznala veliký dávný cit, na mnoha světech již téměř zapomenutý.

Neuběhlo ani pět minut a Meta se svým novým lehkým křížníkem Temuchin odstartovala. Loď byla plně přizpůsobena pro cestování galaxií skokovým režimem, ale ve své třídě byla považována za ekonomicky nejvýhodnější i pro let nízkými kosmickými rychlostmi, a proto byla využívána jako kvalitní kosmický člun.

Bervikovi se málem roztřásla kolena, když spatřil formy života na Pyrru. Množství létajících, skákajících i plazících se tvorů napadlo přistávající loď se zavlou zůřivostí, která se v poslední době u místní fauny neustále stupňovala, zejména po zavedení radiového spojení mezi ochranou a loděmi na orbitě. Od té doby, kdy Pyrané postavili nové město, oproti starému nechráněné nepropustným perimetrem, a proto hrdě nazývané Otevřené, se centrem agrese nečekaně stal kosmoport, pojmenovaný na počest Kerkova posledního syna, který zahynul při záchraně Jasonova života. Nové mutace děsivých pyrranských tvorů začaly s obzvláštní nenávistí reagovat na silné zdroje vyzařování při radiovém kontaktu. Ani nejlepší odborníci, zabývající se místními formami života, se nemohli shodnout, co to znamená, ovšem opatření na zesílení ochrany přilétajících a odlétajících lodí byla přijata okamžitě. S cílem maximálně izolovat Otevřené před telepatickými vlnami nenávisti Pyrrani mimo jiné vybudovali podzemní magistrálu, která se

stala skutečnou dopravní tepnou mezi městem a portem, a vzdušný prostor planety používali pouze v nejnútnejších případech.

Meta útočníky zkušeně zlikvidovala zášlehem plamenů přistávacích motorů. Při otvírání přestupní komory navrhla Bervikovi, aby se oblékl do skafandru, pokud se bojí, vzápětí ho ale upozornila, že se na volném prostranství budou pohybovat pouze pár metrů. Bervik hrdě odmítl, čehož vzápětí trpce litoval. Než se jim podařilo přejít z lodi do vznášedla a poté ze vznášedla do dispečinku kosmoportu, Meta musela svést skutečnou bitvu, která Bervika uvrhla v obdiv i úděs. Bojovná Pyrranka schválně nepoužila teleskopické schůdky, aby tak dala cizinci možnost třeba jen na několik okamžiků okusit atmosféru skutečné planety smrti, na které život není žádný med.

Poněkud to přehnala, vysoce váženému Bervikovi život již dávno nepřipadal bez mráček, radostný a jednoduchý. Tvářil se stroze, měl neustále podmračený výraz, a teď byl navíc vyděšený, takže se znovu rozčilil. Měl kolem čtyřicítky, byl vysoký, urostlý, vybraně oblečený, celým svým vzhledem vzbuzoval vážnost. Tento člověk zjevně patřil ke smetánce a jak známo, postavení zavazuje. Bervik se na jinoplanetníka kupodivu rychle vyrovnal s chvěním rukou a slabostí v nohou. Když se usadil v nejpohodlnějším křesle, které mu jako hostovi nabídl, vytáhl z náprsní kapsy doutník, důstojně ořezal jeho špičku speciálním zařízením, sloužícím zároveň jako manžetový knoflíček, zapálil jej prstenem se zabudovaným laserovým zapalovačem a celý dispečink se okamžitě naplnil slabou medovou vůní drahého tabáku.

Meta zachytila v Jasonových očích, upřeně hledících na doutník, záblesk stesku. Prsty velkého hráče nervózně ťukal do pultu vedle klávesnice.

„Doporučili mi vás přímo v centru bývalého Hvězdného impéria – na Zemi. Pokud se nemýlím, nejsilnější galaktickou lodí disponuje pouze Pyrrus a jste známí jako úspěšní a zkušení válečníci.“

Jason se cítil všemi těmi předcházejícími slovy polichocen. Teď je považován za obyvatele planety smrti. Proč to nepřiznat: za dlouhé roky bojů se skutečně stal Pyrranem – tělem i duší. Po svém třetím návratu Jason dinAlt prakticky nevnímal dvojnásobnou tíži, svaly mu dostatečně zesílily a roditelům Pyrranům se nemohl rovnat pouze v rychlosti reakcí.

„Jsem zplnomocněný zástupce Velké rady Konsorcia světů Zelené větve,“ představil se nakonec celým titulem Reverend Bervik.

Jason samozřejmě slyšel o Zelené větvi, ale samo konsorcium bylo poměrně mladou organizací a dozvědět se něco o jeho problémech mohlo být užitečné. Tak daleko nebojácného hvězdného cestovatele ještě osud nikdy nezavál.

Před stovkami let tak pojmenovali pozemští astronomové zvláštní seskupení hvězd, ležící stranou galaxie; vypadalo to, jako by dvojevypuklé zrnko čočky náhle vyhnalo čemozemí mezihvězdného prostoru stíhlý výhonek. Kolem hvězd v Zelené větvi, podobajících se Slunci, se nacházelo množství planet s příznivými podmínkami pro drsný život a některé z nich byly osídleny již dávno. Tyto světy se staly díky příčinným obchodníkům a průmyslu velmi důležitým centrem dalších výbojů civilizace. Některé planety, osídlené poměrně nedávno, byly ještě agresivní a bojovaly mezi sebou navzájem, ale i zde se již blížilo období stability a rozkvětu. Lokální války a konflikty se odehrávaly stále méně často, a co bylo nejdůležitější, ani jedné z planet Zelené větve se i přes jejich poměrnou blízkost nedotkl úpadek Epochy degenerace.

Technologicky byly téměř na stejné úrovni, což nakonec vedlo ke vzniku jejich organizace, Konsorcia. Vzdálenost od ostatních civilizací, rozdíraných spory a neshodami, umožnila Zelené větvi stát se bohatým a šťastným místem, které mnozí v galaxii pokládali za legendu, výmysl romantiků podobný rajske zahradě, a nejbohatší obchodníci, znající sem cestu, jednomyslně prohlašovali tuto oblast za ideální pro uzavírání výhodných obchodů a tvorbu velkolepých projektů.

Nikde se neukazovaly žádné známky blížícího se nebezpečí, dokud piloti vesmírných linek a vzápětí pozorovatelé na výběžku Zelené větve, nejvzdálenějším od galaxie, na planetě Yuktis, něco nezpozorovali: z mezgalaktického prostoru se ke světům Konsorcia pomalu, ale neodvratně přibližoval objekt, který zpočátku ani nepovažovali za nebeské těleso, tak neurčitě vypadal na nejsilnějších radarech a v teleskopech. Jeho složení nebylo možné určit, protože se občas choval doslova jako absolutně černé těleso. Nevyzařoval vůbec nic, a kdyby se přístroje uměly obrazně vyjadřovat, řekly by, že těleso, blížící se k Yuktisu, je černější než čern mezihvězdného prostoru.

To ale nebylo to hlavní – kosmický objekt vyzařoval strach. Neměl ani tak fyzickou jako spíše psychickou podstatu. „Paprsky strachu“ se totiž nedaly zjistit žádnými přístroji, včetně nejdokonalejších, a to ani těmi, které byly nastaveny na standardní vlnu psioniků. Lidé, kteří se k této záhadě přiblížili, však zdrcující vliv záhadných paprsků pocítili, a to nejen na pozorovacích stanovištích na Yuktisu, ale i na dalších světech Zelené větve. Pro spokojený život planet vyvstala zjevná hrozba. Nepochopitelný a zlověstný mezihvězdný tulák se blížil.

Před týdnem se podařilo astronomům z Yuktisu vnést trochu světla do složení neidentifikovatelného objektu. Podařilo se jim totiž zjistit, že jde o objekt velikosti něco mezi malou planetkou a velkým asteroidem, který má při svých malých rozměrech neuvěřitelnou přitažlivost – 0,708 g. Atmosférický obal neexistoval, zato celý povrch pokrývala tlustá vrstva ledu, nedovolující provést spektrální analýzu hlubších vrstev, která by mohla pomoci objasnit tu neuvěřitelnou přitažlivost. Bez jakýchkoliv dohadů bylo ale možné říci, že asteroid pochází z jiné galaxie. Cizí zamrzlý svět.

Kolik miliard let potřeboval, aby překonal nepochopitelnou hloubku prostoru rychlostí planetární družice? Jaké události a síly mu zadaly směr letu? Co v sobě ponurý prastarý asteroid skrýval? Všechny tyto otázky zneklidňovaly vědce a politiky světů Zelené větve, ale hlavně je rozechvíval strach – lepkavý, černý, nezvladatelný strach, který se vkrádal do vědomí každého člověka, stačilo jen pohlédnout na černý kotouč. A to se teď jen nepatrně ukazoval na obrazovkách přístrojů, které ho sledovaly. Nikdo nevěděl, jak tento strach porazit, a proto se bez ohledu na ohrožení nikdo nepokusil o aktivní protiopatření.

Tím spíše, že vědci, ti skuteční, jsou s to zkoumat vše, klidně tedy i nekontrolovatelnou hrůzu. Učenci nemají strach z neznáma – to je spíše přitahuje a inspiruje. Hrůza a děs, vyvolávané neznámým objektem, byly pro ně obzvláště zajímavé. Navíc něco takového nemělo obdoby v celém obydleném vesmíru, ve kterém se nachází i tak množství všelijakých překvapení a nebezpečí.

Otázka tedy zněla: zkoumat, nebo zničit?

Mimořádné zasedání Ligy světů za účasti představitelů technicky nejvyspělejších planet galaxie rozhodlo: za prvé – přísně utajit sám fakt existence „objektu 001“, jak byl mimogalaktický asteroid pojmenován, za druhé – nepřetržitě jej sledovat 24 hodin denně a pravidelně střídát personál, aby se zabránilo psychickým následkům, a za třetí – obrátit se s žádostí o pomoc na nejlepší specialisty galaxie co se týče mimořádných případů, tedy na Pyrrany. Protože kdyby se měly hledat analogie, nic tak nepřipomínalo „paprsky černého strachu“ jako telepatická nenávisť pyrranských organismů. Někdo si dokonce troufl předpokládat, že je to jedno a to samé, jen že se to na Pyrru nachází ve slabší formě. „Nechci šířit strach a paniku,“ ukončil výklad Bervik, „ale nějaké předběžné kroky se udělat musí. Domníváme se, že v nebezpečí není jen Zelená větev, ale i celá galaxie.“

„Zapálil bych si,“ řekl Jason po malé pauze, během níž všichni mlčeli.

„Vždyť jsi přestal,“ připomněla mu Meta podezřívavě.

„No ano, ale tohle je zvláštní případ,“ bránil se Jason.

„Tvůj případ je zvláštní tím, že jsi ve vzduchu ucítil kvalitní doutník, co?“ odsekla

„Ale vždyť já nekouřím doutníky!“ vymlouval se Jason jako malý kluk. „Víš, že jen cigarety...“

V té chvíli Kerk praštil do stolu svou mohutnou tlapou, takže skleničky s minerálkou nadskočily a zazvonily.

„O čem to, sakra, mluvíte? Nemáme dost jiných starostí?“

Bervik považoval za svou povinnost objasnit, že dva miliony kreditů, převedené na konto Pyrru, jsou částkou shromážděnou představiteli Konsorcia v časové tísní a v podmínkách nejvyššího utajení a že pro každý, i sebemenší vklad musela být vypracována samostatná historie. Na celkové řešení problému mohou být pochopitelně vyčleněny daleko větší prostředky.

„Samozřejmě chápu, že převedené peníze nemusí stačit ani na první etapu celé operace,“ prohlásil Bervik, „ale spoléhám na váš zdravý rozum a některé zvláštnosti vaší povahy. Podle všeobecného mínění v galaxii pro vládu i obyvatele Pyrru nejsou peníze tím hlavním.“

Všichni přítomní s tím mlčky souhlasili. Proto jim Reverend Bervik přehrál záznam pozorování pořízený přede dvěma dny z hlídkového člunu, který se k objektu 001 maximálně přiblížil. Rozlišovací schopnosti

přístrojů umožňovaly rozlišit pouze jakési tmavé skvrny pod ledovým příkrovem pomalu rotující koule. Bude nutné je prozkoumat podrobněji. Podivné ale bylo něco jiného – pouhé sledování obrazu na displeji vyvolalo v duších Pyrranů děsivý, iracionální strach. Jason mimoděk sevřel v ruce rukojeť pistole, která mu do ní vskočila, a jen s neuvěřitelným vypětím vůle se donutil nepoužít ji. Jak asi bylo Kerkovi, Metě a Bruccovi!

„Pašáci,“ pomyslel si uznale o veteránech pyrranských bitev. Před několika lety by celý přístrojový panel kosmoportu rozstříleli na cucky a teprve potom by začali uvažovat, co to bylo. Dnes se ani nepohnuli, ovládli se.

Ano, dlouhý styk s Jasonem a život na planetě Felicity v úplně jiných podmínkách měl na Kerka i Metu vliv. Pokud šlo o Brucca... No, to byl jiný případ.

Bývalý lékař a biolog planety řídil řadu let centrum přípravy Pyrranů a také výzkum nejpodivnější flóry a fauny v galaxii. Brucco se nepřipojil ke skupině stoosmašedesáti dobrovolníků, kteří odešli kolonizovat neznámý divoký svět. Rozhodl se zůstat na Pyrru navždy, studoval jej a zúčastnil se i poslední nejstrašnější bitvy, ve které staré opevněné město planetě podleгло. V této bitvě nebo spíše válce zahynulo téměř patnáct tisíc neústupných a nesmiřitelných obyvatel. Brucco byl také považován za mrtvého. Zachránci, vyslaní z lesní rezidence založené kdysi dávno ještě starým Rhesem, našli v laboratořích kupodivu ucelené a nesmírně cenné poznatky, nashromážděné nejlepším biologem Pyrru. Brucco nezahynul hlavně díky tomu, že na rozdíl od ostatních uměl něco víc než jen střílet; lépe než kdo jiný znal zvyky záludných pyrranských tvorů, a když bitva skončila, podařilo se mu proniknout trhlinou v perimetru. Téměř měsíc se skrýval v lese a vražedná příroda se pro něj stávala stále méně nebezpečnou. Zdálo se to nemožné, ale byl to fakt – nouze Brucca donutila komunikovat s přírodou. Lidem, kteří toto umění ovládali, se od pradávna říkalo „mluvčí“. Umění hovořit se zvířaty se pokládalo za vrozený talent. Brucco však využil získané zkušenosti a tuto schopnost v sobě plně rozvinul.

Bervik se teď na vlastní oči přesvědčil, že se ti, kteří ho sem vyslali, nemýlili. Pyrrani byli opravdu jedinou rasou vesmíru, kterou strach nedeptal, byl naopak stimulujícím prvkem, který neprodleně přecházel v hněv. A rozhněvaný Pyrran vždy útočí. I nyní temně vrčeli jako velké dravé kočky před skokem. Trojici, která spatřila nové neznámé nebezpečí, nemohlo již nic zastavit. Obdrželi výzvu a rozhodli se ji přijmout. Dokonce ji už přijali, aniž by smlouvali o lhůtách, penězích a jiných podmínkách.

Pyrrani měli štěstí, že u toho byl i Jason a že jeho autorita na planetě byla stále neuvěřitelně vysoká. Jako zkušený hráč a obchodník všem zdvořile, ale pevně přikázal, aby zmlkli, a začal s Bervikem vyjednávat sám.

Hbitě odhadl celkové náklady, energetickou náročnost a lidské zdroje potřebné k operaci na sto dvacet pět miliard kreditů a po delším dohadování se konečně s Bervikem dohodli na osmdesáti dvou miliardách. Pyrrani si podobná čísla prostě nedokázali představit. Teprve nyní byl podle Jasona dinAlta uzavřen skutečně největší kontrakt v historii galaxie mezi Konsorciem bohatých světů Zelené větve a vládou Pyrru. Ovšem situace tomu odpovídala. Není to žádná legrace utkat se s neznámým nepřítelem z jiné galaxie! A součástí toho je nutnost z kteréhokoli klienta vytřískat maximum. Je to prostá obchodní zásada – jestli klient může platit, tak ať platí! Jason se ji už několikrát pokusil Metě i Kerkovi vtlouct do hlavy, ale bylo to marné. Jediné, co uměli, bylo střílet. Ovšem s jeho pomocí...

Pro riskantní výpravu na okraj civilizovaného světa byl vybrán nejlepší pyrranský koráb, který Bervik znalecky nazval nejsilnější lodí galaxie. Bitevní loď Argo byla postavena ještě v dobách starého impéria; Pyrrani ji získali před několika lety poté, co bylo toto kovové monstrum, zakonzervované pět tisíc let, osvobozeno ze zajetí omšelých hrůz odvážnou skupinou, vedenou Jasonem. Byla to docela zábavná historka.

K odražení nebezpečného útoku z vesmíru se nabízel lidmi kdysi dávno opuštěný a později na synchronní orbitě zapomenutý gigantický koráb s jedinečnými bitevními vlastnostmi. Problém byl ovšem v tom, že bitevník s nepříliš originálním jménem Nedetruebla (v překladu z esperanta, oficiálního jazyku impéria, Nezničitelný) byl plně automatizován a bez smlouveného hesla, pochopitelně beznadějně ztraceného, se k němu nikdo a nic nemohlo přiblížit. Jeho palubní počítač pokládal jakýkoliv vnější objekt ve své blízkosti za nepřátelský.

Velitel pozemské kosmické flotily, admirál Jukič, byl v té době v podstatě prezidentem Země, protože

stará obývaná planeta, pravlast lidstva, se proměnila v jednu obrovskou vojenskou základnu. Proto začal s Pyrrany vyjednávat přímo on sám. Jason chápal, jak je pro Zemi zakonzervovaný bitevník zajímavý, a tak odměnu za jeho získání určil na skoro miliardu kreditů. Kvůli této lákavé sumičce a v záchvatu nadšení Jason s Kerkem dokázali nemožné a do zabijácké lodi pronikli. Nezničitelný ovšem nebyl lehký oříšek – v případě proniknutí vetřelců do velitelské sekce měl sám sebe okamžitě zničit. Je všeobecně známo, že hrdinům hrozila jistá záhuba a že je zachránila pouze šťastná náhoda. Třetím členem skupiny byla Meta, které se s pomocí specialisty na dešifrování podařilo odhalit heslo a vyslat požadovaný signál tři sekundy před neodvratnou katastrofou.

Když tehdy obdrželi odměnu, chtěli odletět zpátky na svou úspěšně se rozvíjející planetu Felicity, jenže právě v té době se k Zemi přiblížila Hvězdná horda. Pyrrani vycítili skutečnou hrozbu, od které je jako malé děti od nové zářivé hračky nebylo možno nijak odtrhnout. Jasonovi se podařilo s admirálem Jukičem narychlo domluvit i podruhé. Tentokrát však jediné, co se mu od skoupého pozemšťana podařilo získat, bylo, že v případě vítězství si Pyrrani mohou bitevník Argo ponechat. Podařilo se jim totiž najít v palubním archivu, jak se loď původně jmenovala i její celou historii.

Kerk, Meta i Jason prakticky řídili veškeré kosmické síly Země a konflikt samozřejmě vyhráli. Hvězdnou hordu, početnou a agresivní, ale špatně organizovanou eskadru opravdových lumpů, řadících v galaxii již mnoho let, zcela rozprášili a porazili na hlavu. Pozemšťané tuto malou lokální bitvu chvástavě nazvali Pátou galaktickou válkou a Jason s přáteli se skromně vrátili domů. Jenže ne na Felicity, ale na Pyrrus. Již cestou se totiž téměř jednomyslně shodli, že vydělané peníze použijí na vybudování nového města a kosmodromu na rodné planetě a Jason tehdy náhle pochopil, že i on tuto planetu považuje za svůj domov. Při té příležitosti také opravili a zmodernizovali Argo, takže z něj vytvořili ultramoderní bojové plavidlo vybavené nejnovějšími zbraňovými systémy, připravené čelit, jak se zdálo, jakýmkoliv překvapením života. I když Jason samozřejmě věděl, že všechna překvapení předvídat nelze. A opravdu, u hranice dalekých světů Zelené větve je přesně něco takového očekávalo, absolutně nepředvídatelné...

Jasona se zmocnilo silné znepokojení. Stojí galaxie vůbec za to? Ano, i ne. Dělal to však hlavně pro sebe. I pro přátele, zvláště pak Metu. Jeho milovaná amazonka je plná odhodlání bojovat s jakýmkoliv nepřítelem. Ale budou jim síly stačit tam, kde vše, ale úplně vše bude zcela jinak?

Let ve skokovém režimu proběhl úspěšně. Na panoramatických obrazovkách se nyní třeptala neznámá hrstka zelenkavých jisker. Meta provedla korekci letové dráhy a upravila kurs přímo k hledanému objektu. Jasona v té chvíli nesnesitelně rozbolela hlava.

Už je to tady! Neznámá síla, uvrhávající ostatní v úžas, u něho, jedinečného telepata, prošlého pyrranskou školou a mnohokrát hledícího na nejrůznějších planetách smrti do očí, tento neznámý fenomén vyvolává elementární fyzickou bolest. Na takovou vzdálenost! Co bude muset vytrpět, až se k objektu 001 přiblíží? Překoná to?

Ostatní členové posádky však při změně kursu nijak nereagovali, a tak Jason usoudil, že je dost času podělit se s nimi o své pocity a dohady. Tím spíše, že nápor migrény postupně slábl a jeho napadlo, jestli ji nezpůsobilo něco jiného.

Bolest se vrátila mnohem později, až když začali zkoumat povrch zmrzlé planety a pohybovali se na oběžné dráze několik kilometrů nad ní.

Spektrální analýza pouze ukázala, že svrchní vrstva ledové přikrývky je obyčejná zmrzlá špinavá voda s příměsemi obvyklými na světech s kyslíkovou atmosférou. Tloušťka této slupky nemohla být velká, protože led se ve vakuu poměrně rychle vypařuje. Pod první vrstvou se nacházela vrstva druhá, průzračná jako sklo a tvrdá jako kámen, ovšem podle chemického rozboru to byla také voda, nejčistší oxid vodíku. Krystalická struktura tohoto nevídaného ledu se od normálního lišila asi stejně, jako se liší diamant od tuhy. Toto byla voda zmrzlá v úplně odlišných fyzikálních podmínkách a nárůst monokrystalu, kryjícího jako pancíř povrch celé planety, musel trvat možná miliardy let. Zřejmě nepodléhal odpařování ani vlivu kosmického prachu. Jednoduché propočty však tvrdily, že i tato spodní vrstva ledu taje stejně snadno jako horní, sotva se asteroid přiblíží k některé planoucí hvězdě Zelené větve.

Do tohoto okamžiku však zbýval téměř celý týden. Přímo v kurzu asteroidu ležela hvězda FG 13-9, slunce typu B bez planetárního systému. Srážka s ním obydlené světy přímo neohrožovala, to spíš zmrzlý

asteroid riskoval, že shoří v plamenech hvězdy. Ještě předtím ale cizí planeta rozmrzne. A pak se uvidí... Jaké nestvůry se vynoří z hlubin procitlého oceánu?

Nikomu se nechťelo jen tak sedět a čekat, protože vše bylo zcela jasné: kolosální energii strachu intenzivně vyzařují přímo ty záhadné tmavé předměty, zamrzlé ve vrstvách ledu.

Řešení bylo přijato téměř okamžitě. Je nutný výsadek na povrch, odběr vzorků, částečné odtavení ledového pancíře, možná vrtáním, a při zjištění přítomnosti inteligence pokus o kontakt. Poslední úkol pochopitelně zdůraznil Jason, který Pyrranům velice přísně zakázal střílet, pokud jim k tomu sám nedá pokyn nebo nebude ohrožen jejich život. Příliš nevěřil, že Pyrrani jeho příkaz dodrží, a tak se bez ohledu na bolest hlavy pokoušel získat svolení, aby mohl na asteroid letět sám. Kerk mu ovšem nutnost tohoto kroku vymluvil a jeho argumenty byly přesvědčivé:

„Příteli, tvé bojové reflexy ještě stále zaostávají za těmi našimi. Budeš nám užitečnější tady nahoře jako koordinátor; obávám se totiž, že bys v extrémních podmínkách mohl selhat.“

Na Kerka bylo těch slov až příliš, navíc v takové situaci. Smířený Jason tedy souhlasil, že zůstane na bitevníku, ale okamžitě si vymínil, že se výsadku zúčastní alespoň prostřednictvím svého osobního robota-dvojníka. Dvojník, lidově nazývaný „imit“, byl posledním nejdražším výkřikem techniky. Jeho cena byla především v tom, že šlo o stroj řízený nervovými impulsy mozku člověka, ale vybavený nejmodernější technikou a s pomocí jeho receptorů bylo možno pozorovat libovolný objekt všemi pěti smysly, přičemž se veškeré nebezpečné vjemy automaticky blokovaly.

Pěticeleň pyrranský výsadek sice trochu protestoval, ale právě pro takový případ byl Jason kryt Kerkovým jmenováním do funkce koordinátora, a tak člun nakonec dopravil na povrch planety i s imitem šest osob.

K nespokojenosti Pyrranů přispěl i požadavek lékařské sekce v čele s Tecem. Všichni účastníci výsadku se totiž museli podrobit očkování. Dostali injekci speciálního preparátu, snižujícího vnímání strachu a zároveň i jejich vlastní agresivitu. Nejděle museli přemlouvat Metu. Nakonec ale souhlasila i ona. Lví podíl na tom měl samozřejmě Jason.

„Copak nechápeš základní válečnou lest? Je přece zbytečné hned v prvním boji odkrývat všechny karty. Aspoň si našetříte víc hněvu na příště.“

I když je uklidnili nejnovějšími trankvilizéry, stejně byli připraveni na šílený smrtící útok. Výsadek na asteroid se spíš podobal pádu a Jason byl velice rád, že přetížení podstoupil imit a ne on.

Zatím ale nebylo koho napadnout. Svět objektu 001 ze všeho nejvíc připomínal hřbitov. Takové létající memento mori. Vypadalo to, jako by tmavé vzory v hloubce pod nohama Pyrranů vytvářely slova „Pamatuj na smrt“. Ledový hřbitov. Mrazivý děs.

Výsadeková skupina byla na zamrzlý asteroid dobře připravena. Kromě normální pistole byl každý vyzbrojen laserovým řezačem ledu a speciálně zhotovené podrážky bot byly vybaveny hroty různých délek se samostatným ohřevem. V obyčejných botách se po ledu moc dobře nechodí, což musí pochopit i ten, kdo vyrostl na planetě, na níž se zima nevyskytuje.

Zmrzlý svět si vůbec nevšímal tlupy příchozích, kteří na něj vtrhli. Horké hroty podrážek i vzteklé pohledy pronikaly do ledu, jenže ten byl neživý. Pravda, hluboko pod ním se cosi rýsovalo, ale ani to se nehýbalo, ačkoliv tlusté sklo vodní slupky horlivě a důkladně prosvěcovali v širokém spektru, od optických až po gama paprsky. Organismy spící miliony let nereagovaly ani na ultrazvuk, ani na silné magnetické pole.

Vlastně, proč se domnívají, že jde o organismy?

„Nějaké řasy v zamrzlém rybníku,“ vrčel Trou a pokoušel se tak k něčemu přirovnat to, co bylo vidět v hlubinách. „S těmi se ale rozhodně dá domluvit lépe!“

„Spíš to vypadá jako hromada rozmačkaných červů a hmyzu,“ namítl Kerk. „Takový hnus, fuj!“

„Podle mě to jsou mozky,“ vyhrkla Meta nečekaně. „Rozmačkané mozky z něčí puklé hlavy.“

„To jsou nápady!“ podivil se Jason. „Proč zrovna mozky? Moc dlouho jste vedli válku s biologickými objekty. Proto se vám vybavují podobné asociace. Ta břčka pod námi skutečně připomíná protoplasmu. I když i toto srovnání je dost primitivní. Fantazie vám tedy rozhodně nechybí.“

Tato fráze Pyrranům zněla skoro jako urážka – proto byl Jason rád, že právě teď vedle Kerka stojí jeho robot, a ne on sám. Kerk se však ovládl, a tak Jason pokračoval:

„Mně spíš připadá, že je to nějaký stroj, gigantický superpočítač, pochopitelně postavený ze zcela

neznámých materiálů a na nám absolutně cizích principech. Možná právě proto ho vnímáme jako nepřátelský objekt. Ujišťuju vás, že je to uměle vytvořené, je to artefakt, jak říkávali naši předkové. Daleko raději se budu pokoušet o kontakt s věcí než s bytostí. Vyšlu univerzální modulovaný signál.“ „Nerozumí to,“ namítl Brucco, který nechtěl substanci, rysující se pod ledem, přiznat rozumovou příbuznost.

„Nemyslím si to,“ odmítl Jason jeho tvrzení. „Už to do kontaktu vstoupilo. Řekněte mi – ještě pocítíte strach?“

„To nás nezajímá,“ zavrčel Kerk.

„Ale mělo by,“ usmál se Jason a zalitoval, že imit nemůže jeho úsměv napodobit. „Když to vyzařovalo strach, všichni to cítili. Jenže teď vyzařování přestalo. Vím to určitě, hlava už mě nebolí.“

„To je ale kontakt!“ odfrkl si Brucco. „To je primitivní periodický proces. Jen počkej, za chvíli to zase udeří. Nemá to smysl, zdržovat se zamrzlým blátem!“

„Zkuste to,“ naléhal dál Jason. „Negativní výsledek je taky výsledek. Brucco, ty jako vědec musíš chápat, že je daleko konstruktivnější vést dialog s vysoce organizovanou hmotou než do ní pouštět elektrické výboje jako do pokusné žáby.“

S tím musel Brucco souhlasit, a tak Sten, hlavní pyrranský specialista na spojovací techniku, zapnul vysílací aparaturu. Na různých kmitočtech vysílal do hloubi asteroidu zpočátku „SOS“ a potom standardní výzvu předcházející důležité zprávě: „VŠEM! VŠEM! VŠEM!“ Přenášel ji pomocí mezihvězdného kódu, který se v průběhu tisíciletí nezměnil a byl znám všem v galaxii. Efekt byl tak jako předtím nulový.

Tehdy se v přilbách výsadku náhle ozval hlas Archieho, astrofyzika z Juktisu, který se expedice účastnil na Bervikovo přání.

„Pozor! Dvě sdělení naší pozorovací skupiny. Zjistili jsme původ horní vrstvy ledu. Asteroid se málem srazil s kometou, kterou mí kolegové astronomové pozorovali asi před půl rokem. Hyperled, jak jsme jej nazvali, po roztátí a novém zmrznutí v podmínkách našeho vesmíru krystalizuje obvyklým způsobem.“

„Chcete říct, že ta planeta k nám přiletěla nejenom ze sousední galaxie, ale i z jiného vesmíru?“ zajímal se Jason.

„Je to možné, ale teď si poslechněte druhou zprávu. Opravené výpočty rychlosti a dráhy letu objektu 001 dovolují jednoznačně konstatovat, že se pohybuje v rozporu se zákony nebeské mechaniky. Pohybuje se jako řízené těleso!“

Smysl řečeného všem docházel pomalu, ale neklid v Archieho hlasu přiměl Pyrrany, aby tasili zbraně, objevily se jim v ruce připravené ke střelbě. Uklidňující léky v krvi se stěží vyrovnávaly s opětovným nápoem hněvu.

„Jestli se co nejdříve něco nestane,“ pomyslel si Jason, „za chování mých skvělých přátel osobně neručím.“

Okamžitě ho napadlo řešení. Na domluvu s Kerkem, Bervikem a Bruccem zůstávala necelá půlminuta. „Kupředu, přátelé! Dejte se do další fáze průzkumu.“

Necelou minutu po Archieho hlášení si Meta jako první povšimla nevelkého předmětu měřícího asi metr na délku a třicet centimetrů na šířku. Vypadal jako obrovské chlupaté zrnko nebo larva hmyzu. Tento představitel místní flóry (nebo fragment nějaké technologie?) byl jediným samostatně viditelným objektem na celé ploše, kterou prohlédli.

„Rychle tu příšeru vyřežte i s ledem a připravte k přepravě na loď,“ poručil Jason. „Je to naše jediná šance zjistit, co se tu děje.“

Pyrrani se se zuřivostí sobě vlastní vrhli laserovými rezačky do ledové plochy. Vypadalo to, jako by útočili! Konečně se jim podaří získat z planety cennou trofej, a možná dokonce skutečného zajatce. Na bitevníku mezitím připravili vše k přijetí nebezpečného cizince. Pět tunový „vzorek“ na lyžínách umístili do chladicího nákladního prostoru a pro začátek z ledového kvádrů odřezali dostatečné množství vzorků neznámého materiálu pro výzkum. Nebylo divu, hyperled měl všechny vlastnosti tvrdého, ale přesto plastického kovu. Teprve potom začali kosmické monstrum, uzavřené v pevném obalu z bezbarvého ocelového skla a umístěné ve speciálním prostoru pro obzvláště nebezpečné radioaktivní a chemické látky, podrobovat pomalému ohřevu. Tento proces zaznamenávaly stovky přístrojů. I lidé ho sledovali.

Kerk trval na přítomnosti nejméně tří Pyrranů v bezprostřední blízkosti hermeticky uzavřeného proskleného prostoru. Pro všechny případy ohrožení, které Pyrrany napadly, zde byly umístěny dostatečně silné obranné prostředky. Co se týkalo nepředvídatelných situací – jaká automatika může pracovat lépe než živý člověk, a zvláště rodilý obyvatel planety smrti?

Jason byl opět nucen souhlasit s Kerkem – jedině oni mohli pracovat s absolutně neznámým objektem, o němž neměl žádné informace ani nejvýkonnější z počítačů lodi Argo. Krátce řečeno, informace se nejprve musí odněkud získat.

Kerk, Meta i Trou ostražitě vyčkávali na nové výsledky, i když velice dobře věděli, že nemusí být zrovna nejpríjemnější.

Čas ubíhal, ale nic se nedělo. Přístroje uvnitř obalu z ocelového skla bezchybně zaznamenávaly pozvolnou změnu teploty, tlaku a chemického složení atmosféry. Jenže sledovaný artefakt ležící uprostřed stále víc připomínal poloshnilý špalek dlouho plovoucí v řece a nakonec uvíznuvší v bahnitém slepém rameni, kde jej navíc obrostly vodní rostliny a mechy. Copak celé tohle dobrodružství skončí tak hloupě? Jason vnímal, že ani on, ani nikdo jiný poblíž nepocítí uje strach, spíše rozmrzelost a pohrdání. Hlavní obava se tedy nenaplnila. Že by záhadné psychopaprsky přestaly účinkovat?

Minuty se vlekly, zdálo se, že trvají celé hodiny. Nakonec přístroje signalizovaly zastavení ohřevu, protože teplota objektu v komoře se dostala na úroveň teploty v nákladním prostoru. Mokřý artefakt ležel uprostřed velké louže a nejevil žádné známky života.

První to nevydržel Kerk. Místo aby udělal krok vpřed nebo natáhl ruku, sklonil se přímo k... nepříteli? Skutečně, nepříteli. Jakékoli neznámo je nepřátelské. Pyrrani jinak uvažovat neuměli a zřejmě se to už nikdy ani nenaučí. Kerkovo mohutné tělo se pohnulo a zamířilo přímo k záhadnému objektu pod poklopem. Tam se však, zcela neznatelně, ale při pozdějším pomalém promítání záběrů si toho všimli všichni, něco pohnulo...

Souběžně s tím zahřměl výbuch a ozval se výstřel. Nebo snad výstřel zazněl dříve a byl příčinou výbuchu? Nikdo nebyl schopen určit, který ze zvuků zazněl jako první. Tím spíš, že hned v následujícím okamžiku zaduněly zbraně v rukou Troua a Mety. Hermetická schránka se rozlétla na drobné střepinky a prostor se naplnil pachem spáleného plastu a roztavené oceli. V místě zničeného artefaktu uprostřed vyschlé, na okrajích ještě slabě syčící kaluže, doutnala jen hrstka popela.

Kerk ležel zkroucený na podlaze, držel se rukou za bok a mezi prsty mu crčela krev.

Zranění se naštěstí ukázalo jako lehké. Do Kerkova organismu se nedostala ani ta nejmenší částička cizího původu. Tenkým elastickým skafandrem pronikla jen střepina oceloskla. Lépe řečeno ne střepina, ale pravidelný valounek s otavenými okraji zevnitř jakoby opracovanými silným laserem. Celý souboj člověka a nestvůry trval zlomek sekundy, a aby bylo možno tuto událost pozorně prozkoumat, musel se celý záznam mnohonásobně zpomalit; viděli ho snad tisíckrát.

Pracovní verze události nakonec vypadala následovně: Mimogalaktický mechanismus (ano, byl to mechanismus, ne organismus!) vycítil ohrožení vycházející konkrétně z Kerka a uvnitř „mokrého špaluku“ se aktivovaly energetické řetězce. Skutečně nevyzařoval strach – ani když ho obnažili, ani když ho oddělili od planety. Teprve pak, když se veškerá zloba hromadící se v ďábelských akumulátorech zkoncentrovala a vyzářila v jednom jediném paprsku, nepochopitelném pro tento svět. Paprsek si s pomocí podružných prostředků vybral cíl a zaútočil. Další plány cizince mohli jen odhadovat.

Pochopitelně ani blesková Kerkova reakce se rychlostí nemohla srovnávat s bioelektronickým strojem, proto se mu nepodařilo uhnout. Ale odvetný úder přece jen zasadil. Následujících šest výbušných střel ze zbraní dvou Pyrranů jeho dílo dovršilo. Vědci samozřejmě nevyklučovali ani to, že artefakt byl naprogramován na sebezničení. Po výbuchu toho z něj moc nezůstalo – popel, dým a plyn, z pohledu chemie nic zvláštního. Jeden z fyziků celkem logicky předpokládal, že vnitřek té podivnosti byl složen z antihmoty. Co pak, jestliže je celá planeta nacpaná antihmotou jako pečená husa jablky? To nebude snadná záležitost! Dráha letu se nedá předvídat. „Černé“ záření je jednoznačně nebezpečné pro psychiku a ledový obal může roztát velice rychle. I školák pochopí, že srážka takového objektu s obydlí planetou by způsobila smrt milionů lidí. Pyrrani, kteří dostali od Konsorcia tuto zakázku, nemohli dopustit takovou tragédii a byli nuceni okamžitě jednat. I kdyby uvnitř žádná antihmota nebyla, je to jedno –

objekt je člověku otevřeně nepřátelský.

Sám o sobě bylo možno tajemný černý strach považovat za abstraktní podstatu a mohl se stát předmětem výzkumů těch bláznů, kteří jsou ve všech dobách ochotni riskovat život pro uspokojení vlastní zvědavosti. Jenže teď byla situace zcela jiná, vyostřenější. Poranění Kerka – to už nebyla abstrakce, to byl velmi konkrétní případ projevu cizí zlé vůle. Něco vyhlásilo Pyrranům válku, i když to něco byla jen malá část nemyslicí noční můry, ukryté pod ledovým příkrovem.

Pyrrani nepocíťovali ani stín pochybnosti, že je nutno planetu zničit, tím spíš, že to energetické zdroje bitevníku Argo umožňovaly a že pokus zničit kousek zmrzlého světa dopadl téměř šťastně. Nejdůležitější bylo, že anihilace složité struktury nevyvolala žádné materiální škody. Produkty rozpadu nebyly jedovaté a v ledu zamražené „pozůstatky zesnulého“ nereagovaly jediným pohybem, jediným elektronovým impulsem na výbuch na palubě Arga. Lhostejnost ledových obyvatel vůči srážce na lodi jednoznačně potvrdili Stan a Brucco, kteří na planetě zůstali do poslední chvíle.

Přesto jim Jason přikázal, aby se vrátili na loď. Oficiálně proto, aby se zúčastnili všeobecné porady, ve skutečnosti cítil v dalším setrvávání na povrchu asteroidu skryté nebezpečí. Raději tam zanechal pouze jednoho pozorovacího robota-imita. Moc toho ještě nechápal, ale domníval se, že je všechno daleko složitější, než jak se to jeví Pyrranům. V jakémkoli novém ohrožení se pokoušeli najít analogii se svou domácí zlovolnou faunou a flórou, jen se jim neznámé nestvůry zdály ještě jedovatější a zubatější. Fyzikové z Juktisu se k celé záležitosti stavěli naopak příliš mechanisticky, nepřiznávali fenoménu zamrzlému v ledu možnost vědomí, nebo snad dokonce rozumu, a vysvětlovali korekci dráhy letu asteroidu jako náhodný součet mnoha přírodních faktorů.

Skutečnost se skrývala někde uprostřed těchto názorů a bylo nutné se k ní dobrat. Jason byl kategoricky proti nesmyslnému zničení celé planety, vždyť tam uvnitř se skrývalo cizí poznání. Jenže mu chyběly argumenty, kterými by ostatní o své pravdě přesvědčil.

Nečekaně se na stranu vedoucího expedice postavil bratr Revereda Bervika, takto prezident jedné z planet Konsorcia, Arthur Bervik. Než se začal věnovat kariéře politika, byl jedním z předních chemiků světů Zelené větve a nyní, dříve než ostatní, bystře pochopil, jak grandiózní možnosti hyperled lidstvu otevírá. Jeho výroba v podmínkách naší galaxie není možná a přitom jeho využití mohlo být natolik široké, že jednu tunu této hmoty Arthur ocenil minimálně na milion kreditů. Podobná argumentace se samozřejmě Pyrranům jevila ještě méně důležitá než Jasonova touha po nových poznatcích a ve všeobecné hádce při výběru řešení nesehrála závažnější roli.

Naštěstí fyzici zjistili znatelné snížení rychlosti objektu 001 a zničení planety se proto dalo principiálně odložit o několik dnů, ve kterých by mělo probíhat další pozorování. V konečných důsledcích však jiné východisko z momentální situace účtyhodné shromáždění najít neumělo. Ani eventuelní evakuace světů v blízkosti hvězdy FG 13-9 by nic nevyřešila. Trvala by příliš dlouho, byla by hrozně nákladná a hlavně – kdo mohl předvídat, co bytosti pod ledem udělají dál? Kdyby něco, zničení jednotlivých monster by bylo mnohem těžší.

Na závěr porady se účastníci rozešli a rozletěli na své planety s tím, že se sejdou znovu, ale až po likvidaci zlověstného asteroidu, a posoudí konečné výsledky. Toto rozhodnutí plně odpovídalo podmínkám uzavřené dohody; nemalé prostředky přitom změnil majitele a Pyrrani, v čele s Jasonem, mohou opustit Zelenou větev s čistým štítem a kapsami plnými miliard kreditů. Není to vítězství, není to úspěch?

Jason však byl zachmuřený jako ještě nikdy předtím. Podřídil se všeobecnému mínění a vyslal na asteroid čtyři speciální skupiny, které měly na povrchu ve vědci pečlivě určených místech rozmístit třicet dva silných planetárních bomb s řetězovou reakcí. Tedy přinejmenším v obvyklé hmotě vyvolaly jadernou reakci a libovolná masa se v několika sekundách proměnila v explodující atomovou nálož. Jasonovi se s těžší podařilo prosadit záměnu časových roznětek za dálkově ovládané; považoval to za poslední možnost jak zvrátit rozhodnutí smluvené mezi Pyrrany a Konsorciem... nebo alespoň oddálit jeho provedení. Skrytě doufal, že se jim během posledních tří dnů podaří o zamrzlém světě zjistit něco nového a důležitého.

Jen málokdo z přítomných byl ochoten ještě pokračovat v pozorování. Jenže Jason potřeboval spojence, a protože tušil, že přemluvit raněného Kerka se mu nepodaří, rozhodl se promluvit si s Metou. Byla mu

nejbližším člověkem a její nezkrotná povaha se za poslední roky poněkud změnila. Stala se rozvážnější a klidnější, a dokonce i dříve byla schopná v kritickém okamžiku uvažovat nejen jako Pyrranka, ale i jako milující žena.

„Meto,“ začal Jason bez přípravy, „potřebuju s tebou letět na asteroid, dokud je ještě celý. Věř mi, my prostě musíme najít původ tamějšího zla a našeho strachu.“

„Už ne,“ řekla Meta. „Jediné, co musíme, je dostat ty peníze a rychle se vrátit na naši planetu. Dovedu si představit, co se tam teď odehrává. Potřebují nás doma, Jasone, riskovat tady se mi už moc nechce.“

Jason oněměl údivem. Několik sekund doslova nebyl schopen řeči.

„Ty... se bojíš... riskovat?“ vypravil ze sebe nakonec. „Na jaké planetě ses narodila, drahá?“

„Narodila jsem se na Pyrru,“ odvětila Meta chladně, ale bylo znát, že to v ní začíná vřít. „Hlavně proto se tam chci vrátit živá.“

„A pokračovat v zabíjení stále nových a nových mutací,“ doplnil Jason jedovatě.

„A znovu zabíjet nepřátelské tvory,“ upřesnila Meta stroze.

„Ach tak!“ vykřikl Jason, který se už také začínal rozpalovat. „Tak abys věděla, drahá, tajemství jak zvítězit nad tvými milovanými příšerami je ukryto tady, na zamrzlém objektu 001, a když bude zničen, ty i všichni Pyrrani definitivně prohrajete. Tak je to!“

Argument zabral. Meta překvapením pootevřela ústa a Jason. aby jí nedal možnost vzpamatovat se, musel bleskurychle vymyslet, co řekne dál. Blafoval, jeho prohlášení bylo dokonalou improvizací.

„Odkud to víš?“ vydechla nakonec Meta.

„Zatímco vy střelíte, já se zabývám vědeckým pozorováním. Dospěl jsem k názoru, a klidně ti ho prozradím, že nenávisť vyzařovaná pyrranskou faunou a strach, který generuje tento ledový svět, jsou identické.“

„No a co?“ řekla Meta nevzrušeně.

„To, že oba tyto psychologické jevy jsou unikátní a důležité pro naši galaxii.“

Při těchto slovech se na tváři rozkošné blondýnky objevil sotva znatelný úsměv, ještě nevěřící, ale už zlomyslný. Meta zřejmě pochopila smysl Jasonova počínání. Rozhodl se ale, že svůj úspěch musí ještě podpořit, a pokračoval:

„To není všechno. Je ještě jeden faktor, který potvrzuje pravdivost mé hypotézy. Mikroelementární složení toho, co zbylo po cizinci, kterého jsme dostali na loď, se s přesností na tři desetinná místa shoduje se složením tkání zvířat a rostlin naší planety.“

Úmyslně řekl „naší“. Za to, že se s Pyrrany ztotožňoval, ho Meta milovala ještě víc. Nyní se toto kouzelné slovo stalo pověstnou poslední kapkou. Ted' mu už věřila všechno. Pokud však v Jasonově prvním tvrzení o původu strachu byla použita logika a nové předpoklady se zdály opodstatněné aspoň jemu samotnému, výsledky chemické analýzy si kompletně vymyslel. Meta si je lehce může ověřit a pak... Zaháněl od sebe toto pomyšlení a doufal, že na podezření a kontrolní zkoumání nezbude čas. Nemýlil se. Meta, jeho milovaná Meta ho nezklamala. Nadchla se pro novou myšlenku a pustila se s vervou do jejího uskutečňování.

Vše, nač se zeptala, bylo: „Kdo kromě tebe ví o spřízněnosti objektu 001 a Pyrru?“

„Nikdo, jen ty a já.“

„Dobrá, poletím s tebou.“

„Fajn,“ přisvědčil Jason. „Nechci novou výzkumnou skupinu zbytečně rozšiřovat, ale přece jen – potřebovali bychom ještě někoho, abychom byli minimálně tři. Musí to být vědec...“

„Trou,“ bez přemýšlení navrhla žena.

Jason nečekal, že Meta uvede jméno mladého Pyrrana, který měl navzdory válečnickým tradicím neuvěřitelné encyklopedické znalosti a pružný zvědavý rozum. Trou vyhovoval i fyzicky, byl na tom stejně jako Jason i Meta, ale něčím se přece lišil – byl velice prudký a sverpý ve vztahu k nepřátelům. Jason mu v duchu přezdíval „Pyrran na druhou“ nebo „Tuplovaný Pyrran“. Bylo to na pováženou, ale co se dalo dělat! Trouovy přednosti převažovaly...

„Dobře,“ souhlasil Jason. „Vyrazíme ihned. Ale nezasvěcuj ho hned do všech našich tajemství...“

„Máš pravdu,“ usmála se Meta, „také jsem na to myslela. Plán akce máš vypracovaný?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Jason, „mimo jiné do něj nepatří seznámení celé posádky Arga s naší

výpravou.“

Meta se zastavila ve dveřích, něco ji napadlo:

„Máš strach, že Kerk a ostatní budou proti?“

„Mohou být a nemusí, ale tímhle teď nebudeme zbytečně ztrácet drahocenný čas.“

Meta usilovně přemýšlela. Odstoupila ode dveří, sedla si do křesla, založila ruce s propletenými prsty za hlavu, a dokonce zavřela oči. Takhle se soustředila vždy, když uvažovala o něčem důležitém a vylučovala vše nepodstatné.

„Hotovo,“ řekla asi za půl minuty, „rozhodla jsem se. Poletíme jen my tři a tajně, jak si přeješ. Ale poletíme v podobě našich imitů. Tajný let je i tak velké riziko. Kdyby se tam něco stalo, nikdo by nám nemohl pomoci.“

Ted' se zase pro změnu hluboce zamyslel Jason. Napadlo ho totiž, že pokud se na asteroidu něco vážného přihodí, jim třem by už opravdu nikdo nestihl přiletět na pomoc – imiti, předem varovaná posádka Arga ani všechny světy Zelené větve. Jenže jak říkali staří: Kdo má být oběšen, ten se neutopí; Meta má pravdu. Však si ještě na ledovou planetu osobně zaletí, samozřejmě jestli všechno půjde podle plánu.

„Souhlasím,“ přikývl nakonec Jason. „Běž a zavolej Troua. Kontrolní aparatury imitů umístíme v jedné kabině, nejlépe tady u mě, a roboty vyšleme okamžitě.“

Meta už vykročila, ale náhle se k Jasonovi otočila a objala ho, jako kdyby se s ním loučila před dlouhou cestou.

Malý kosmický člun, jehož posádku tvořili tři imiti, bylo možné ovládat dvojím způsobem: manipulátory robotů a dálkově z lodi. Navíc toto dálkové ovládání mohl v případě extrémní nutnosti převzít libovolný člověk, který měl přístup k centrálnímu řídicímu pultu nezávislému na přístrojích, na nichž byli momentálně připojeni Jason, Meta a Troua. Tento chytrý systém si vymyslel Jason, kterého ovlivnila Metina obvyklá ostražitost. Měla však pravdu – ledový asteroid v sobě skrýval množství překvapení a každý, kdo měl být i jen jednou co do činu s imitem, věděl, jak těžce se probírá z šoku, když je nutné okamžitě se odpojit od informací, blokujících chod robota, a jak obtížné je vzápětí se znovu připojit, když informace, předávané robotem, překračují bezpečné hranice psychiky. Právě se k něčemu takovému chystali, i když se velice brzy ukázalo, že se měli připravit na něco jiného. Jenže, copak je možné předpokládat všechno?

Místo pro přistání Jason vybral dostatečně daleko od ledové plochy, ze které první výsadek vyřezal ledový kvádr s monstrem. Nebylo by dobré pokoušet osud dvakrát na tom samém místě, a navíc chtěli zjistit, proč větší část povrchu zamrzla jako klidná hladina a jen na některých místech se tyčily nahromaděné bariéry, jako by zde kdysi zuřila děsivá bouře. Při absolutním nedostatku atmosféry na asteroidu bouře jako takové pochopitelně nebyly myslitelné. To znamenalo, že ledovou kůru planety muselo narušit něco zevnitř! Jako naschvál bylo rozhodnuto, že bomby budou umístěny právě v těchto místech. Naštěstí Jason počítal i s tím – setkání s montéry jaderných náloží v plánu neměl.

Let probíhal normálně až do vlastního přistání, jenže pak přístroje zaznamenaly silné magnetické pole a člun okamžitě přestal poslouchat příkazy všech tří najednou. Paprsek o vysoké energii odklonil signály z lodi a výsadek se rozletěl po nové, přesně dané trase. Ale kdo ji zadal? Kdo?!

Jason na tuto složitou otázku nebyl schopen odpovědět ani sám sobě. Velice brzo střemhlav přistáli.

Naštěstí nad člunem, narážejícím do ledu, neztratili kontrolu úplně, a tak se vstupní otvor otevřel v souladu s přáním posádky. Tři imité, poslušní příkazům, vyskákali ze stroje jako policisté, kteří právě dorazili na místo zločinu. Tím ale veškerá podobnost končila, protože následující události uvrhly udatné „rangery“ do dokonalého údivu a zmatku. Stáli na úpatí obrovské kolmé stěny, ztrácející se v hluboké černi bezhvězdné oblohy. Jen jejich světlomety a silná světla kosmického člunu vyvolaly ve tmě namodralý záblesk poloprůzračného ledu. Stěna před nimi náhle pukla a rozsypala se na miliony malých lesklých střepinek jako tlusté sklo po explozi. Jason si stěží stačil pomyslet, jestli už náhodou nezačala dříve dohodnutá operace zničení asteroidu.

Pak se v hloubce vzniklé trhliny objevila nesmírná černá neforemná postava. Byla černá jako asteroid, když se poprvé objevil na obrazovkách při dálkovém průzkumu, a tak jako on vyzařovala neodolatelnou

hrůzu, která se jen stěží dala s něčím srovnat.

„Vypadá to jako černá díra,“ zašeptal Trou. „Jen se podívejte, naprostá nepřítomnost jakéhokoli vyzařování.“

„Jenže tahle černá díra se prodírá ledem a stoupá k nám, tedy k našim imitům!“ namítl Jason.

„To se nesmí stát!“ stihl vykřiknout Trou dříve, než Metin imit začal chrlít palbu ze všech druhů zbraní, které měl k dispozici.

Pyrrani nikdy nepotřebovali povel „Pal!“ a příkaz „Palbu zastavit!“ plnili teprve tehdy, když jim došly náboje nebo energie.

„To jste neměli dělat!“ zoufale zasténal Jason. „Přestaňte!“

Skutečně nemá smysl střílet, když laserové paprsky, explozivní střely i proudy žhavé plasmy mizí v ničem. Postava na pár okamžiků strnula jako smečka černých labradorů před útokem, jenže se to nepodobalo úleku a následnému ústupu, ale spíše momentu zamyšlení před dalším krokem. Ten na sebe nenechal dlouho čekat. Během sekundy se přesvědčili, že absolutně černá postava není díra v prostoru ani shluk energetických polí, a už vůbec ne přelud. Černý obr byl zatraceně hmotný. Něco podobné chapadlům se jako dvě obrovské tlapy zaťaté v pěst vymrštilo a obořilo se na nezvané návštěvníky. Jeden z výrůstků rozmáčkl člun a změnil ho v hromadu trosek, pod druhým zmizeli imiti, možná je také rozemlel na prach, to se ale nedalo zjistit – v tom samém okamžiku totiž bylo s roboty přerušeno veškeré spojení. Naštěstí, protože kdo by byl ochoten na vlastní kůži vyzkoušet celou škálu podobných pocitů? Za nemalý úspěch se muselo považovat i to, že všechno, co se stalo, stihli zaznamenat kamerami a přístroje potvrdily, že kompletní záznam byl bez poruch převeden do paměti hlavního palubního počítače.

Jason, Meta i Trou rychle opustili nyní již zbytečné imitační aparatury a věnovali se pozorování pomocí vnějších přístrojů Arga.

V narušené oblasti povrchu se dělo něco podivného. Poslední zvukový vjem předaný do mozků nebojácných pozorovatelů jejich zničenými imity byl prapodivný – d'ábelská kakofonie zvuků, směs současně vysokých i nízkých tónů na hranici slyšitelnosti silná tak, že se blížila hranici bolestivosti. Když bylo spojení přerušeno, všem třem se zdálo, že se kolem nich náhle rozprostřelo absolutní ticho vakua. I dál byl proces bouřlivý. Vzbuzoval dojem, jako by do planety udělali díru a z ní teď do vzduchoprázdna tryskal děsivý mrak, podobně jako se hustá barva rozpíjí ve vodě. Jenže ne rychlostí rozlévající se kapaliny, ale rychlostí atomového hříbu, stoupajícího ze země. Ba ne, dokonce ještě rychleji. Útok temnoty na loď probíhal v rozporu se všemi známými zákony fyziky, a to na něm bylo to nejúžasnější. Co se na začátku podobalo postavě obrovského člověka, teď spíše připomínalo oblak nebo chobotnici nebo puklinu rozpínající se na všechny strany, jako by se sám prostor protrhl jako plochý obraz a pomalu mizel v útočící noční můře lepkavé a neprůhledné tmy.

Takový děs a odpor, jaký toto monstrum vyvolávalo, nikdo z nich ještě v životě nepocítil. A všem bylo zcela jasné, že už není kam uprchnout, že se černota dostane všude a že pancíř bitevníku Argo je pro tuto substanci něčím jako vaječnou skořápkou nebo děravou síť. Smrt že je neodvratná, že už jsou nejspíše mrtví a ten hnus je nějaká cizí realita, soudný den, nebo... obyčejné šílenství. Vždyť něco takového přece nemůže existovat!

Jason si v té chvíli povšiml Metiných očí, které na něj upírala. Ta sebevědomá a nebojácná amazonka se v jediném okamžiku změnila v malou vyděšenou dívku. Čemu se asi podobá on sám? Jen na Trouově tváři se tak jako předtím zračila šílená zvědavost přecházející v maniakální vášeň a neukojitelnou touhu po pomstě.

„Tak tohle nevyšlo,“ stihl si ještě Jason pomyslet.

Pak se vše kamsi propadlo. Poslední, co slyšel, byl děsivý svist, s nímž obrovskou trhlinou v plášti lodi unikál vzduch.

Starce Kerka nesnesitelně trýznila nečinnost. Na zranění byl zvyklý, ale tentokrát ho nepatrná díra ve svalech a mizerná střepinka v žebru, o nichž by dříve ani neuvažoval, z nějakého důvodu dopalovaly jako ještě nikdy. Pohybovat se mohl, také stát a chodit, ale nechápal, proč by to měl dělat. Normální válka s asteroidem se nekonala a zabývat se vědeckým pozorováním – to Kerk nesnášel už od dětství. Navíc byl zvyklý velet a tady mu bylo nadřízeno příliš mnoho lidí. Ještě by tak snesl Jasona dinAlta a možná toho

Bervika, vyžadujícího ke své osobě bůh ví proč úctu. Ale celou bandu praštěných specialistů ze všech vědních oborů?! Pociťoval nezvyklou apatii a ospalost a smutně uvažoval, že – marná sláva – věk si vybírá svou daň.

Téměř den a noc se povaloval na nemocničním lůžku a při nešikovných pohybech vraštil tvář rezavou bolestí v boku. Během kvapných příprav k velkému výbuchu za ním přátelé moc často nechodili, většinou se jen ozvali interkomem a zbytek času aparát nad jeho postelí mlčel. Natvrdlý nemocniční robot o průběhu operace nic nevěděl, a tak se podivně neklidný Kerk rozhodl, že naváže spojení sám.

„Brucce“, oslovil prvního, koho se mu podařilo sehnat, „co tam pořád všichni dělají?“

„Připravují planetu ke zničení a Jason se skupinou vědců ještě něco zkoumají.“

„A Meta je kde? Proč neodpovídá na volání?“

„Pokud vím, Meta je momentálně v Jasonově kabině.“

Jenže Jasonova kabina také neodpovídala, a to Kerka dost udivilo. Nejjednodušší by bylo poslat tam robota nebo někoho z mladších bojovníků, ale rozhodl se jinak. Vydal se tam sám a navzdory veškeré logice se instinktivně oblékl do skafandru. Starý válečník rychle kráčel chodbami a cestou si zapínal skafandr, prověřoval stav zbraní a systémy ochrany. Bolesti v boku si nevšímal, jako by někam zmizela. Jen neklid v duši mu narůstal s každou sekundou.

Pyrrani si dávno navykli důvěřovat intuici víc než logice. Logika je příliš pomalá. Jen takzvaný šestý smysl a mnohaletý návyk naslouchat svému nitru Pyrranovi napovídají, je-li zapotřebí zmáčknout kohoutek, když mu pistole reflexivně skočí do ruky a obrátí se ústím k neznámému nebezpečí.

Ukázalo se, že dveře Jasonovy kabiny jsou zavřeny zevnitř, a ještě než do nich Kerk stačil vrazit ramenem, zaslechl něco, co se dalo vysvětlit jediným možným způsobem: z kabiny rychle unikal vzduch. Siréna všeobecného poplachu zareagovala na náhlé snížení tlaku o zlomek sekundy později než Kerk. To už si ale veterán pyrranských bojů zaklapl přilbu a pustil se do dveří.

Dávným pozemšťanům se muselo přiznat, že na Argu byly dveře udělány daleko důmyslněji než na současných lodích; imperiálové ve své době kromě jiného předpokládali, že se může bojovat i uvnitř.

Kerkova obrovská síla však měla své meze a dovnitř se dostal jedině tím, že potlačil svou pýchu a zámek na dveřích vyřezal laserovou pistolí. Do otvoru se svištivě vřítel vzduch z chodby a někde daleko za jeho zády se ozvalo bouchání vzduchotěsných přepážek, jak se uzavíraly příslušné úseky.

V kabině nikdo nebyl a ve stěně proti dveřím zel otvor ve tvaru skoro pravidelné desetiramenné hvězdice. Velký otvor. Ale člověk, a navíc ve skafandru, by jím stěží prolezl, aniž by se rozpáral o ostré výstupky.

Kerk prostrčil hlavu ven. V odraženém světle projektorů Arga, namířených na ledový obal asteroidu, se vzdalovalo kypící klubko černé mlhy. Tato hustá substance se abnormálně rychle stahovala do gigantické trhliny hluboko dole jako kouř do kamen, když se videozáznam čadícího ohně pustí pozpátku.

Kerk uchopil rukama v rukavicích ostré zuby čnějící kolem okraje otvoru a tlustý pancíř starodávného bitevníku vzteky ohnul.

Kamery pochopitelně automaticky zaznamenaly start kosmického člunu i všechno, co se odehrálo potom. Z jejich záznamů se proto dal poměrně přesně sestavit obraz události, nešlo jej ale použít, protože záznamy černé skvrny, snímané z různých úhlů, se nijak nedaly složit do jednotné podoby. Projekce nesouhlasily. Fyzikové na to měli dvě hypotézy – buď se kamery vlivem záření rozostřily, nebo se setkaly s tak řídkým jevem, jakým je elektronický fantom. Lidsky řečeno, u techniky se projeví halucinace. Horší však bylo, že okamžik únosu tří lidí z kabiny nezaznamenal žádný přístroj. Bylo možné jen hádat, jak konkrétně Meta, Jason a Trou zahynuli: jestli se udusili a zmrzli ještě v kabině, nebo zda jejich živá těla pohltila zlověstná černá masa, která je vytáhla z lodi do otevřeného vesmíru. Ze zachovaného zvukového záznamu se dalo jen usoudit, že v posledních sekundách svého života nekřičeli ani nestříleli. O tom, že zahynuli, nikdo nepochyboval, dokud si Stan nevzal slovo.

„Jestli jste si všimli“, řekl, „nejpodstatnějším v celé události je pro mne fakt, že jsme poprvé obdrželi skutečně modulovaný signál z planety. Tento signál nejenže byl schopen překonat ochranné systémy kosmického člunu, ale dokonce obsahoval nějakou dodatečnou informaci, našimi specialisty dosud nerozšifrovanou. Rozluštit ji však musíme a uděláme to dříve, než přistoupíme ke zničení objektu 001. Protože jestli to byla odpověď na pokus o kontakt, nelze vyloučit možnost, že naši lidé byli pouze zajati.

Kdo z vás může zodpovědně zaručit, že Meta, Jason i Trou nejsou naživu?“

„Má pravdu,“ ztotožnil se s jeho názorem zkušený biolog Brucco, „pro potvrzení jejich fyzické smrti by nebylo špatné vidět těla. V prostředí, jako je tohle, je možné všechno...“

Tentokrát zašuměli všichni. Do řídicí kabiny se vydala přibližně polovina těch, kteří se zúčastnili první porady, to je pětadvacet lidí. Právě na nich teď závisel další osud celého projektu.

„Zbláznili jste se? Vy chcete zrušit destrukci téhle noční můry? Porušit smlouvu a vystavit smrtelnému nebezpečí všechny světy Zelené větve a možná celou Galaxii?!“ zařval Kerk. „Kdyby vás tak slyšeli naši tři zmizelí přátelé. Ti by položili bez rozmýšlení i vlastní život za záchranu ostatních! Vždyť to vlastně i udělali...“ dokončil tiše.

„Jenže to nevíme jistě,“ oponoval mu srdnatě Brucco. „Každý má právo rozhodnout o svém životě. Ale o cizím ne!“

Kerk zasupěl, pro tu chvíli nebyl schopen slova, a tak znovu promluvil Stan:

„Napadlo nás totiž, že zamrzlý svět má jiné měřítko času. Proč by jinak přišla odpověď na Jasonův signál SOS vyslaný během prvního výsadku až teď, když odpovědi přece bylo přistání člunu. Oni nám chtěli pomoci. Chápete? Jenže my jsme jako vždy začali střílet. Takže oni pak přešli k dalšímu, daleko aktivnějšímu stádiu kontaktu. Musíme, dokonce jsme povinni s nimi navázat dialog, jestli naše přátele chceme zachránit. A právě na to potřebujeme čas. Kolik nám ho ještě zbývá?“

„Příprava náloží bude ukončena za osm hodin,“ řekl Cliff, vedoucí montážních skupin.

„To vím, Archie. Ptám se, jak dlouho ještě můžeme čekat.“

„No,“ ošil se mladý fyzik z Juktisu, „výbuch můžeme odložit maximálně o čtyřadvacet hodin. V opačném případě nemůže nikdo ručit za následky.“

V řídicí kabině se rozhostilo hrobové ticho. K současné situaci se již nedalo nic říci. Všichni přemýšleli. Snad jen sám Stan věřil ve zbývajícím čase v možnost kontaktu. Jason by tomu věřil také, protože jako vždy byl o krok před ostatními, jenže ten tu teď nebyl, a proto se cítili všichni Pyrrani velice nesví. Kerk uvažoval, že se sebere, poletí sám na asteroid a zahyne tam jako jeho přátelé, a to přesto, že mu byl takový způsob uvažování zcela cizí. Kdyby to bylo na Cliffovi, nejmladším z přítomných, zničil by planetu ještě dříve než za osm hodin, čert ji vem! Brucco se utápěl v dohadách a truchlil nad ztracenými možnostmi. A doktor Teca strádal temnou předtuchou, že se velice brzy pořádně zapotí v lodním lazaretu. Intuice mu říkala, že Kerk byl jen první vlaštovkou. A jak známo, intuice Pyrrany málokdy zklamala.

A právě v této chvíli, halící se v rozpačitém tichu, se zničehonic postavil a narovnal v celé své výšce Reverend Bervik a promluvil.

„Pánové,“ pronesl významný člen rady Konsorcia se sobě vlastní pompézností v hlase, „dovolte, abych vás seznámil se zvláštními pravomocemi, které jsem pro tento případ obdržel. Protože mi má vlast dala důvěru, dovolím si učinit tento krok.“

„Promiňte,“ přerušil ho navigátor Dorf, vykonávající funkci velitele bitevníku v Metině nepřítomnosti, „mohl byste nám upřesnit, kterou vlast máte na mysli?“

„Pochopitelně,“ řekl Bervik, „ale nejprve vám objasním své postavení. Příkaz ke zničení objektu 001 dám výlučně já a jedině tehdy, až to budu považovat za nutné.“

„Takže vy rušíte naši původní smlouvu?“ nevydržel to Kerk. „V tom případě jsme podle pátého odstavce dohody oprávněni obdržet polovinu smlouvené částky a můžeme okamžitě odletět domů.“

„To mě posloucháte špatně, Kerku. Vůbec nic neruším. Vaši loď, s její silou především, potřebuji pro splnění zakázky, ale ještě více potřebuji Jasona dinAlta. A dokud existuje naděje na jeho záchranu, budeme ten asteroid pozorovat a nezničíme ho.“

„Kdo vás zplnomocnil k podobnému řešení?“ nevydržel to teď pro změnu Brucco.

„Zvláštní sbor Ligy světů,“ objasnil mu slavnostně Bervik a vytáhl z vnitřní kapsy plastickou kartičku, na které se silně zableskl hologram vlnící se pěticipé hvězdy.

„Ještě tohle nám chybělo,“ zavrčel tiše Kerk. A pak sám pro sebe dodal: „A naše peníze jsou fuč! Kde jsi, Jasone?!“

Ocitli se v absolutní tmě. Byla tu lezavá zima, vše páchlo plísni a vzduchu tu také bylo pramálo, stěží se

dalo dýchat. Jason se ohmatl a zjistil, že na silně potrhaném lehkém skafandru našťěstí zůstaly prakticky všechny důležité součásti. Dokonce měl i pistoli. Nejdřív ze všeho zapnul lampu. Spatřil, jak se Meta, ležící vedle, pohnula a zmatený Trou se posadil a rozhlížel se. Jeho skafandr dopadl nejhůře – pokovená tkanina mu visela v neforemných cárech podél těla.

Místnost byla malá, hrubá podlaha přecházela ve stejně hrubé stěny a strop, připomínalo to spíše noru divokého zvířete než vězeňskou celu. Přece se mu však podařilo po chvíli najít ideálně rovnou šterbinu vytvářející obrys pravidelného oválu, zřejmě dveří. Právě se začaly otvírat, jako by se před Jasonovým pohledem schovávaly. Princip jejich funkce nechápal; nejen že se dveřní otvor zbavoval clony, zasazené jako zátka v láhvi, ale zároveň se podivným způsobem rozšiřoval, asi tak jako se rozevívá clona v objektivu fotoaparátu. Děsivé zázraky pokračovaly. Nepochopíš-li, podle jakých zákonitostí jedná nepřítel, je nesmyslné s ním bojovat. Jason se o nic takového nepokoušel. Doufal jen v jedno – že si ujasní alespoň něco z toho, co se kolem něho děje. Pak se určitě najde možnost, jak se odtud dostat. Zatím nic takového neviděl, a proto se snažil vyvarovat jakékoli aktivity. Možná by měl vypnout i lampu. Když už ale jednou svítí, bylo by hloupé ji vypínat.

Trpělivě vyčkával a současně bojoval s protivným strachem. Vypadalo to ale, že si na něj již zvykl, a proto už nevyvolává bolest hlavy. Meta byla stále napůl v šoku, což bylo vlastně dobře, alespoň se hned o nic nepokusí. To samé se ovšem nedalo říct o Trouovi.

Nepodařilo se mu mladého pyrranského vědce zadržet. Ten totiž do rozvírajících se dveří vystřelil planoucí proud plasmy, čímž všechny oslepil. V odpověď se do místnůstky střemhlav vsunuly lesklé kovové paže. Manipulátory, bylo jich pět nebo šest, se nejvíce podobaly kostnatým, neúměrně dlouhým lidským končetinám s pěti prsty. Kovové ruce Troua bleskurychle odzbrojily, servaly z něj zbytky skafandru a položily na podlahu, kde ho znehybnily tlakem na bolestivé body. Potom se objevila ještě jedna ruka s jediným prstem, zakončeným skalpelem, a začala rozřezávat Pyrranovi břicho.

Trou strašně křičel, ale Jason ani Meta neměli sílu pohnout byť jen rukou. Bylo to jako děsivá noční můra, a jak potom Jason vzpomínal, nedovedl si vysvětlit, jestli byl paralyzován strachem, nebo bylo použito ještě něco jiného.

Manipulátor, třpytící se lesklá ocel, vytahoval z Troua vnitřní orgány, jeden za druhým, a předával je běžícímu pásu stejných rukou, mizícímu v hloubi rozevřených dveří. Trou už nekřičel, jen chroptěl. Když hrůzostrašný skalpel oddělil levou stranu hrudního koše a chystal se vyříznout srdce, Jason i Meta se současně vyrvali z ochromení a mlčky Troua dorazili přesnými zásahy do hlavy. Nemělo smysl střílet do kovových rukou, nebo dokonce do jejich majitele, o to se už přece pokoušeli tam venku, na povrchu. A Trou... chudák Trou! Neměli sílu dívat se na trápení svého druha. Snad je vedlo i neuvědomělé přání, aby se Trouova hlava nebo mozek nedostaly do něčích strašlivých rukou. To by mohlo být skutečně nebezpečné.

Po jejich výstřelech se místnůstka doslova roztáhla do všech stran, stěny začaly svítit, slabě, ale natolik, že lampa byla zbytečná, a ve dveřním otvoru se místo manipulátorů, které zmizely i s Trouovými pozůstatky, objevila znovu černá postava. Tentokrát byla vzrůstem daleko menší a nejvíce ze všeho připomínala stín lidoopa – shrbená a rozložitá, s hlavou provinile staženou mezi rameny. Ano. přesně slovo „provinile“ blesklo Jasonovi hlavou, protože černá postava tentokrát nevyzařovala strach. Veškerá nenávist záhadného stvoření jako by se vybila na nešťastném Trouovi a nyní monstrem stálo před nimi jako zlobivé dítě prosící o odpuštění.

Bylo to k zešílení. Jason, držící se z posledních sil na hranici sebeovládání, zařval něco dlouhého, skládajícího se hlavně ze spousty sprostých nadávek, které jako dítě slýchal od montérů doma na kosmodromu.

Černá „opice“ náhle zachrochtala, zavrčela a zavyla, s každou sekundou stále ječivěji. Jason až za chvíli pochopil, že se prostě snaží nalézt frekvenci, odpovídající jeho hlasu. Potom, když si ji osvojil, začal netvor napodobovat jednotlivá slova a nakonec jako ozvěna zopakoval celou větu. Za jiných okolností by to Jasona rozesmálo, ale teď... Nebylo mu špatně, ale panicky se obával návratu strachu. To chápe každý, kdo zažil skutečnou bolest – očekávání bývá horší než realita.

Černý netvor mezitím pokračoval v pokusech s Jasonovou větou, nyní ji jadrným uměleckým barytonem přednášel pozpátku, nejdříve po skupinách slov, potom po jednotlivých slovech a na závěr po zvucích;

znělo to jako kouzelnické abrakadabra. Jason už to nevydržel a vykřikl:

„Kdo jsi? Co jsi?“

Schválně použil co nejkratší otázku, aby už nemusel poslouchat cizincovy lingvistické pokusy.

Nastalo poměrně dlouhé mlčení.

„Pochopil,“ zaradoval se Jason, „promýšlí si odpověď.“

Byla to však předčasná radost.

„Kdo co jsi, jsi co kdo, co jsi kdo, kdo jsi co...“ zaduněl tentokrát zcela mechanický hlas.

Jason zklamaně zasténal.

Metina bledá, uplakaná tvář vyhlížela cize. Takhle svoji amazonku ještě nikdy neviděl. Zdeptaná, zlomená, nešťastná, dokonce ani nesvírala pistoli v dlani. Že by zvítězila logika? Těžko. Co to Jasonovi pomohlo zachovat si víceméně zdravý rozum? Musí na to přijít. Najít to a využít, aby zachránil sebe i Metu.

Myšlenky mu zběsile létaly hlavou a pak si vzpomněl, jakým způsobem si je vždycky srovnal. Cigaretou! Zaradoval se, když se ukázalo, že je krabička na svém místě, v levé náprsní kapse. Z Metiných očí vyčetl, že ho chce jako vždy za škodlivý návyk pokárat, ale ani na to hrdé Pyrrance nezbyvaly síly.

Jason si zapálil a těsná komůrka se jakoby prosvětliila.

„Zajímavá iluze,“ pomyslel si, „splněné přání prozáří svět.“

Jak lahodně chutná cigaretový dým po tolika minutách nelidského stresu! „Kolik vlastně minutách?“ zeptal se sám sebe. „Byly to vůbec minuty? Nebyly to hodiny? Nebo snad dny?“ Vůbec si nevzpomínal, jak se zde ocitl. Ptát se teď Mety také nemělo smysl. Byli v kabině, ve stěně se udělala díra a... to bylo všechno. Potom byla tma a ticho. A později ta noční můra s Trouem.

„Teď je ale všechno normální,“ bleskla mu hlavou hloupá a neopodstatněná myšlenka. „Teď už bude všechno v pořádku.“

Náhle si uvědomil, že při prvním vdechnutí dýmu labužnický přivřel oči a že pořád sedí se zavřenýma očima. Něco mu bránilo je otevřít, nějaký sebeobranný reflex. Proč vlastně, přece už nic nehrozí.

Nechtělo se mu otevřít oči i z jiného důvodu. Někdo pro něho chystá překvapení jako pro dítě vánoční nadílku a podívat se dříve není dovoleno. Ne, ne, ne, Jasone, nedívej se, je to nepoctivé. Nedíval se, a přece cítil vůni jehličí, pomerančů a čokoládových bonbónů.

Dýchal teď lehce a volně, a dokonce přes zavřená víčka vnímal, že je v místnůstce nějak více světla.

„Už je čas,“ řekl sám sobě a náhle široce rozevřel oči.

Setkal se s rozpačitým Metiným úsměvem.

„Jak se ti podařilo se s ním domluvit?“

„Mně? S ním?“ vyjevil se Jason. „A kde je?“

„Odešel, když světlo zesílilo,“ vysvětlovala mu, „ale udělal všechno, abychom se tu cítili dobře.“

„Skutečně,“ rozhlédl se udiveně Jason.

Dokouřil a teď hledal, kam by odhodil nedopalek. Protože jejich „vězeňská“ cela byla neobyčejně čistá. Stěny i strop se vyhladily, podlaha se vydula a vytvořila něco jako dvě měkká a pohodlná křesla. Dveře získaly normálnější tvar i vzhled, a dokonce se na nich objevila klika. Ale hlavně zde bylo teplo a odevšad se linulo uklidňující měkké, poněkud nazelenalé světlo.

Jason vstal a pečlivě prohledal všechny kouty. Neopomněl pohlédnout ani na náramkové hodinky. Podle nich uběhly asi tři hodiny. Kolik času uplynulo na palubě Arga bylo otázkou, když se vzalo v úvahu, že ani on, ani Meta stále ještě nevěděli, kde se nalézají. Dobrá, první kontakt s cizincem proběhl, ale Jasona stále ještě cosi silně znepokojovalo. Pořád vlastně neví, co se vlastně stalo! To také, ale ještě něco...

Pak si vzpomněl – vůně vánoc, vůně jehličí a pomerančů. Soustředěně začichal. Samozřejmě to nevoněl vánoční stromček a citrusové plody, byl to uklidňující plyn. Navozoval vzpomínky na dětství... velice efektní...

„Meto!“ vykřikl a přitom se rychle obracel. „Medikit. Rychle! Maximální dávku antinarkotik...“

Jenže už to nestihla ani Meta. Rychle stoupající koncentrace plynu je udeřila do nosu a okamžitě zahalila vědomí růžovou mlhou.

Probudili se znenadání na zelené louce pod otevřeným nebem. Jason ležel tváří dolů, proto nejprve

opatrně zvedl hlavu, potom se pomalu zvedl na rukou a skrčil nohy, až se ocitl ve dřepu. Byla to poloha, z níž se dá stejně tak utíkat jako zaútočit. Zřejmě to však nebude zapotřebí. Vedle něj ležela s rozhozenýma rukama a udiveně mžourajícima šedýma očima Meta a okolo se táhla nekonečná, až po obzor sahající step, na níž kromě trávy, kývající se v lehkém vánku, nebylo nic vidět. Našedlá obloha, zatažená vysokými oblaky, stejnoměrně matně zářila – dokonalé, až protivné počasí, při němž se absolutně nedá zorientovat podle slunce. Což bude nutné, a samozřejmě nejen to.

Za prvé je nutné zjistit, které nejnnutnější věci jim po dalším přemístění zůstaly. Kupodivu ani tentokrát nic nezmizelo – pistole, nůž, medikit, dávky potravy, psionický vysílač, lampa, analyzátor plynů, magnetometr, tedy universální přístroj pro měření všech elektromagnetických jevů, vše bylo tam, kam to patřilo. Jasonovi i Metě zůstalo kompletní a netknuté vesmírné vybavení A navíc skafandry vypadaly jako nové. Není na tom nic divného, poškozený metaloplast se dá lehce opravit speciálním svařovacím přístrojem. Jenže kdo a proč to považoval za nutné?

„Meto,“ zeptal se Jason, „vzpomínáš si, co s námi bylo?“

„Pamatuju si jen málo. Když ta černá věc pronikla do lodi, zahalila nás a vzala s sebou do podzemí. Třeba to byl nějaký kosmický transport, nedokázali jsme přece pochopit, kde jsme, když byl zabit Trou. Pak nás uspali a... to je všechno. Ted' jsme tady.“

Meta si tedy pamatovala to samé co on, což se dalo očekávat. Problém kontaktu s cizí inteligencí tedy zatím může odstavit na druhou kolej. Nejprve musí zjistit, kam je to zašantročili, a teprve pak uvažovat proč. Bylo jasné, že byli přemístěni v prostoru o miliardy kilometrů nebo parseků, o tom nebylo pochyb. Protože kolem nich se rozkládala příroda obyčejné planety s kyslíkovou atmosférou, jakých je kolem hvězd Zelené větve i v celé galaxii dostatek. Není vyloučeno, že takové planety existují i v jiných galaxiích, nebo dokonce i v jiných vesmírech. Což znamenalo, že je ten neznámo odkud přilétivší host klidně mohl odnést k sobě „domů“. Kolik času na takovou cestu potřeboval, zůstávalo hádankou. Hodinky ukazovaly asi o čtyřicet minut více, než když si v těsném příbytku s drsnými stěnami zapálil, jenže Jason velice dobře věděl, co je to relativita času a změna časových podmínek. V každém případě to bude muset vzít v úvahu.

„Vstávej,“ řekl Metě, „musíme jít. To je naše jediná možnost jak zjistit, kde jsme.“

Takovému argumentu se nedalo oponovat, proto se Meta zvedla a vydali se na cestu. Krajina kolem cesty byla podivně jednotvárná – jen tráva a šedé nebe, takže když se v dálce objevil první strom, Jason se zaradoval jako malé dítě. Takový orientační bod totiž dovoľoval minimálně zjistit poloměr zakřivení povrchu a tím si udělat představu o rozměrech planety. Navíc, kde jsou stromy, musí být i voda, a kde je voda, tam je život. Samozřejmě jestli je planeta vůbec obydlená. Pochopitelně, poloměr zakřivení mohl spočítat už předtím – stačilo jen požádat Metu, aby se vzdálila za obzor. Jenže mohlo být nebezpečné takhle se rozejít, nestálo to za to. Nyní byl pokus proveden bez rizika a přinesl nezvyklý výsledek. Planetka byla malá, tak malá, že ani kdyby byla celá z platiny nebo uranu, její hmota by nemohla způsobit přitažlivost kolem jednoho g. Jenže tu byla a to bylo divné.

O to podivnější, že s podobným fenoménem se setkali již u objektu 001. Nabízel se předpoklad, že je to odneslo do jiného vesmíru, kde jsou zákony gravitace jiné než v naší galaxii.

Šli už několik hodin a kolem se stále nic nezměnilo, snad jen rovina se poněkud zvlhla a častěji zahlédli pár stromů. Na jednom místě přebrodili potůček, jehož voda byla vhodná k pití. Zvedlo jim to náladu. Jason se domníval, že naleznou i něco na utišení hladu, až to budou potřebovat. Jinak bylo vše pořád stejné – teplota vzduchu kolem dvaceti stupňů Celsia, síla větru i svit místního slunce. Rozsáhlá oblačnost neustále rozmazávala sluneční svit po celé obloze, takže se nedalo zjistit, jestli je ráno nebo večer. Přitom na tak malé planetce musely být denní periody velice krátké. Tedy měly by být. Určitě. I když zde, na tomto světě, bylo všechno jinak. Možná že tu ani dvakrát dvě nejsou čtyři, pomyslel si trpce Jason. Prvními živočichy, které zpozorovali, byli staří známí – mouchy, babočky, vosy, vážky a v trávě pobíhající brouci a mravenci. Potom se objevili ptáci. Vznášeli se velice vysoko, klidně to mohli být dravci. Meta okamžitě zstražitěla a připravila se k boji. V té chvíli se pod blížkým stromem v trávě pohnula šupinatá záda nějakého tvora. V takovém případě se Pyrranka s Jasonem ani neradila. Výstřel zazněl ještě dříve, než zvíře zvedlo svoji hroznou hlavu. Ačkoli hlava s obrovským bodcem odlétla od těla, oběma se v paměti vynořil známý obraz. I spálené pozůstatky odporného trupu se skrčenými tlapami

s dlouhými drápy odpovídaly tomu, co si mysleli.

Byl to nefalšovaný, skutečný pyrranský rohonos, jedovatý a agresivní.

„Snad nás nevrátili na naši planetu?“ vydechla Meta, která udiveně zírala kolem sebe a poznávala stále více známých detailů, od háčkové trávy a lusků „střílejícího keře“ až po primitivního křídlobodce, který na ně zaútočil ze vzduchu a kterého jedinou ranou snadno srazila k zemi.

„Nemyslím,“ řekl Jason. „Čím by Pyrrus tak zmenšili?“

„Nemůže být to zakřivení povrchu obyčejný optický klam?“ navrhl Meta. „Stávají se nejen takové věci, ale i jiné atmosférické jevy.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Jason a chvíli uvažoval. „Tak třeba přitažlivost je faktor dostatečně objektivní. Ale přes to všechno tohle není Pyrrus. Toto je...“

Odmíchl se a Meta větu dokončila místo něho: „...prastará původní planeta smrti, která se stala prarodičem veškeré pyrranské biosféry. Uhodla jsem?“

„Ano,“ pronesl Jason zamyšleně, „přibližně taková hypotéza mě napadla ještě na Argu, když jsme pozorovali ten prokletý zamrzlý asteroid. Jenže teď jsme neznámo kde...“

Ještě stále ho nenapadlo, co má říci dále. Všechno bylo tak strašně složité. Má přiznat Metě, že si vymyslel výsledky chemické analýzy monstra, zničeného výbuchem na Argu? To by bylo hloupé. Ovšem ještě hloupější by bylo, kdyby jeho výmysl byl skutečným objevem. Vsadit všechno na nulu a oškubat prvního kořena, takový Jason býval, jenže teď si nemohl dovolit riskovat. V dobách největší slávy se dokonale seznámil s teorií pravděpodobnosti. Ba ne, tady něco nehraje. V jiném vesmíru, kde musí být i přitažlivost založena na jiných principech, nemůže mít nic tolik společného s Pyrrem. A ještě něco – co když je toto místo past?

Poslední myšlenka byla tak velice pravděpodobná, že už jen zbývalo objasnit, proč se rohonos a křídlobodec objevili právě tady, právě teď a ne již na začátku, a proč je například nenapadli, když ještě spali po transportu...

Ani to nestačil domyslet, když se zpoza blízkého kopečku vynořili tři kočovníci s ostrými kopími a okovanými palicemi v rukou a řítili se k nim. Pyrranské reflexy ani tentokrát nezklamaly. Zvířata, která ztratila pány, nepokojně frkala a ryla drápy v zemi a mrtvolý mužů se válely v trávě několik kroků od Jasona a Mety. Pomalu k sobě otočili hlavy a v očích se jim zračila stejná otázka, ani nemuseli mluvit. Jízdní zvířata, to byli bez jakékoli mýlky moropové z planety Felicity, jejich druhého domova, a nájezdníci v lehkých krunýřích – bojovníci velkého Temuchina. Copak nepoznali na přilbách zabitých známý odznak – lebku vlka?!

„Tak to vypadá, aniž jsme si toho všimli, že jsme se přemístili na další naši milovanou planetu. Také zmenšenou, a dokonce jsme se přemístili i v čase, nazpět do doby, kdy se po divokých stepích Planiny proháněli dosud nepřemožení barbaři.“

„Jasone,“ zpražila ho Meta, „teď není čas na legrácky.“

„Nemáš pravdu. Smysl pro humor je občas to jediné, co člověka zachrání v beznadějně situaci. Jestli mám mluvit vážně, navrhuju hledat v okolí stopy ještě jiných světů. Myslím, že se nám je podaří najít, a to nám pomůže udělat si celkový obraz.“

„Už zase máš nějakou novou hypotézu?“ zeptala se Meta.

„Samozřejmě,“ přisvědčil Jason. „A teď zmlkni a nechej mě v klidu přemýšlet.“

Za kopcem, odkud se válečníci přihnali, krajina velice rychle změnila charakter. Bylo tu mnohem větší sucho, travnatý povrch postupně vytlačil písek a záplava drobných kamínků a vítr sem přinášel odněkud z dálky vůni moře. Přítal vzpomínek Jasona přinutil pozorně hledět pod nohy, což se ukázalo jako správné. Hledání bylo úspěšné. Sklonil se a zatáhl za tenký kořínek, rychle si uvědomil, oč jde, a za několik sekund držel v rukou opravdový krenoj z daleké a zákeřné Appsaly – planetu nazval podle města, z kterého ho Meta v poslední chvíli zachránila, když ho tam kdysi osud zavál. Meta podobné plody nikdy neviděla, a proto se s Jasonem nemohla podělit o jeho radost, ale vycítila, že jde o cenný nález.

„To je zase z nějaké další, už třetí planety?“ hádala.

„Jsi pašák,“ pochválil ji Jason. „Vždycky jsem tě miloval za to, že jsi nejen silná, ale i neobyčejně bystrá.“ Takto pronesený kompliment zněl téměř jako urážka a Metiny mohutné svaly se instinktivně stáhly.

„Klid, drahá. Máš mě pozorněji poslouchat. Hned ti vysvětlím, co mi to připomíná...“

Už nic nevysvětlil.

Meta začala střilet dříve, než Jason pochopil, co se děje, a když zjistil, že je ze všech stran obklíčilo asi dvacet kočovníků, nestačil ani vystřelit, protože ho, dokonce i přes límec skafandru, omráčila střela s těžkým hrotem. Téměř ztratil vědomí. Skoro. Matně si totiž ještě uvědomil, že je spoutali a pak táhli po zemi, když je předtím dlouhými provazy přivázali k sedlům moropů.

Po několika úderech do hlavy se myšlenky pořádně zpřeházely. Modřiny a podlitiny také nepřispívaly k jasnosti úsudku. Alespoň že kosti zůstaly celé. Jak na tom byla Meta, Jason nevěděl. Určitě utrpěla více, protože vzdorovala s typickým pyrranským zápalem a nepřítel pozabíjela a zmrazila mnohem víc než Jason, který byl v zásadě ochoten vzdát se okamžitě. Jenže se to nepodařilo; ti idioti, kteří na ně zaútočili, rvačky milovali také. Navíc, podle jedné Jasonovy hypotézy všichni ti divocí kočovníci byli pouhými složitě zkonstruovanými přeludy. Nestálo tedy zato mrhat energií na boj s duchy.

Ted' byl čas zapochybovat o správnosti počátečních předpokladů. Bolest v hlavě a nohou, krev zalévající obličej a pevné provazy, zařezávající se do zápěstí, otlučené kotníky a žebra – to všechno bylo až příliš reálné na to, aby na ně zaútočily pouhé přízraky. Měli postupovat opatrněji? Je to tak! Přežít ledovou noční múru, kontakt s černým monstrem, které chladnokrevně rozpitvalo jejich druha Troua, přejít množství kilometrů cizí krajinou, téměř odhalit její tajemství a nakonec zahynout rukou barbarů z planety Felicity, které již jednou porazili a kteří se sem dostali čert ví jak! Co mohlo být hloupějšího?

Když se před nimi objevily stany, Jason zjistil, že je jich daleko méně, než kolik jich bylo ve skutečnosti u sveřepého plemene na Felicity, ale rozměry a kupolovitý tvar přesně odpovídaly tomu, na co si pamatoval z dočasných táborů kočovníků. Dokonce si vzpomněl i na jejich název – camachy. Moropové zastavili uprostřed tábora, postaveného ve stepi, bojovníci zajatce, každého zvlášť, přivázali ke kůlům zaraženým do země asi tři metry od sebe. Překvapující bylo, že se na ně nepřišla podívat ani živá duše, nikdo o původ právě přivlečených zajatců neprojevil zájem. Bylo ovšem možné, že tu netáboří celý kmen, ale pouze předsunutý oddíl, protože v žádném camachu nebyly děti ani ženy a bojovníci ze stanů bez příkazu nevycházejí. Nebo prostě všichni vyspávají po vysilujícím nájezdu. Toto vysvětlení bylo logické, ale neuspokojivé. Protože odlišností přibývalo s každou minutou stále víc.

Meta se ještě stále neprobrala z bezvědomí, ačkoli si na jejím těle Jason nevšiml žádných vážnějších zranění. Když válečníci udělali svoje, rozešli se a ponechali zajatce bez dozoru. Osvobodit se z pout, když člověka nikdo nehlídá, nepatří k nejtěžším úkolům a Jason by se s tím bezesporu vyrovnal, jenže nevěřil, že by útek byl tím nejlepším řešením. Zatím se je nikdo nesnažil zabít – to mohli udělat přímo na místě přepadení. Tady se mělo zřejmě odehrát něco jiného. Proto bylo lepší počkat.

Jason se pokoušel vzpomenout si, o čem po cestě mluvili jejich únosci, a v mžiku ho zalil studený pot, když si uvědomil, že všechny bezvýznamné věty, které si mezi sebou vyměňovali, byly proneseny – datsky! Potom mimoděk pohlédl na kůl, který byl postříkaný něčím bílým, a pot ho zalil podruhé. Nebyl postříkaný, byl to březový kmen. Špatně otesaný kůl z obyčejné břízy. Takové rostly ve velkém množství na zapadlé planetě s divným názvem Porgorstorsaand, kde strávil dětství. Jason si dobře vzpomínal na rozsáhlé porosty těchto oslnivě bílých jakoby světlo vyzařujících stromů s vysokými, přívětivě ševelicími korunami. Na Felicity ani na Pyrru nikdy podobné stromy neviděl. Hledat další nesrovnalosti bylo ztrátou času. Nejjednodušší vysvětlení momentální situace by se dalo shrnout do jediného kratičkého slova – nesmysl. Možná to tak je. Prostě všechno kolem něho je jen napodobenina, zlý sen, nemá to žádný vztah k realitě a jediné, co se v takém případě dá udělat, je – sebrat se a probudit se.

Jenže se nestačil ani probudit, protože od nejbližšího camachu se k němu blížil zástup bojovníků v čele se samotným Temuchinem. Jason se s ním stýkal dost dlouho na to, aby ho okamžitě poznal. Nemohla to být mýlka! Naposled viděl velikého vojevůdce ležet na nádvoří jeho sídelního paláce v Eolasairu s bledou tváří – udušeného a se zlamaným vazem. Ještě stále nikdo z lidí v galaxii neuměl křísit mrtvé.

Starat se o nějakou diplomacii v této složité situaci by bylo nesmyslné, a tak Jason přímo vykřikl to, co si pomyslel hned na začátku:

„Temuchine! Kde ses tady vzal? Vždyť tě zabil Kerk, náčelník Pyrranů. Jsi dávno mrtvý, Temuchine. Neexistuješ!“

Volal to jazykem, kterému Temuchin musel rozumět, vždyť se na Felicity běžně používal, ale ve tváři velikého pokořitele národů se zračil dokonalý údiv.

„Co to vyje ten šakal?“ zeptal se svých poddaných. „Jak si dovoluje tak nízký člověk se mnou takto mluvit?“

Náčelníkovi pacholci se vyhrnuli dopředu, aby zajatce potrestali těžkými karabáči, které měli přichystány, ale Temuchin je gestem zadržel.

„Kdo jsi, cizince? Odkud máš ty zbraně a jak se používají?“

Vládce kočovníků držel v rukou obě trofejní pistole a staré známé očividně nepoznával. Podobal se špatnému herci, který se rozhodl sehrát scénu prvního setkání Jasona dinAlta s Temuchinem, ale špatně se naučil roli a teď mizerně improvizuje. Tehdy se Jason naposled pokusil proniknout do vědomí skutečného Temuchina:

„Copak jsi na mě zapomněl? Jsem tvůj dávný nepřítel, později přítel a nakonec znovu nepřítel – Jason dinAlt, který přišel z nebe. Nevzpomínáš si na mě?“

„Jak si dovoluješ, drzoune, klást mi otázky?!“ zahřměl Temuchin. (Poznal ho, nebo nepoznal?) „Tady jsem pánem já a ty... jsi obyčejný zajatec! Ty budeš odpovídat na mé otázky!“

„Jak si přeješ, ó veliký Temuchine!“

Jason uznal za vhodné změnit tón hlasu, pokusil se otupit ostražitost, ale vzápětí si pospíšil s novou otázkou, i když poněkud zaobalenější formou:

„Chtěl bych jen vědět, jak ses dostal na tuto planetu, veliký Temuchine, vládce národů.“

Vládce kočovníků na udičku neskočil. Jasonova slova, bez ohledu na podlézavý tón, ho rozzuřila, protože skutečně nebyl zvyklý odpovídat na otázky těch, které považoval za slabší, než je on sám. Za takové považoval v podstatě všechny lidi.

„Darebáku!“ zařval Temuchin. „Nic jsi nepochopil?! Co si o sobě myslíš?“ Obrátil se ke svým bojovníkům a přikázal jim: „Do vězení s ním!“ A po krátké úvaze dodal: „Oba do vězení.“

Ta malá pauza Jasonovi postačila, aby mu mnohé došlo. Vězení? To bylo něco absolutně nového v civilizaci kočovných barbarů. Vězení spíše odpovídalo březovým kůlům a datštině a nejspíš bylo chybějícím článkem, který Jason tak dlouho hledal. Ze všeho na světě se nyní nejvíce chtěl dostat do vězení, nejlépe společně s Metou, aby jí nedal možnost cokoliv udělat nebo říct. A protože se právě v té chvíli Meta probrala, zařval co nejhlasitěji kvilivým a vylekaným hlasem:

„Do vězení ne! Ne-e! Jenom ne do vězení! Proč tak krutý trest? Udělám všechno! Jenom tohle ne!“

Křičel do té doby, než Temuchin se zlomyslným a přezíravým úšklebkem na rtech gestem ruky znovu potvrdil svůj příkaz, pak se otočil a odcházel pryč, nedávaje zajatcům žádnou naději, a jen utrousil přes rameno:

„Ať je sežerou krysy!“

Jaké krysy měl na mysli, Jason nepochopil, protože i když na Felicity byly také, nikdy neměly lidožroutské sklony. Ovšem Jason se stejně krys nebál, skutečných ani místních. Nejdůležitější bylo, že právě Temuchina přelstil. Vládce kočovníků byl sice mazaný chlap, ale na starý trik s králíkem a trnitým houštím naletěl jako malý kluk.

Odvázali je od kůlů a provedli mezi camachy na druhý konec tábora, kde na prostranství, vydupaném lidmi a moropy, ležel velký dřevěný kryt, hlídáný dvěma bojovníky. Dřevo bylo pro kočovníky velká vzácnost, ale zase ne taková, aby k deseti halabala stlučeným prknům stavěli hlídače. Jasonovo překvapení velmi rychle vystřídal údiv nad vlastní nechápavostí; nebylo však divu, to účinkovala únava, bití a pevně utažené provazy. Bojovníci zvedli kryt a pod ním se objevil obyčejný dřevěný žebřík vedoucí do podzemí. Jako prvního ke vstupu postrčili Jasona.

Tomu, kdo alespoň jednou v životě zkoušel sestupovat po žebříku se svázanýma rukama a nohama, není nutno vysvětlovat, co se stalo s Jasonem potom. Doufal jen, že nepoletí hlouběji než deset metrů. Pak velice bolestivě, ale přesto šťastně přistál v louži, páchnoucí hnilobou a plísni, na dně sklepení a ještě se mu podařilo převrátit se tak, aby mohl se zaťatými svaly ztlumit Metin pád tak, aby skončil bez vážnější újmy na zdraví pro ně pro oba. To se mu vcelku povedlo. V následujícím okamžiku žebřík vytáhli nahoru, poklop nad jejich hlavami s bouchnutím zapadl a rozhostila se absolutní tma. Nebylo divu, Jason si stačil všimnout, že víko sklepa pevně přiléhá k obrubě, a navíc bylo pro zpevnění pobito tlustou kůží.

Podle zvuků, nesoucích se shora, smýkali na dřevěný kryt něco těžkého, snad kámen nebo železnou kovadlinu. Pro Jasona i Metu by to pochopitelně nebyla žádná vážná překážka, ale bylo znát, že se barbaři útěku zajatců nijak nesnaží zabránit. Něco na ně tady zřejmě číhalo a neměla to být obyčejná pomalá smrt z nehybnosti a chladu. I kočovníci museli tušit, že každý provaz se jednou, dříve či později, rozváže. Takže provazy nehrají žádnou roli. Vězení považovali za neobyčejné, možná prokleté a rozhodně velice odporné místo. Musel zjistit proč, a to co nejrychleji.

Lampička zůstala celá, ale nemohl na ni se svázanýma rukama dosáhnout – musí si je uvolnit.

Přinejhorším by si mohli navzájem přehryzat pouta, ale Meta měla lepší nápad. Dosáhla zuby do malé kapsičky, které si při prohlídce nikdo nevšiml. Měla v ní kosmetické propriety a mezi nimi nenápadné malé, typicky ženské zrcátko, ze kterého opatrně okousala plastickou obrubu. Okraj kovového oválu byl ostrý jako ta nejlepší břitva. Zbytek už byl jen věcí šikovnosti. Museli se sice pořádně vyválet ve špíně, zanađávali na nepohodlí, dokonce se dvakrát pořezali, ale za několik minut už byli volní a zkoumali své nové vězení.

Nic skutečně nebezpečného neobjevili. Prohlubeň, vykopaná kdysi dávno v hlíně neznámo kým a neznámo proč, byla proti sesypání vyztužena silnými smolnými piloty a tlustými příčnými trámy. Táhl se asi dvacet metrů od žebříku, široká byla pět metrů a strop ve výšce dospělého Pyrrana se postupně snižoval, až byl na vzdáleném konci tak nízký, že umožňoval pohyb pouze po čtyřech. V temných koutech u stěn pištěla nějaká vylekaná zvířata, ale stěží to byli nebezpeční hlodavci, nebo dokonce tvorové, kteří by se živilí lidským masem. Jediným nepříjemným nálezem byly dvě lidské kostry vybělené stářím; těžko se však dalo určit, jde-li o pozůstatky vězněných nebo prostě kosti hozené sem s cílem vězně pouze vylekat. Žádné strašlivé jedy, úděsní hadi nebo vzpomínané lidožravé krysy – absolutně nic, co by mohlo člověka okamžitě ohrozit.

„Nechápu,“ řekl Jason, „s čím počítali, když nás sem hodili.“

Sedl si na suché dřevo, opřel se zády o stěnu a přiložil si k předloktí medikit; tohle měl udělat už dávno. Analyzátor tiše zabzučel a za několik sekund už mu všechny potřebné léky kolovaly v krvi.

„Třeba nás nechťejí zabít. Možná je to nějaký rituál.“

„To si nemyslím,“ namítla Meta, „vězení je strašný trest pro tyhle divochy. Ze všeho nejvíce se panicky bojí tmy. Když se zde ocitnou, velice brzo zešílí.“

Meta již Jasona mnohokrát překvapila netypickými myšlenkami. Něco podobného mu totiž také blesklo hlavou, ale nepodařilo se mu to tak perfektně zformulovat.

„Chceš tím říct, že tu nemívají noci?“

„Přesně tak. Nejsem moc silná v astronomii, ale základní logika postačí. Podle místních měřitek jsme na povrchu planety strávili několik celých dnů a slunce celý čas svítilo pořád stejně!“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Jason, „jenže tohle není zdejší hlavní záhada. Nejdůležitější je zjistit, jakým způsobem se mohli na jednom místě a v jednom čase objevit pyrranská zvířata, Temuchin se svým kmenem nebo krenoj z té planety, z níž jsi mě na poslední chvíli zachránila. Pamatuješ, jak mě unesl ten cvok Mikah Samon?“

„Pamatuju,“ kývla Meta. „Odkud podle tebe všichni jsou? Co se týče pyrranských zvířat a rostlin... to jsi vlastně vysvětlil už na lodi. Jestli pocházejí z této planety, není to nic divného. Ale Temuchin? Ten přece není skutečný, vůbec si na nás nepamatuje, nepoznal nás...“

„Uvažuješ správně, Meto, ale zkus se na to podívat šířeji. V tomhle světě není nic skutečné. Chápeš?“

„Nechápu. V jakém smyslu?“

„Normálně. Všechno, co tu potkáváme, jsou výplody našich mozků, naší paměti. Zpočátku jsem uvažoval, že to jsou přeludy, komplikované halucinace.“

„Pěkné halucinace,“ zavrčela Meta a prohlížela si hlubokou a ještě nezahojenou jizvu na ruce.

„Právě jsem o tom uvažoval, když nás zajali, a ještě pořád si to myslím: sice zhmotněné, ale pořád jsou to jenom naše vzpomínky. Jiné vysvětlení není. Někdo podle našich představ upravuje tento svět, nebo ho spíš mění a s námi se přitom neradí.“

„Kdo?“

„Myslím, že to má na svědomí ten lidoop s černou srstí.“

„A kde je teď?“

„Meto, nejsem vědec a nikdy jsem se s ničím podobným nesetkal a ty, pokud vím, nejsi novinářka a tohle kolem nás rozhodně není sál pro tiskové konference. Co ti na to mám říct? Musíme společnými silami toho vtipálka najít. Bez jeho pomoci se odtud nikdy nedostaneme.“

„Myslíš?“

„Já už ani nevím, jestli vůbec myslím!“ řekl Jason vztekle. „Ještě nikdy v životě jsem nevěděl tak málo o světě, na kterém jsem se ocitl. Nenechají nás vzpamatovat se ani zorientovat. Jak si mám udělat nějakou představu o tom, kde mám hledat našeho hlavního nepřítele? Pokud je to ovšem nepřítel.“

„A co Trou?“ připomněla Meta.

„Ano,“ souhlasil Jason. „Co navrhuješ ty?“

„V každém případě nasedět v tomhle syrovém sklepě. Musíme planetu prohledat a uprchnout odtud.“

„Nerozčiluj se,“ uklidňoval ji Jason. „Nejprve si musíme všechno pořádně promyslet. Když už jsme dostali takovou příležitost, musíme ji využít. Utéct můžeme vždycky. A čím později, tím to pro ně bude překvapivější – budou si myslet, že jsme už umřeli. A pak zaútočíme. Zatím... proč bychom nemohli najít našeho vtipálka přímo tady?“

„Rozhodl ses, že budeš také vtipný,“ vyzvíдалa Meta, „nebo to myslíš vážně? Myslím, že jsme prohledali každý kout.“

„Určitě ne každý. Teď si ale zapálím. Pamatuješ, za jakých okolností jsme se sem dostali? Když jsem si v té komůrce zapálil.“

„Jsi prostě ubohý otrok svých vášní. Musíš si zakouřit pokaždé, když vymýšlíš nějakou nejasnost, jen abys ospravedlnil svůj škodlivý návyk. Tak si zapal a kuř, ty galaktický hrdino. Jenom jestli ti cigarety nezvlhly.“

Naštěstí cigarety přežily ve zdraví, a tak si Jason mohl zapálit. Nehybně seděl, třikrát si potáhl a napjatě čekal na novou kouzelnou přeměnu. Rozumově chápal, že je to hloupost, ale někde v hloubi podvědomí přece jen doufal. Proč by po všech těch zázracích nemohlo být možné i tohle? Na druhé straně, nikotin mu opravdu pomáhal soustředit se. Když se nakonec nedočkal žádné reakce, postavil se a s cigaretou v ruce obešel ještě jednou celý prostor. Svítílnu tentokrát upevnil na jeden z trámů a při slabém, ale rovnoměrném světle důkladně propátral podlahu a stěny.

Meta s vrozenou vytrvalostí hledala nějaký nouzový východ ve stropě prohlubně a promýšlela varianty útěku horem. Jasona mnohem víc zajímala cesta spodem. Každou minutu pociťoval víc a víc, že takový východ existuje. A pomohla mu k tomu přece jen cigareta. Jak dřepěl na patách v nejvzdálenějším koutě vězení a držel přitom ve spuštěné ruce téměř dohořelý nedopalek cigarety, náhle si všiml, že kouř mizí ve škvíře mezi poloshnilou deskou a hliněnou podlahou. Přiblížil ke šterbině dlaň. Táhl odtud jako špehýrkou ve dveřích zima. Někde pod nimi byla velká a pořádně chladná dutina.

„Meto,“ řekl, „vymysli, čím by se nám dobře kopalo.“

Pod tenkou vrstvou hlíny našli kulatý a mírně vypouklý poklop z nerez oceli s ventilační mřížkou na okraji. Neměl žádnou kliku ani držadlo, ale když za mřížku zatáhli, víko se lehce odklopilo na bok. Posvítili si lampičkou; úzký průduch šachty vedl někam dolů. Kam až dohlédli, byla šachta ideálně rovná a paprsek světla, pohlcovaný jejími téměř černými matnými stěnami, rychle mizel ve tmě. Pohyb vzduchu teď skoro necítili a pach, nesoucí se zdola, byl překvapivý. Chvilí to trvalo, než zjistili, co jim připomíná. Pak se dovtípili a náhle pochopili, proč nevyvolával strach. Tak páchne sterilní čistota nové kosmické lodi.

„Zkusíme se tam spustit. Tou šachtou by se sice dalo lézt tak, že bychom se opírali zády a nohama o stěnu, ale raději svážeme zbytky provazů a budeš mě jistit.“

Meta neodporovala – podvědomě jí vadilo, že je beze zbraně. Jestli jim v té šachtě ale bude hrozit nebezpečí, klidně se s ním utká třeba holýma rukama. Meta si uvědomovala, že jim odtud kyne spíše záchrana nežli záhuba.

Provaz už byl skoro na konci, když se Jason ozval z hloubky:

„Našel jsem boční otvor.“

Pravděpodobně do něj hned na to vlezl nebo se jen prostě opřel nohama o okraj kolmé roury, protože napnutý provaz povolil a Meta se už nestačila zeptat, jak je otvor široký a co je vidět na jeho konci.

Další události proběhly prakticky naráz: Hluboko dole zablikala zelená a červená světýlka, ve vězení se

zvedl vítr jako na břehu moře a všechno kolem zalil nízký hukot, kterým se prodíralo slabé zvonění. Silný proud teplého vzduchu Metu jako něčí gigantická ruka odhodil od poklopu. Provaz se přetrhl a společně se vzdalujícím se Jasonovým křikem utichly i všechny ostatní zvuky. Když znovu pohlédla do šachty, v hloubce blikala už jen světélka indikátorů, tak si je totiž Meta pojmenovala.

Meta si vzala do ruky svítilnu.

I kdyby to Jasona tím pneumatickým potrubím neodfouklo, stejně musí jít za ním. Hodila obavy za hlavu a začala sestupovat.

Pneumatické potrubí vyplivlo Jasona v širokém, jasně osvětleném tunelu s bílými stěnami a slábnoucí proud vzduchu v protisměru ho opatrně zastavil, takže neupadl.

„S civilizací na takové úrovni se bude přece jen lépe jednat,“ pomyslel si. Mezitím se otvor za jeho zády rychle uzavřel pevně přiléhající záklopkou. Jako by se snažil nezvanému návštěvníkovi zatajit, kde je tu pneumatické potrubí. Jason si pro všechny případy na stěně udělal značku nesmývatelným značkovačem a pomalu se vydal na průzkum. „Marná sláva,“ usoudil, „zpátky se už nedostanu. Ale co Meta? ...snad se sem také dostane,“ utěšoval se.

Tunel se lehce stácel doleva, a když Jason prošel po jeho příjemně pružné podlaze asi dva kilometry, uvědomil si, že to může být léčka. Jestli je koridor kruhový, může tady pobíhat věčně. Co když už jde druhé kolečko? Svou značku mohl přehlédnout a zdejší vtipálci přece mají řadu možností, jak si z něho vystřelit.

Jason se zastavil, odhadl poloměr a délku obvodu chodby a pochopil, že do celého kola mu chybí ještě hodně. Stejně se ale rozhodl, že bude věnovat zvýšenou pozornost stěnám. Přece v celé délce gigantického bílého tunelu nemůže být pouze jediný vchod.

Asi sto metrů pečlivé prohlídky se mu vyplatilo – našel něco podobného vnořenému kulatému tlačítku. Po jeho stlačení se spustil mechanismus ukrytý ve stěně, dvě křídla krytu odskočila stranou a ve středu tunelu se nehlučně objevil malý jednomístný vozík, lahodící tvarem oku a s pohodlným sedadlem. Tento typ Jason neznal, ale připomínal mu malé vozíky na magnetickém polštáři pozemské výroby, jaké používali na Argu. O způsobu řízení nemusel dlouho uvažovat – bylo standardní, což ho potěšilo ještě víc. Chyběl zde jen lodní komunikátor, místo něj tu byl jednoduchý ultrazvukový jednosměrný vysílač.

Když Jason získal k dispozici dokonalou techniku, nejdříve se vrátil k označeným dveřím. Použil vysílač, uzávěr se otevřel a to bylo vše. Meta nikde. Tak na ni alespoň chvíli volal, protože obrátit chod pneumatického potrubí neuměl. Nezbyvalo než pokračovat v hledání inteligentního života v tom bílém tichu. Někdo musel vynaložit obrovské prostředky na vybudování takového roztomilého podzemí.

Někdo je vynakládá i nadále, když tu po celé dny svítí jasné světlo a všechny systémy neustále fungují. Proč si tajemný majitel nevšímá nezvaného drzého cizince, který mu sem vnikl shora?

Jason teď vysílal ultrazvukový signál každých sto metrů. Několikrát se otevřela křídla poklopů „garáží“ se stejnými vozíky, jaké měl on sám. Nakonec se otevřel výklenek, v němž byl jednoznačně spojovací panel. Značky na klávesách Jasonovi nic neříkaly a tak je popořadě začal mačkat. Ve většině případů zůstávala obrazovka tmavá, občas se na ní objevil obraz. Nejčastěji to byla neznámá schémata nebo velmi zřetelné videozáběry ze skladišť, hangárů, laboratoří nebo kabin. A stále nikde nikdo. Že by byli na lodi úplně sami? Nejspíš ano. Rozhodně to ale byla loď gigantických rozměrů. Co loď, celá kosmická stanice! V minulosti takové existovaly. Jason jako velký milovník historie kdysi četl o výstavbě celých měst ve vesmíru. Snad je to jedno z nich. Ale kam se v tom případě poděli obyvatelé?

Některé klávesy už Jason stiskl nejméně potřetí. Proto se mimoděk otrásl, když se náhle na obrazovce objevila vcelku pohledná tvář mladého muže. Kontaktovaný se usmál a zdvořile se otázel:

„Vaše osobní číslo, prosím?“

„Žádné nemám,“ přiznal poctivě zmatený Jason.

„To není možné,“ okomentoval to klidně mladík. Hned nato položil další otázku: „Jak jste se sem dostal?“

„Ventilační šachtou a pneumatickým potrubím,“ pokračoval v upřímnosti Jason, protože považoval za nesmyslné pokoušet se protihráče oblafnout, když nejenže nevíte, jakou má kartu, ale navíc ani neznáte pravidla hry.

„Vaše jméno?“ vyzvídal mladík se stále stejným – až mírně hloupým, jak Jasonovi blesklo hlavou – úsměvem.

Jeho očividná přívětivost byla v příkrém rozporu s jednotvárným, chladným až podezřivým hlasem. Koneckonců, do ostrahy jsou přijímáni někdy ještě i horší a tohle byl zjevně pracovník ochranky.

„Jmenuju se Jason dinAlt,“ pronesl Jason důstojně.

„Dobrá.“ řekl strážce, zjevně spokojený s odpovědí. „Nikam nechod'te, hned k vám přijdu.“

Tak zdvořilý příkaz nešlo neuposlechnout, a tak Jason čekal a zvědavě pohlížel na hodinky. Určitě bude dobré, když si zapamatuje, jak dlouho ho ten šašek nechal čekat.

Strážce se objevil na podobném vozíku asi za šest minut ze stejného směru, odkud přijel Jason. Všechno vypadalo normálně.

„Buďte zdrav,“ pozdravil strážce a seskočil z vozíku na podlahu. Teprve nyní, když ho Jason uviděl na vlastní oči a ne na obrazovce, mu spadly šupiny z očí: „Vždyť to není člověk! To je android!“

Takoví se už nevyráběli hodně dlouho. Minimálně před tisíci lety skončily spory o morálních aspektech využívání robotů podobných člověku vítězstvím těch, kteří požadovali jejich všeobecný zákaz.

Nejdůležitějším argumentem byla ne příliš uspokojujivá statistika o nárůstu zločinnosti na těch světech, kde byli roboti široce využíváni a kde se nakonec stali prakticky nerozeznatelnými od lidí.

Starý exemplář byl poměrně primitivní. Samou svou podstatou, jakou byla intonace hlasu, chůze, gesta a chování, se prozrazoval – byl karikaturou člověka. Jenže karikatura přišla k Jasonovi s radostnou zvěstí.

„Následujte mne,“ řekl android, „dovedu vás k pánovi.“

„No konečně!“ vydechl Jason.

Náhle zcela pyrransky zatoužil po chybějící pistoli. Nechápal to, nač by mu byla? Android byl beze zbraně a nic kolem nevypadalo nebezpečně. Raději se proto zeptal:

„Jak říkají vašemu pánovi?“

„Doktor Solwitz,“ odpověděl android.

„Co je zač? Z které planety pochází?“ Snažil se získat co nejvíce informací, dokud jedou tím dlouhým tunelem.

„Nerozumím otázce,“ řekl android. „Doktor Solwitz je z této planety.“

„A jak se tedy tato planeta jmenuje?“

„Planeta doktora Solwitze nebo prostě Solwitz.“

Kruh se uzavřel, z tohoto panáka asi víc informací nezíská. Přesto pokračoval ve vyptávání:

„Ve kterém hvězdném systému se planeta Solwitz nachází?“

„Nejsem oprávněn na tuto otázku odpovědět,“ zněla androidova bezbarvá odpověď.

Jason začal uvažovat, na co by se ještě zeptal, aniž by riskoval, že dostane podobnou odpověď, ale v té chvíli se před nimi rozevřela vrata. Vozíky vjely do úzkého koridoru, kde už nemohly jet vedle sebe, jenom za sebou. Android z nějakého důvodu zrychlil a po několika minutách krkolomné jízdy po chodbách a schodištích zastavili přede dveřmi z přírodního dřeva. Zřejmě dle přání doktora Solwitze budou muset jít dále pěšky, nebo se za dveřmi nalézala jeho pracovna.

Jason se téměř nemýlil. Za dveřmi, které před ním android otevřel, se objevila příjemná prostorná hala, zařízená v poněkud archaickém stylu.

„Posad'te se,“ pobídl ho android a ukázal na řadu měkkých křesel podél stěny. Pak pokračoval a doprovodil svá slova dalším gestem směrem do hloubi místnosti. „Půjdete tam. Pán je momentálně zaneprázdněn. Laskavě chvíli počkejte.“

Robot pak usedl k pracovnímu stolu, zapnul starobyle vyhlížející osobní počítač a začal se něčím zabývat. Prsty mu běžaly po klávesách rychlostí člověku nedostupnou. Tento pohled Jasona brzy omrzela a tak vstal a začal se procházet podél stěn a prohlížel si na nich visící obrazy. Doktor Solwitz měl zajímavou sbírku. Vedle současných mistrovských děl holografického umění zde byla nádherná zářivá plátna představitelů kosmického romantismu a také několik obrazů starých mistrů ze Země. Ale i tato výstava Jasona za chvíli znudila, a tak se ze zadu potichu přiblížil k androidovi a pohlédl mu přes rameno na obrazovku. Robot zaujatě hrál oblíbenou dětskou „střílečku“, a aby návštěvníka nerušil, vypnul doprovodné zvukové efekty. Tyto hry byly dříve velice oblíbené na světech, kde existovaly počítače. Jason však netušil, že se jimi baví i androidi.

„Promiňte, doktor Solwitz je tam?“ rozhodl se upřesnit si situaci.

„Ano, ale je zaneprázdněn,“ lhostejně odpověděl robot-tajemník a ani na sekundu přitom nepřerušil střelbu na mimozemské nestvůry na úrovni, které by žádný člověk nebyl schopen dosáhnout. „Počkejte.“ Jason tedy počkal ještě půl hodiny. Pak se zvedl a rozhodně zamířil ke dveřím.

„Nedělejte to,“ řekl android, aniž otočil hlavu. „Otvírat dveře bez povolení doktora Solwitze je zakázáno.“

„Ano? A jak dlouho budu čekat na jeho povolení?“ zeptal se Jason sice ještě klidně, ale už to v něm vřelo.

„Nejsem oprávněn na tuto otázku odpovědět.“

„A já zase nejsem oprávněn čekat,“ odsekl Jason bez ohledu na to, jestli robot řádně ocení jeho břitký humor.

Robot však ocenil něco jiného, protože Jason ještě ani nestačil stisknout kliku na dveřích, když způsobilý sekretář prolétl bleskurychlým skokem halou. Oko tu rychlost nebylo schopno postřehnout, takže to vypadalo, jako by se za stolem vypařil a náhle se objevil zde, vedle dveří.

Prát se s androidem nemá smysl. Jakožto se strojem se s ním musí zacházet jinak než s člověkem. Jason horečně vzpomínal, jakže to vlastně dělali, nesmí se splést. Naštěstí si vzpomněl. Spolužáci ho tomuto triku naučili kdysi dávno, vzápětí po tom, co opustil rodnou planetu dlouhého a nesrozumitelného jména Porgorstorsaand a rok navštěvoval školu na Skoglii. Zastaralé modely androidů tam z ekonomických důvodů nezákonně používali ve škole jako uklízeče, jako ostraha polovojenské školy by se nehodili.

Takže, když jste chtěli robota znehybnět, museli jste se na něj pozorně zahledět a říct mu: „Máš něco s pravým okem.“ Android automaticky zvedl ruku a přiložil si k oku ukazováček, v němž měl analyzátor. V tu chvíli jste mu museli pořádně udeřit do ruky, takže mu prst vnikl do oční bulvy. Tím se porušily určité řetězce a robot byl nejdéle do tří minut vyřazen z provozu. Tento trik se dařil hlavně se staršími modely, které nebyly vybaveny speciálním ochranným blokem proti sebepoškození. Za pokus to stálo.

Naděje se potvrdila – v tomto muzeálním podzemí byl i robot muzeálním kouskem.

Strnul v děsivé poloze s prstem v oku a nemohl již Jasonovi překážet v jeho aktivitách. Dveře vedoucí k doktoru Solwitzovi nebyly zamčené.

Jenže pracovna byla prázdná! Na rozdíl od úpravné vstupní haly skýtala obraz naprostého zmaru. Tady tedy proslulý doktor před půl hodinou rozhodně nebyl zaneprázdněn. Jestli tu vůbec byl. Jasonovi padl do oka jeden podstatný detail, po jehož spatření již bylo zbytečné hledat něco na stěnách nebo na pracovním stole zmizelého pána.

Tajné dveře, umístěné v policích s knihami, totiž zůstaly pootevřené. Pán nepán, někdo jimi utekl a možná docela nedávno. Pokud ne právě teď.

Dveře vedly do napůl ztemnělé chodby zavalené horami papírů, takže o ně Jason několikrát zakopl a málem upadl. Intuice mu napovídala, aby si pospíšil. Křivolaká dlouhá chodba se podobala střevu a nakonec končila u přechodové komory, na níž blikal nápis „POZOR“ a světelná šipka ukazovala k výklenku se skafandry. Dalo se předpokládat, že tím směrem je již otevřený vesmír; a nebylo divu – tajné chodby ve všech dobách vyváděly uprchlíky za hranice hradu, bytu, města nebo kosmické lodi.

Musel si vyměnit svůj silně poškozený a už dávno ne hermetický skafandr za nový, tak štedře nabízený záhadným doktorem Solwitzem. Nejdokladnější bylo, že každý oblek byl doplněn nabitou laserovou pistolí. Oproti pyrranské byla poněkud těžší a nepohodlnější, ale to nehrálo roli. Jason ztratil ještě asi minutu stěhováním nejcennějších věcí z kapes: medikitu, svítilny, cigaret a dalších. Kdyby v té chvíli věděl, jak je to všechno absolutně zbytečné!

Když se dveře komory rozlétly, vůbec nevěnoval pozornost tomu, že na druhé straně není vakuum. Vzkročil totiž do obrovského hangáru právě ve chvíli, kdy ze startovací plošiny stoupal vzhůru malý univerzální člun vhodný jak k letům v atmosféře, tak i ve vesmíru.

Doktor Solwitz prchal. Prapodivný hostitel! Nicméně postupoval úplně diletantsky. Hromadil jednu hloupost za druhou. Chce si snad hrát na honěnou? To je nějaká divná hra. Vždyť tu, kousek od Jasona, stojí ještě jeden člun, který je jako vejce vejci podobný tomu ulétajícímu. Divil by se, kdyby v něm nebylo palivo. Samozřejmě že bylo, plná nádrž.

„Jak chcete, doktore Solwitzi,“ pronesl Jason v duchu, „tak se podíváme, kdo z nás dvou umí lépe řídit

kosmickou lodičku!“

Z hangáru vedla jediná cesta – přes obrovská vrata, která pochopitelně nikdo neblokoval. Otevřela se automaticky při startu, Jason nijak nebrzdil, a tak se náhle ocitl opět pod šedavou ozářenou oblohou, pokrytou mraky. Hangár stál téměř na okraji strmého srázu, nečekaně vysokého na tak miniaturní planetku, a pod kýlem člunu se rázem rozprostřela nekonečná zelená rovina, rozdělená napůl tenkou stužkou bledě modré řeky, pramenící zřejmě v horské úžlabině. Jenže Jason neměl čas obdivovat krásy krajiny. Člun letící před ním vykroužil maximální ostrou zatáčku a teď strmě stoupal vlevo a nahoru. Jason vyrovnal kurs a vedl svůj stroj poněkud níže po lepší trajektorii. Protože uprchlík stoupal stále výše, dalo se předpokládat, že se hodlá skrýt v oblacích. Tato lest byla velice naivní. Všechny přístroje Jasonova člunu spolehlivě fungovaly a na obrazovce goniometru osamělý kovový předmět plující nebem svítil jako oslnující tečka. Soupeř se zřejmě k něčemu chystal. Možná chce vlétnout do pásu husté oblačnosti a současně zapnout rušičku gonie. „Takových chytráků jsem už viděl,“ ušklíbl se Jason sám pro sebe. Jenže „chytrák“ si vedl více než divně: vynořil se z očima téměř neproniknutelné clony, ostře klesl, potom celý manévr zopakoval ještě jednou a Jason, šetřící palivo, už nestoupal, protože uvěřil, že se pronásledovaný člun vrací na původní letovou hladinu. Když se nakonec prchající doktor Solwitz, jestli to byl skutečně on, ostře srovnal paralelně s terénem, nasadil v dané atmosféře maximální možnou rychlost. Ve výjimečných případech lze letět i rychleji, ale to se již trup rozžhavuje a vnější senzory většiny přístrojů buď praskají, nebo se taví, a jak všichni říkají, let se stává nekomfortním. Naštěstí k takovému případu nedošlo.

Nyní letěli nad mořem a Jason pomalu a sotva znatelně zmenšoval odstup. Nakonec si uvědomil, že existuje i taková maličkost, jako je radiové spojení. Bez zvláštního vypětí fantazie vyslal tradiční signál SOS a okamžitě obdržel velmi originální odpověď: „Signál zachycen, pomoc poskytnout nemohu.“ „To je ale hulvát!“ pomyslel si Jason a vyslal stručný návrh na to, aby přistáli.

„Přistaň si v moři sám,“ odvětil nezdvořák. Jasona to ještě víc utvrdilo v tom, že pilotem je skutečně doktor Solwitz.

Dosáhli protějšího břehu, Jason zopakoval návrh a opět nebyl shledán za hodného odpovědi. Dopálilo ho to a rozhodl se vystoupit výš, i když dobře věděl, že žádný létající objekt sám o sobě nemůže přinutit jiný, rovnocenný, k přistání. Jenže se choval podivně. Třeba se to povede!

Pilot prvního člunu se však zřejmě rozezžil také a vzlétl strmě nahoru tak, že se Jasonovi až zatmělo před očima při pomýšlení, jaké přetížení musel podstoupit. „Když nahoru, tak nahoru,“ usoudil Jason, „taky se můžu podívat, co je nad těmi mraky.“

Nad mraky to bylo skutečně zajímavé, protože očima nebylo vidět nic a přístroje člunu jako by se zbláznily. Všechny obrazovky, indikátory i ručičky shodně Jasonovi tvrdily, že má zemi nad hlavou! Unisono ječely: „Nebezpečí! Poplach! Přistání nepovolenou rychlostí!“ O jakém přistání to, u d’asa, mluví?! Co se to děje? Vždyť planeta je přece dole. Výškoměr zřetelně ukazoval do poslední chvíle výšku, jenže teď... v neumlkajícím kvílení všech havarijních signálů ještě kousek vystoupil, ale když nenadále ucítil stav beztlíže, skutečně se polekal a začal klesat.

Kdysi se mu podařilo zaslechnout něco o gravitačních polích. Pokusy s nimi byly šíleně drahé, a navíc, pokud si Jason dobře vzpomínal, byly galaktickými zákony přísně zakázány.

Dál ale pokračoval v honbě za prchajícím člunem, a když se vynořil dole pod mraky, ukázalo se, že vzdálenost mezi nimi se opět zmenšila. Protože nebyl schopen odolat rozjitřené zvědavosti, zopakoval manévr s výstupem až nad oblaka. V nějakém momentě se pro něho stala tato přírodní hříčka důležitější než honička. Zariskoval a vystoupil ještě o kousek výš, až byl přinucen udělat obrat, otočit člun do spirály a definitivně se utvrdil v tom, že pod ním – ano, už ne nad ním, ale skutečně pod ním – je dostatečně velká a rozhodně pevná masa. To byl objev!

Jak si vzpomínal, druhý den stvoření vytvořil Bůh hmotu a nazval ji nebem. Neprováděl svoje pokusy právě zde? Jason nikdy nebyl věřící, ale jako správný milovník staré literatury a dějin samozřejmě Bibli přečetl. Celou si ji pochopitelně nepamatoval, jenom sem tam něco, ale první knihu Mojžíšovu – Knihu Genesis – miloval a někdy ji dokázal citovat téměř doslova. Nikdy neočekával, že je tento starozákonní text až tak blízký reálnému životu.

Když se tedy podruhé přesvědčil o nemožnosti vystoupat ještě výše a při hledání nové trasy znovu klesl, zjistil, že pronásledovaný postupoval stejně. To by znamenalo, že... Jason už to nestačil domyslet, protože z člunu před ním, k němuž se přiblížil ještě víc, přišla zpráva, nebo spíše dotaz:

„Budeš mě pronásledovat až do vyčerpání zásob paliva?“

„Budu.“

„Tak začnu střílet!“ zazněla výhrůžka.

„Z jaké zbraně?“ zeptal se Jason a litoval, že kódovaný signál není schopen přenést jeho břitkou ironii. Malé univerzální čluny se totiž nestavěly se zabudovanými kulomety a jinou střeleckou technikou, mohly být vybaveny pouze lehkými závěsnými zbraněmi na vnějším plášti. Ani na jednom člunu však žádné takové zbraně nebyly. Samozřejmě že Jason nemohl všechno vědět, tím spíš na takové podivné planetě. Tentokrát se však nemýlil. Zazněla skutečně neočekávaná odpověď:

„Použiju taran!“

U všech všudy! Tak záviděníhodnou upřímnost dokázal projevit pouze jeden určitý Pyrran a Jason, ještě ne zcela přesvědčený o správnosti svého dohadu, odvyšlál:

„Meto, jsi to ty? Tady Jason.“

Spojení morseovkou ustalo.

„Jasone, nezbáznil ses? Proč mě pronásleduješ?“ ozval se ze sluchátek, ležících na ovládacím pultu, její vzdálený něžný hlas. „Už máš sluchátka?“ dodala.

„Už je mám nasazené,“ oddechl si Jason a přepnul systémy vnějšího spojení na vnitřní zvukové obvody svého pořád ještě hluchého skafandru. „Proč jsi přede mnou utíkala, Meto?“

Tehdy oba zpozorovali, že již dokončili úplný oblet planety, proto sestoupili a zamířili k hangáru, ze kterého předtím odstartovali.

Když se Meta dostala k bočnímu otvoru v šachtě, pneumatické potrubí zapracovalo podruhé. Místní automatika tak byla zřejmě nastavena, jenže tentokrát proud vzduchu Metu odnesl na opačnou stranu než Jasona. Nespočítala si to, spíše to vycítila a sotva byla ponechána sama sobě, pokusila se zorientovat. Zpětný pohyb pneumatickým porubím byl zjevně nemožný a kryt, který se jí přibouchl za zády, neměl žádné prvky, které by alespoň vzdáleně připomínaly systém ovládání. Meta si proto stanovila jako nejdůležitější cíl ze všech prohledat obrovský, jasně osvětlený sál, v němž stála. Obklopovaly ji tisíce ukazatelů a ciferníků nepochopitelné aparatury, pomrkávaly na ni z širokých panelů a vystupovaly odevšad na dlouhých teleskopických nástavcích. Instinktivně vytrhla ten nejbližší, zakončený objektivem, z lůžka, vyzbrojila se jím jako kyjem a čekala, co se bude dít. Nic se nestalo, jen z horního rohu stěny přispěchal k místu poruchy opravárenský robot v podobě pavouka a už za několik sekund byly stopy působení objektu jménem Meta odstraněny. Veškerý pohyb ustal a také světlo jakoby pohaslo. Meta se zastyděla za své barbarské počínání, tiše procházela kolem panelů a pultů a hledala nějaký východ.

Dveře se před ní otevřely samy od sebe a dlouhá chodba ji přivítala měkkým světlem a zlatými oválnými destičkami na popelavě šedých dveřích: „Laboratoř č. 11“, „Laboratoř č. 12“ a tak dále, neznámo do jakého čísla, protože se Meta mimoděk zastavila asi u dvacátých dveřích s nečekaným nápisem „Speciální laboratoř“. Stejně by měla někam nahlédnout. Hledala přece lidi a chodba byla absolutně prázdná. Kromě toho ani jeden nápis nevaroval, že je vstup zakázán.

Meta párkrát zaklepala a otevřela dveře.

Baňky, přístroje, různobarevné lahvičky, dokonalá čistota bílých plastových stolů – tady museli určitě pracovat chemikové. Momentálně se ale v prostorné místnosti nacházel pouze jeden vědec – vysoký urostlý mladík přijatelného zevnějšku. Usmál se na Metu, vstal a přitom se protáhl, až bílý plášť, v němž byl oblečen, málem praskl pod nápořem mohutných svalů. Meta se na něj také usmála – vždy jí imponovali silní muži.

„Pojďte dál a sedněte si,“ řekl.

Sedět se Metě nechtělo. Proč také? Hlavně chtěla zjistit, kde je a s kým má tu čest. Vešla dovnitř a rozpačitě se zeptala:

„Promiňte, kdo... tedy... kde to jsem?“

„Nerozčilujte se,“ téměř zazpíval mladík a usmál se ještě přátelštěji. „Jste u mě v laboratoři. Všechno

bude v pořádku.“

„Ale já jsem v pořádku,“ řekla již poněkud agresivněji Meta. „Chtěla jsem...“

„Ne,“ přerušil ji krasavec v bílém plášti. „Vidím, že vás něco zneklidňuje. Nemusíte se rozčilovat. Sedněte si.“

Přistoupil téměř až k Metě a položil jí ruce na ramena. Tohle by nikomu cizímu nedovolila, ale tenhle chemik byl tak důvěryhodný! „Třeba to není chemik, ale lékař?“ blesklo Metě hlavou.

„Uklidněte se,“ opakoval ještě jednou chemik podobající se lékaři. „Nejste docela v pořádku, ale velice se mi líbíte. Chci vás!“

Obrat byl tak nečekaný, že Metě nepomohla ani pyrranská rychlost. Tedy pomohla, pochopitelně, jenže „chemikovi“ zlomila ruku, až když se jeho prsty náhle změnil v železné kleště, stiskly jí ramena a rozervaly skafandr i se spodním prádlem. Zatímco se zlomená pravá ruka houpala, ohnutá v nepřírozeném směru, levá jí tiskla rameno stejně silně jako předtím. Meta se pokusila vymanit, a když se to nepovedlo, udeřila útočníka do tváře.

Byla to podivná tvář; Metina pěst ji prorazila a postříkala všechno kolem cákanci nazelenalé hmoty, podobné rosolu.

I když byla zvyklá na ledacos, pocítila, že na ni jdou mdloby. Naštěstí železný stisk konečně povolil a mladík, tedy lépe řečeno to, co z něho zůstalo, upadl na podlahu.

„To byl android,“ odhadla Meta, ale protože se nikdy dříve s androidy nestřetla, ještě napůl v šoku z toho, co se stalo, považovala za lepší odtud vypadnout. Sotva se ocitla na chodbě, zmizela v prvních otevřených dveřích.

Ukázalo se, že jde o sklad s výstrojí. Nebyl čas uvažovat nad smyslem podobné náhody, rychle si našla nový skafandr s vyšší ochranou a pro všechny případy šest pistolí nejrůznějšího typu. Nepodařilo se jí sice najít oblíbené pyrranské provedení, ale i tak to stačilo. Než Meta znovu vyšla na chodbu, chvíli uvažovala, jestli tam na ni nečihá past, a pak raději našla nouzový východ z místnosti.

Jenže právě tam na ni číhali. Pravda, ještě nevěděli, s kým mají tu čest! Živé, čili provozuschopné nepřátele za sebou Meta nenechávala. Probíjela se labirintem chodeb a sálů spíš intuitivně než vedena logikou, snažila se postupovat stále vpřed a doprava. Roboti se jí stavěli do cesty téměř za každou zatáčkou. Někteří byli ozbrojeni a pokoušeli se také vystřelit, jenže většinou se jim to podařilo, až když už padali, takže jejich střely létaly mimo. Meta se probíjela ke svobodě, a jako se pes řídí pachem, řídila se ona nepojmenovatelným šestým smyslem. Ten mají psi koneckonců také. Pach se skutečně měnil – ve sterilním neutrálním ovzduší byl stále více cítit ozón, vůně moře s příchutí jódu a v dýmu výstřelů sotva rozpoznatelný závan svěží zeleně. Byla na správné cestě, kosila androidy napravo nalevo a zelené paprsky létaly na všechny strany. Boj v úzkých chodbách, na schodištích a ve výtažích nebyl pro Metu žádnou novinkou a intuice ji jako vždy nezklamala. Našla východ. Ovšem ne na ulici, ale do velkého hangáru, kde stály dva stejné univerzální kosmické čluny.

„Co si o tom všem myslíš ty?“ zeptal se Jason, když jí povyprávěl svůj příběh.

„Myslím, že se musíme dostat co nejdříve na povrch.“

„Přistát na vnějším obalu planety a hledat díru do vesmíru?“ „Samozřejmě. Nejspíš ta díra, jak to nazýváš, bude jenom jedna, stejná, kterou nás sem zatahli,“ uvažovala Meta. „Myslíš, že nebude chráněná?“

„Tak ať, teď máme zbraně, a navíc jsme zase spolu.“

„Cením si tvé chabrosti, drahá,“ řekl Jason co nejvážněji, „ale co budeme dělat, když se ocitneme v otevřeném vesmíru v malých člunech se zásobou paliva sotva tak na jednu astronomickou jednotku?“

„To budeme řešit až tam,“ řekla Meta odhodlaně.

„Typická pyrranská odpověď!“ nezdržel se Jason ironie. „Co kdybychom se napřed pokusili zjistit, kde jsme, aniž bychom planetu opustili?“

„A u koho?“ usmála se Meta posmutněle a pohlédla na Jasona jako na malé dítě.

„U doktora Solwitze.“

„Víš co? Myslím si, že tady už hezky dávno žádný doktor Solwitz není. Tohle je jeden obrovský šílený barák plný androidů. A od nich nic nezjistíme.“

„Možná,“ řekl Jason zamyšleně. „Možná máš pravdu, ačkoliv z tebe teď jasně mluví emoce. Pochop ale,

musíme se pokusit...“ zarazil se, „...například najít pořádnou velkou loď. Takováhle planeta musí přece mít vlastní loď pro mezihvězdnou dopravu.“

„Souhlasím,“ přikývla Meta, „jenže velká loď nebude tady, ale na oběžné dráze.“

To byl velmi silný argument.

„Počkej,“ Jason jako by se náhle probudil, „ještě jsme nezkusili spojit se s oběžnou dráhou.“

„Zkusila jsem to,“ řekla klidně Meta a Jason se opět podívil nezvyklosti situace. Něco se mu muselo stát s hlavou, protože Meta ho již poněkolikáté předběhla ne o jeden krok, ale dokonce o dva.

„A co?“ vyzvídal sklesle.

„Spojení neexistuje. Radiové vlny neproniknou přes tloušťku horních vrstev, nebo co to tam je; to je jasné. Zkoušela jsem vysílat i psí-grammy, když jsem odpojila svůj translátor od palubní sítě člunu.

Psí-impuls také neprošel. Chápeš, co to znamená?“

„Dost těžko. Teoretická existence planet s dvojitým obalem se vždy připouštěla, ale prakticky jsem neslyšel ani o jediné takové. Protože...“

„Co protože?“ otázala se Meta, když se Jason na dlouho odmlčel.

„Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že tam na povrchu není nic opravdové? Je to tak, teprve teď jsem to pochopil: toto je umělá planeta. Prostě něčí gigantická kosmická stanice. Takové stavěli kdysi dávno. Velice dávno. Nikdy jsem nepředpokládal, že je možné postavit něco tak velkého.“

Meta ho znovu předběhla.

„Jasone!“ vykřikla tiše. „Takže nás nikam nepřemístili ani v prostoru, ani v čase...“

Nedomluvila, ale Jason už všechno uhodl – oba byli uvnitř ledového asteroidu, uvnitř objektu 001.

Když se na Argu všichni rozcházelí do kabin zcela zmatení obdrženým příkazem, Revered Bervik požádal Kerka, aby ještě zůstal.

„Pokud jsem si správně všiml, pane Kerku, vaše autorita mezi Pyrrany je velmi vysoká. Proto bych chtěl jako představitel zvláštního výboru znát váš osobní názor na to, co se stalo. Pochopte, nechtěli bychom mít zde na lodi vnitřního nepřítele, navíc takového, jako jste vy. Řekněte mi přímo, s čím nesouhlasíte, a já se postarám, aby se naše neshody vyřešily.“

„Dobrá,“ souhlasil Kerk, „tak poslouchejte. Především nechápu smysl příkazů typu – nekonat žádné přípravy, ničeho se nedotýkat a nic neříkat až do –“

„To byl příkaz Konsorcia posádce lodi a delegátům, pro vás jsou určeny jiné pokyny.“

„Rozumím,“ přisvědčil Kerk, „ale ještě než mi je předáte, chci vám připomenout, že jsem jeden z těch Pyrranů, kteří jako první vešli do styku s jinými světy Ligy, pokud chápete, a současně jsem prezident a předseda vlády své planety. Proto velice dobře znám normy meziplanetárního práva. V souladu s jednou velice dávno a jednomyslně přijatou a ještě nikým neupravenou deklarací mají nejvyšší představitelé všech planet – členů Ligy – absolutně rovné hlasy, nezávisle na úrovni technologie nebo počtu obyvatelstva.“

„Máte úplnou pravdu, Kerku, ale co z toho vyplývá?“ ostražitě vyzvídal Bervik.

„To, že zvláštní výbor nemůže stavět své zájmy nad zájmy Ligy, nebo, a to zdůrazňuji, nad zájmy kterékoli náhodně vybrané planety, protože Liga není ničím jiným než dobrovolným sdružením nezávislých světů.“

„Měl jste dobré učitele práva, Kerku,“ pochválil ho srdečně Bervik, ale zároveň se zachmuřil, „ovšem v této otázce se mýlíte. Zvláštní výbor nemá své vlastní zájmy, jen zájmy Ligy světů, a byl vytvořen jedinečně proto, aby na sebe v extrémních případech vzal veškerou tíhu odpovědnosti. Musíte znát termín „zvláštní zplnomocnění“. Když se jedná o záchranu veškeré civilizace, musíme přistoupit i k obětem. Neříkejte, že když jste dobyli planetu Felicity, že jste přitom uvažovali o deklaraci práv člověka? Povolení k zabití Temuchina vám dala Liga světů? Nebo snad jen Jason din Alt?“

„Takové povolení vydává pouze vlastní svědomí,“ odsekl Kerk vztekle.

„Tak vidíte,“ zaradoval se Bervik. „O tom přece mluvíme! Přestaňte přezvykovat právní předpisy a formální oprávnění. Podívejte se na problém jako člověk. Každý politik – a vy jste politik, Kerku! — se dříve nebo později setká se situací, kdy na vážkách osudu neleží jen peníze, ale i životy lidí. Politika není zaměstnání pro nervově slabé, ale někdo ji dělat musí, někdo prostě musí tu civilizaci zachraňovat.“

„Promiňte,“ nechápal Kerk, „ale podle mě je dnes všechno úplně opačně – vystavujete ohrožení celou civilizaci kvůli životu jednoho člověka, i když drahého mně i všem Pyrranům.“

„Úplně tak to není,“ namítl hladce Bervik.

„Co má být to úplně?“

„Jen to uvažte, Kerku. Za prvé, opravdové riziko spočívá již v samotném zničení asteroidu, vždyť stále ještě nevíme, co je v jeho nitru. A za druhé, zlo, které už známe, je bezzubé a dokážeme se mu bránit. Připravte se na lokální srážky na povrchu a řízený odstřel probouzejících se nestvůr. Stejně je však pustíme blíže k hvězdě FG 13-9. Existuje domněnka, že teprve tam se nám podaří navázat normální kontakt s předpokládanými rozumnými obyvateli asteroidu.“

„Čí je to domněnka?“ zeptal se Kerk útočně.

Bervik poměrně dlouho mlčel a promluvil, až si zapálil další doutník.

„Dovedete uchovat tajemství, Kerku?“

Otázka byla nečekaná, takže Kerk odpověděl až po chvíli.

„Zatím mi nikdo žádné nesvěřil. Ale umím držet slovo, a to je totéž.“

„Dobrá, věřím vám, Kerku. To, co vám teď řeknu, musí zůstat pouze mezi námi dvěma.“

Bervik cvakl v kapse nějakým přístrojem a Kerk měl náhle pocit, že je spiklencem ze starých románů, o nichž mu vyprávěl Jason dinAlt. Oba totiž obklopila slabě světélkující koule nepropouštějící zvuk.

Dokonce i jejich obraz byl poněkud zdeformován. Prostě možný špion by nemohl Bervikovi ani odečítat slova ze rtů. S takovým stupněm utajení se Kerk ještě v životě nesetkal.

„Signál, který jsme obdrželi z asteroidu v momentě toho nešťastného přistání, naši specialisté rozšifrovali prakticky okamžitě. Přesněji, ani jsme ho dešifrovat nemuseli. Byl prostě identifikován. Ať si Stan ještě pohraje s jeho rozluštěním, jistě to bude zajímavé. Jenže my víme, kdo tento signál vyslal. Čekali jsme na něj mnoho let. Nyní se tedy Theodor Solwitz obrátil osobně na Jasona dinAlta.“

„Kdo je Theodor Solwitz?“ nezdržel se otázky Kerk.

„Doktor Solwitz je jeden z nejvýznamnějších vědců staré Země. Před tisíci lety se mu do rukou dostaly tajné znalosti a on i s nimi opustil naši galaxii. Mnozí si mysleli, že navždy, ale my předpokládáme, že takoví jako on se nutně vrací.“

„Na co se specializoval doktor Solwitz?“

„Promiňte, Kerku, ale to vám říct nemohu.“

„Dobrá, kdy vlastně vznikl zvláštní výbor? Připomeňte mi to, Berviku.“

„Asi před třemi stoletími. Rozumím, kam tím míříte. Je zbytečné se mě ještě ptát na něco ohledně doktora Solwitze, skutečně jsem vám řekl vše, co jsem mohl.“

„Tak se zeptám na jinou věc,“ nedal se Kerk. „Proč jste ihned, ještě na Pyrru, neřekl, koho zastupujete?“

„Ale drahý příteli, to je přece elementární! Jason dinAlt by si okamžitě pomyslel, že je stíhán kvůli starým hráčským hříčkům a pokusil by se uprchnout.“

„Copak jste ho skutečně nehledali?“

„Jako proslulého falešného hráče samozřejmě ne. Přisahám. Všechna obvinění vznesená proti němu Cassilii, planetou Mechaut i desítkami dalších světů byla na náš zvláštní příkaz dávno stažena. No, domnívám se, že jsem vám pro dnešek poskytl informací až dost. Ted' běžte a pracujte. To není příkaz, je to mé přání.“

A Revered Bervik se otevřeně a prostě usmál. Kdo by čekal, že něco takového umí.

Přípravy na střet s asteroidem byly ukončeny asi po třech hodinách. Několik tisícovek plovoucích min bylo umístěno nad místa s největším seskupením strašidelných, v ledu uvězněných tvorů nebo strojů (každý je nazýval podle vlastního vkusu) a hustá síť obíhajících družic byla naprogramována na automatický odstřel libovolných objektů stoupajících z povrchu. Jenže všechna tato smrtonosná technika nebyla uvedena do činnosti, protože Kerk právě na asteroid organizoval nový výsadek.

Dobrodružný plán zvláštního výboru – navázání kontaktu během tání ledu současně s prováděním bojových operací – se pyrranskému veteránovi, účastníkovi mnoha bojů, příliš nezamlouval. Proto se rozhodl, že poslední výsadek povede osobně, a i když to měl být jen průzkum bojem nebo prostě další

marný pokus prorazit hlavou zed', bylo mu to úplně jedno. Kerk totiž nejvíce ze všeho nenáviděl nečinnost a čekání.

Rozhodl se vzít s sebou Stana a Cliffa. A žádné imity! Všichni už pochopili, že skrývat se za záda robotů je stejné jako se před střelami krýt deštníkem.

Konečně přistáli u stejné rozsedliny, kterou chtěli prozkoumat o den dříve jejich zmizelí přátelé.

Pochopitelně se jim nepodařilo nalézt žádné stopy po vstupu. Zpočátku. Potom, když se cíleně zavrtali do ledu, našli něco, co toto riziko ospravedlnilo.

Dobrých sto metru okolo byl led prázdný, bez těch úděsných nestvůr, a v hloubce asi deseti metrů přístroje náhle velice jasně zaznamenaly přítomnost velké masy čistého kovu – to bylo to tajemství zvýšené přitažlivosti!

Najednou se na dně výkopu hyperled prohnul a začal se vydouvat jako puchýř. Něco obrovského a silného se prodíralo z hloubi asteroidu. Nepřemožitelný černý mrak do té doby nic takového neudělal. Při útoku na imity a člun černé mračno roztrátilo téměř celou horní vrstvu obyčejného ledu a vystoupilo prakticky ze stejného místa.

Instinkt byl silnější než rozum – všichni tři Pyrrani uskočili ke stěnám vyryté jámy, zamířili pistolemi na zlověstnou výduť a připravili se ke křížové palbě. Protože už znali vlastnosti hyperledu, lehce uhodli, že se během sekundy ve světle reflektorů zabudovaných na přilbách výsadku něco objeví. A ještě snadněji mohli uhodnout, že pistole proti tomu „něčemu“ nebudou nic platné.

„Dal jsem si nějakou kaši z tuby, abych neumřel hladu, ale přiznám se, že mám přímo zvířecí chuť na pořádný biftek!“ prohodil Jason konverzačním tónem.

„Sdílím tvoje přání, ale doufám, že si nechceš udělat biftek z doktora Solwitze. Raději dělej, ať jsme odtud co nejrychleji pryč.“

„Souhlasil bych dokonce s biftekem z moropa.“

„Přestaň. Děsí mě tvůj humor, když to vypadá, že nemáme šanci dožít se příští snídani.“

Když si všechno objasnili, aniž by pronesli něco nahlas, Jason i Meta si zřetelně představili současný výbuch třiceti dvou těžkých planetární bomb na vnějším povrchu asteroidu, které proměňují je dva a celý tenhle blázeň pro androidy v jednu ohromnou svítící kouli, skládající se pouze z navzájem slabě spojených elementárních částic. Nyní během čerpání pohonných hmot do nádrží člunů neustále kontrolovali hodinky. Zřejmě od ustavičné kontroly času a nervového vypětí je přepadl náramný hlad, ale měli čas sotva polknout trochu vody. Bylo možné jen jedno – ukájet všechny potřeby rozhovorem a nadějí.

Meta si ještě během jejich nesmyslné honičky všimla jednoho místa na „střeše světa“, kde byla oblaka obzvlášť hustá. Jason zase zaznamenal tři taková místa abnormálního zhuštění. Nyní bylo nutné všechna prověřit. Navíc se za tímto maskováním doktora Solwitze nemusely skrývat brány do vesmíru, ale něco úplně jiného.

Bylo to tak – zhuštěním mračen byly zakryty obrovské kovové poklopy, které nejspíš sloužily pro radioteleskopy nebo silné vysílací antény. Vrstva ledu, která jistě zaplňovala šachty nad těmito parabolami z vnější strany, totiž nepředstavovala pro signály žádnou překážku.

Cesta od jednoho poklopu k druhému trvala dost dlouho, protože v blízkosti povrchu vnějšího obalu, zastavěného řadou neznámých konstrukcí, nešlo letět rychle – nejdůležitější bylo najít východ a náraz do kovové konstrukce by nemusel dobře dopadnout. Ještě štěstí, že tu bylo osvětlení zajištěno ne několika silnými reflektory, ale rovnoměrným pokrytím celého povrchu fluoreskující vrstvou.

Teprve po dvou hodinách, představujících nepříjemně dlouhé zdržení, když uvážíme, že do předpokládané gigantické exploze zbývalo méně než čtyřicet hodin, se jim podařilo najít v tomto království inženýrského šílenství vytoužený průchod.

Gigantická křídla vrat, vydávající o něco jasnější svit než ostatní okolní technika, byla určena minimálně pro průchod dopravní, ale možná i nákladní meziplanetární lodi; splést si je s něčím jiným bylo nemožné. Ale napříč křídel bylo namalováno neohrabanými černými písmeny: „VAKUOVÁ PROPUST V GENERÁLNÍ OPRAVĚ. POUŽIJTE REZERVNÍ VÝCHOD.“

Chaotické hledání náhradního východu do vesmíru hrozilo větším zdržením, než bylo únosné, proto si

rozdělili povinnosti a pokusili se souběžně vyřešit dva úkoly: zjistit plán rozmístění propustí na vnějším obalu planety a zároveň se pokusit uvést do činnosti tento průchod. Někdy se totiž stává, že je oprava již dáno hotova a nápis zůstane. Jenže Jasonovi ani Metě se nepodařilo zjistit, jestli se tu provádí oprava právě teď, nebo je propust technický exponát z doby před tisícem let, popřípadě zda je někdo nevlákal do rafinované pasti.

Poslední verze nejspíš odpovídala pravdě, protože se náhle rozječely havarijní signály obou členů. Jason i Meta se vrhli ke svým létajícím strojům a v běhu zjišťovali, že se samočinně zapínají motory a ožívají přístroje. Past byla daleko rafinovanější, než předpokládali. Podsunuli jim totiž čluny s paralelním dálkovým ovládáním. To všechno dokázali androidi? V tom případě nastal čas důstojně přiznat porážku a začít vyjednávat.

„Propust je mimo provoz. Nepokoušejte se ji použít,“ ozval se přívětivý baryton znějící neznámo odkud, hlas zněl jakoby ze všech stran najednou. „Doktor Solwitz vás zve na poradu. Prosím, posad'te se do člunů a nedotýkejte se řízení. Okamžitě budete dopraveni na patřičné místo.“

Neviditelní Solwitzovi podřízení je dopravili do jim již známého hangáru, ale následující cesta vedla dveřmi, které Jason ještě neznal. To bylo divné. Že by je androidi posílali k pánově pracovně jinou cestou? Nebo se snad proslulý doktor rozhodl, že je přijme neoficiálně někde v přepychové restauraci nebo na tenisovém kurtu?

Podle nejlepších místních tradic bylo nutné jít dlouhým labyrintem chodeb, ochozů a křídel schodišť, a navíc museli sledovat světlené ukazatele na stěnách. Ještě štěstí, že jim nezavázali oči a nevezli je v uzavřeném výtahu; takto se mohli aspoň pokusit zapamatovat si zpáteční cestu, kdyby to bylo potřeba. Jason však měl pocit, že to nebude nezbytné. Vypadalo to, že na této planetě je nutné se celou dobu pohybovat pouze kupředu.

Konečným cílem pochodu bylo místo, které se rozhodně nepodobalo pracovně ani restauraci. Barbarsky křiklavě vyzdobený sál měl rozměry fotbalového hřiště a neúměrně vysoký klenutý strop připomínal spíše katolický chrám. Ve středu této místnosti, vhodné ke konání mnohatisícového galaktického fóra, se nacházel jeden jediný člověk. Doktor Solwitz, jestli to už konečně byl on, se rozvaloval na opravdovém královském trůnu, třpytícím se drahými kovy a drahokamy. Třímetrové opěradlo bylo korunováno zlatým orlem s roztaženými křídly v životní velikosti. Opěrky pro ruce v podobě dvou leopardů s hlavami zlehka položenými na tlapách, natažených kupředu, vypadaly jako živé. K úpatí trůnu, jak to bývalo zvykem dříve, vedly stupně pokryté těžkým kobercem. Nikde ale nebylo vidět nic připomínající židli nebo nějaké sedadlo. Možná byl místní diktátor zvyklý, že před ním všichni stojí, a nebo dokonce klečí, ovšem v tomto případě byli „hosté“ připraveni vladaře zklamat.

„Nemám chuť před ním stát,“ zašeptal Jason Metě a demonstrativně si sedl na podlahu se zkříženýma nohama.

Meta následovala jeho příkladu, navíc se opřela vzadu o ruce a zaujala tak ještě bezstarostnější pózu. Člověk na trůně je mlčky provrtával očima. Jason s Metou si ho tedy bezostyšně prohlíželi také.

Krásný řecký nos, olivové oči, panovačné úzké rty a mužná brada, ve vlasech ušlechtilé stříbro. Bylo mu kolem šedesátky, ale oblečení tomu neodpovídalo: zpod bohatě zlatem vyšíváného a kožešinou lemovaného pláště vyčnívaly vybledlé džíny a na nohou – působilo to hejskovsky – se stříbřitě leskly metaloplastové boty vesmírného výsadkáře. Absurdní obraz doplňoval starodávný meč na bandalíru. Ještě štěstí, že si tenhle postarší vtipálek nenasadil na hlavu korunu.

„Zdravím vás, doktore Solwitzi,“ pronesl Jason, jako by chtěl poněkud zmírnit podivné napětí.

„Také vás vítám,“ promluvil prostě a zcela nekrálovsky Solwitz. „Mám vám nechat přinést židle?“

„To není nutné,“ řekl Jason. „Potřebovali bychom si co nejrychleji objasnit důvod naší přítomnosti tady a spojit se s naší lodí.“

Solwitz žádost ignoroval a židle jim přece jen přinesli; dva androidi se vynořili z bočních dveří. Jeden ještě přinesl stůl s nápoji. „Ale ne, už zase?“ pomyslel si Jason. „Snad do toho není nic přimícháno. Máme málo času.“

Solwitz znovu své hosty pozoroval mlčky, a když androidi opustili sál, uvolil se poznamenat:

„Nespěchejte. Máte dostatek času. Stihneme probrat všechny problémy.“

„Vůbec nevíte, o čem mluvíte!“ nevydržela Meta. „Vždyť jestli my...“

„Ne,“ rozhodně ji přerušil Solwitz a velitelsky pozvedl pravou ruku, „nejdřív budu mluvit já.“

„Meto, nerozčiluj se, doktor má pravdu. Musíme ho vyslechnout,“ řekl Jason a neskryval přitom nechuť nad hloupou situací, v níž se ocitli, ale se kterou se již smířil.

„Znám dobře vaše úmysly i cíle posádky vaší lodi,“ začal doktor Solwitz a současně mimoděk tasil nádherný meč z pochvy, třpytící se drahokamy, a začal si ho zamilovaně prohlížet. „Vím, že jste připraveni zanedlouho zničit moji planetu a nijak toho nelituji. Dosud jsem nevěděl, proč se vracím do své galaxie, ale teď jsem to náhle pochopil – je to normální touha každého člověka zemřít doma. Taková pohřební hranice se někomu může zdát příliš přepychová, ale doktor Solwitz si ji zaslouží, to mi věřte. Co se týče vašeho osudu... Jestli vás propustím na svobodu, bude záležet na mnoha okolnostech. Pro začátek si pohovořme. Klidně a nevzrušeně, sami pak pochopíte, zda je nutné spěchat.“

„Čili nám nedáváte na výběr?“ odsekla Meta, úporně se snažící převést hovor do praktických kolejí.

„Přesně naopak. Dám vám na vybranou, ale ne teď. Chce to trpělivost. Copak jste ještě nepochopili, že jste zcela v mé moci? Smrt vašeho přítele Troua, potom setkání s Temuchinem a létání v mých člunech – to vás o ničem nepřesvědčilo? A nakonec, nechcete se o mně dozvědět něco víc?“

„Proč jste zabil Troua?“ vykřikla Meta, která neměla daleko k tomu, aby začala střílet. Nedovedla si představit, že by se měla ocitnout v něčí moci.

„Tak za prvé, to jsem neudělal já,“ málem se začal omlouvat Solwitz, ale vzápětí přešel do útočného tónu, „a za druhé, jestli mě nyní nevyslechnete a ustavičně mě budete přerušovat, pak vám moc času skutečné nemusí zbýt.“

„Mluvte,“ řekl Jason tiše, „jen do toho.“ Lehce stiskl dlaní Metinu ruku a doufal, že ji tím uklidní.

„Žiji na tomto světě již mnoho tisíc pozemských let,“ sdělil jim doktor Solwitz a udělal pauzu, aby zjistil, jaký na ně udělal dojem.

Dojem byl skutečně nečekaný.

„Šílenec,“ zauvažoval Jason. „Budeme ho muset skutečně pozorně vyslechnout, pak se nám možná podaří ho nějak oklamat.“

„Dělá si z nás blázny,“ usoudila Meta. „Oč mu skutečně jde? Zabít ho bude hračka. Hlavně si musím ujasnit, kam pak budeme utíkat.“

„Narodil jsem se na Zemi,“ pokračoval mezitím Solwitz, „ještě dlouho před epochou velké expanze. Byl jsem kosmonautem, vědcem, politikem i obchodníkem. Měl jsem mnoho jmen, některá jsou velice známá, a dokonce se o nich mluví v učebnicích, ale můj nejdůležitější vynález nyní už nikdo nezná. Pod jménem Theodor Solwitz jsem odhalil tajemství nesmrtnosti. Tehdy jsem už byl jedním z nejbohatších lidí planety. Ale s nesmrtností jsem neobchodoval. Pravda, společnosti, které mi patřily, se zabývaly prodlužováním života a omlazováním. Spočítal jsem si, že pro lidi bude logicky nejlepší žít tak sto padesát až dvě stě let, a prohlásil jsem tuto hranici za nejvyšší možnou.

Jen velice úzký okruh mých spolupracovníků byl zasvěcen do tajemství neohraničené dlouhověkosti. Měnili jsme si jména a podoby. Byli jsme nejbohatší lidé na Zemi a měli neomezené možnosti. Když začala epocha velké expanze, automaticky jsme se stali nejbohatšími lidmi v galaxii. Jenže pouze na Zemi jsme měli reálnou moc – kontrolovat lidstvo, které osídlilo stovky planet, nebyla schopna ani nesmrtnost.

Jak ukázala zkušenost, později vzniklá Liga světů, a při ní ustavený zvláštní výbor, také nebyla schopna vypořádat se s nelehkým úkolem globální koordinace. My nesmrtelní jsme tehdy upadli do deprese, přestali jsme chápat, proč žijeme. Pokrok, za který jsme pokládali absolutní poznání, je bezcenný; jasně se ukázalo, že je hoden uctívání asi jako nějaká pradávná pohanská ikona. Epocha rozpadu říše názorně ukázala, jak mnoho světů, které zůstaly bez dozoru, začíná historii od nuly; někdo od středověku, jiný od doby kamenné.

Ubohost druhu homo sapiens a jeho zkaženost se pro mě staly očividnými, a tak jsem další etapu svého života zasvětil vytvoření nového, umělého člověka. Epochu androidů si všichni pamatují – i její neslavný konec. Jenže ne všichni vědí, že kromě člověku podobných robotů různého stupně složitosti jsem se já, Theodor Solwitz, naučil vytvářet i skutečné umělé lidi. Nejednu tisícovku takových individuí jsem vypustil do světa. Problém byl ovšem v tom, že když se tyto syntetické lidi stali opravdovými, přestali být ovladatelní a nešťastně získávali úplně všechny nedostatky vlastní obyčejným lidem. Byl to uzavřený

kruh.

Tehdy jsem opustil naši galaxii. Postavil jsem si tuto umělou planetu a nazval ji hrdým jménem Solwitz – svým vlastním jménem z časů radostného snění o nesmrtelnosti. Stala se mým domovem, vesmírnou lodí, laboratoří, stala se... o tom si ale můžeme popovídat později. My nesmrtelní jsme se vypravili na cestu společně. Kdo mohl vědět, že se nám nepodaří dostat se do jiné galaxie? Možná jiné galaxie ve skutečnosti prostě neexistují a to, co pozorují astronomové, jsou pouze odrazy naší galaxie v zakřiveném zrcadle vesmíru. Je ovšem možná i jiná verze. Věřte mi ale, že tehdy nás žádné verze nezajímaly. Poprvé v historii jsme přemístili skokovým režimem tak obrovskou masu, jakou byla planeta Solwitz, jenže výstup ze zakřiveného prostoru se podle známých zákonů geometrie Rimana-Lobačevského ukázal jako nemožný. Zbývala nám pouze jedna možnost – stáčet se v zakřiveném prostoru. Asi mi nerozumíte, že? Myslím, že fyzici by to objasnili daleko lépe, jenže já nejsem fyzik, i když jsem toho tolik prožil. Měl jsem čas, ale ne chuť naučit se všechnu tu vysokou vědu. Jsem schopen pochopit pouze jedno: to, že jsme se ocitli v jiném vesmíru. V takovém, který není možno popsat žádným jazykem naší galaxie. Co může pochopit člověk o vesmíru, který ho obklopuje, když se v něm nejen gravitační konstanta, ale i rychlost světla liší od naší, a dokonce „pí“ se rovná hodnotě dva? Pro začátek si pokuste představit takový prostor, v němž se délka rovná dvojnásobku průměru, teprve pak vám popíšu zbytek. V maximálně nepoznatelném světě, kde je pro člověka cizí a smrtelně nebezpečné vše, v takovém nemůže žít nikdo. Ale my jsme se o to pokusili. A pochopili, že všechno živé za hranicemi vnější slupky našeho asteroidu je předurčeno k neodvratné záhubě. Pouze nejjednodušší věci – kovy, soli, kyseliny a voda – prodělají velice složitou přeměnu a pokračují v existenci v našem i tom druhém vesmíru. To nás přivedlo k myšlence vytvořit superčlověka, který by byl schopen žít zde i tam.

Skoro jsme tento úkol vyřešili, když se stalo něco nečekaného. Davová psychóza. Moji nesmrtelní se navzájem pozabíjeli. V některé etapě procesu příměs cizorodých materiálů v organismu překročil kritickou mez a experiment zkrachoval. Tuto katastrofu jsem přežil jako jediný. Ted' jsem se vrátil. "Solwitz se opět odmlčel, a aby vyplnil vzniklou pauzu, vytáhl z vnitřní kapsy zlověstně rudý doutník, bezelstně ukousl jeho konec a připálil si... koncem prstu, na němž zahořel jasně oranžový plamínek. V tu chvíli přestal existovat prst i doutník. Společně s doktorovou hlavou je zničil výstřel.

Příznějme si – Jason se tak zaposlouchal do neobyčejného příběhu, že když spatřil doutník, automaticky sáhl po své krabičce cigaret a ztratil tak Metu ze zorného pole. Na nepatrný zlomek sekundy. Ovšem Pyrran víc nepotřebuje, pokud usoudí, že má důvod vystřelit.

„Cos to udělala?!“ otočil se k Metě užasle.

„To nebyl člověk,“ zašeptala, „byl to android.“

Z krku doktora Solwitze pomalu vytékala nažloutlá hustá tekutina, něco mezi hnojem a vaječným žloutkem, a zčernalá skořepina ustřelené hlavy podezřele doutnala na podlaze. Meta měla pravdu, ale byl nutný tak razantní postup?

„Utečme,“ špitla, protože Jason ještě stále setrval v pozici sedícího buddhistického mnicha.

Nechápal, proč a kam musí utíkat, ale raději se podřídil. Mnohokrát ho přece zachránila před smrtí a i tady na Solwitzu si vedla dobře.

„Utečme,“ souhlasil Jason.

Když za sebou zavírali dveře, vybrané již dříve předvídavou Metou na vzdáleném konci sálu, hlavním vchodem se dovnitř vřítla tlupa androidů ozbrojených bůh ví čím, kteří byli zjevně naladěni velice agresivně.

Ať si kdo chce, co chce, říká, pyrranské intuici je možno důvěřovat. Cesta vybraná Metou se ukázala jako absolutně správná. Otevřel se jim vchod do nějakých vedlejších, slabě osvětlených prostor zavalených zaprášeným harampádím a oddělených od sebe navzájem masivními přepážkami, jaké se používají v zásobnících. Dveře do nich zůstaly dokořán nebo pootevřené, ale bylo zřejmé, že se již velice dlouho nepoužívaly. Těžké závory skřípaly a pohybovaly se dost těžce, tedy aspoň ty Jasonovy, protože Meta bez nejmenší námahy za sebou zavřela troje závory, a dokonce ještě navrtala velké zrezavělé kulaté uzávěry na dveřích, čímž jejich jednoduché zámky zablokovala. Poslední dveře pak pečlivě přivařili k rámu pomocí plazmové pistole. Tím pronásledovatele zdrželi o další cenné minuty. Prostě se promyšleně chystali na obklíčení. Dalo se předpokládat, že androidi směr jejich pochodu odhadnou a

vyšlou jim do zad další údernou skupinu, bylo jich zde na podobnou akci víc než dost. Jason však měl pocit, že obklíčení nebudou.

Celá planeta se podobala starému, poškozenému mechanismu, kde sice jednotlivé bloky stále pracují, ale celkové provázání je narušeno a řízení prokluzuje. Tím spíše teď, když hlavnímu androidovi ustřelili mozkovnu. Samozřejmě, pokud byl tím hlavním.

Jejich cesta zapomenutými sklady skončila v téměř úplně temné místnosti, která na první pohled neměla jiný východ. Slepá ulička? Další past? Možná. Napřed musí se svítilnou prohlédnout všechny stěny.

Vznikla tak přirozená přestávka.

„Proč jsi ho zabila?“ rozhodl se Jason hned zkraje vyjasnit si situaci. „Vždyť tak zajímavě vyprávěl.“

„Za prvé jsem ho nezabila, naopak, vysvobodila jsem ho z podoby stroje, za druhé nebylo zase až tak zajímavé poslouchat všechny ty žvásty, uložené někým do umělé paměti. Za třetí, doutník v jeho ruce se podobal zbraní, na rozdíl od meče, kterým se snažil odvrátit naši pozornost. A nakonec za čtvrté, myslím si, že skutečný doktor Solwitz je někde tady. Čím více jeho bojovníků pobijeme, tím dříve se bude muset objevit osobně.“

„Chybná úvaha, Meto. Jestli je doktor Solwitz génius zla, a tím pádem náš nepřítel, proč tedy tenhle kontakt?“

„Protože s kterýmkoliv nepřítelem je možné jednat. On má svoje zájmy, my máme své. Ten kretén naplněný rosolem byl prostě naprogramovaný nás oblbovat. Jen si vzpomeň, jak říkal, že se sem vrací umřít, ale přitom se ho možnost zničení celé planety nijak nedotkla... Taková nelogičnost! Musíme najít skutečného vládce tohoto světa!“

„Obávám se, že se nám to nepodaří, Meto... Hele, dveře!“

Vnější dveře přiléhaly velmi těsně, proto nepropouštěly světlo. Byly zamčeny primitivním pružinovým zámekem a pouze zevnitř, ze strany nezvaných hostů. Jason opatrně odtlačil jazyček, nakoukl ven a přivolaal Metu k sobě.

Znovu se ocitli pod šedivou oblohou Solwitzu, jenže tentokrát byl kolem nich les; starý, neproniknutelný, s bohatým podrostem a bez jakékoli známky průseku nebo pěšinky. Kde jinde se dá dobře ztratit, ukrýt se, přechkat hon? Vrhli se pod spásnou zelenou klenbu, vnikli hlouběji a kličkovali při tom jako zajáci. Na první myšlénku však Jason navrhl, aby se posadili a promysleli další postup.

„Tenhle les může být klidně další past,“ začal tím, co považoval za nejdůležitější. „Všechno jde nějak jednoduše a pohodlně, až je to podezřelé. Nebývá to tak. Chcete střílet – vezměte si pistoli. Přejete si utéct – vezměte si letadýlko. Teď se potřebujeme ukrýt, prosím, les je hustý.“

„A co máme dělat?“ zeptala se Meta rozpačitě.

„Vykašlat se na ty provokace. Chovat se přesně opačně, než jak chtějí.“

„Přesně opačně?“

„Ano! Například teď – sebrat se a vyjít ven do otevřeného prostoru.“

„Dobrá,“ kývla zamyšleně Meta. „To ještě stihneme. Napřed mi ale řekni, proč si myslíš, že skutečného živého Solwitze se nám nepodaří potkat?“

„Protože tu žádný živý Solwitz není. Předpokládám, že se skutečně narodil před mnoha tisíci lety a možná také získal nesmrtelnost a skutečně doletěl do jiného vesmíru, ale určitě již dávno zemřel. I přes svou nesmrtelnost. Chápeš? Tady na něho jenom uchovávají vzpomínky. V mozcích androidů nebo v mozku nějakého obrovského šíleného stroje, který ovládá všechnu tu techniku. Proto musíme hledat ne člověka, ale nějaký superpočítač. A proto také musíme jednat paradoxně. Počítače to totiž nechápou. Nikdy jsi nepřemýšlela nad tím, proč počítače s jakoukoli kapacitou paměti a pro člověka nedostupnou rychlostí uvažování stejně vždycky prohrají, třeba s geniálním šachistou? Protože i ty nejchytřejší počítače pracují pouze podle programu a nepředvídatelnému lidskému chování se nejsou schopni přizpůsobit. To je všechno. Pojďme. Myslím, že je to naše poslední šance.“

„Takže se můžeme klidně vrátit zpátky a postavit se androidům? To je přece přesný opak,“ navrhla Meta.

„Mýlíš se,“ řekl Jason, „nejspíš už tam žádní androidi nejsou, zato na nás někdo číhá tady v lese.“

Kupředu! Pokusíme se je přechytračit.“

Les se také ukázal být atropou. Na téhle planetě bylo všechno malé – lesy, hory, řeky i louky. Navíc

Jason vybral speciální trasu, po níž se nevzdalovali od Solwitzovy hlavní residence. Když se nakonec vynořili z lesa a šli chvíli po louce, ocitli se na okraji srázu a hned místo, ke kterému došli, poznali. Před nimi se tyčila známá kovová žebrovitá stěna velkého hangáru.

„To je fajn,“ řekla Meta, „vezmeme si znovu naše čluny a budeme pokračovat v hledání východu. Toho náhradního.“

Jason nevěděl, co by namítl. Samozřejmě že se chtěl seznámit se všemi tajemstvími Solwitzu, ale ještě silněji se mu chtělo žít. Vždyť šílený doktor posuzoval čas podle úplně cizího pojetí, srozumitelného pouze jemu samému. Jejich hodiny však byly sečteny.

Tentokrát je hangár dovnitř nepustil.

„Tak, a je to! Ach, Meto, Meto, nebylo dobré tomu androidovi ustřelit hlavu. Určitě by se podřekl, jak se odtud dostat. Jenže...?“

Nic z toho však Jason neřekl nahlas. Proč také? Prostě mlčky a zlostně ohledali ze všech stran ohromná vrata, vzteky bez sebe. Potom si sedli do trávy a snažili se klidně uvažovat, mají-li vytvořit laserovou zbraní, rovněž zde vypůjčenou, uměleckou řezbu v kovu. Bude to chyba? Když se mohou tak lehce dostat ke svým létacím prostředkům, proč před nimi zavírali ta vrata? Proč jim vlastně umožnili opatřit si pistole? Někde tu byl zakopán pes. Jenom přijít na to kde!

Jason se už pět minut bezvýsledně pokoušel soustředit se, nevidomé oči upřené na nízkou šedou oblohu. Jeho pohled se však mimoděk náhle zaostřil, když spatřil podivný bod v oblacích – okamžitě pochopil, že to není pták. Nebylo to dokonce ani nijak zvlášť vysoko – předmět mu visel asi pět metrů nad hlavou. Jason ho téměř okamžitě poznal, ale už sám sobě nevěřil, proto se obrátil k Metě:

„Hej,“ zašeptal a ukázal váhavě rukou, jako by se bál, že předmět, který se znenadání objevil ve vzduchu, vyplaší. „Podívej se! Co je to?“

„Tohle?“ nevzrušeně pronesla Meta. „Standardní dálková kamera z Arga.“

Jason málem vyskočil radostí jako kluk. Chtělo se mu zvolat: „Tady jsme! Slyšíte nás? Vidíte nás?!“

Jenže to by bylo příliš hloupé; na kamerách podobného typu totiž nebylo umístěno komunikační zařízení, takže odpovědi by se nedočkal. Jestli je skutečně vidí, stačí jen stát a čekat.

„Co myslíš,“ zeptala se Meta, která pochopitelně uvažovala o stejném problému, „už nás našli?“

„Kdo ví,“ řekl Jason.

Nakonec situaci střízlivě posoudil.

„Kamera je sem spuštěna na monomolekulárním závěsu, který neumožňuje přenos jakýchkoli signálů, a normální radiový signál se přes kovový obal asteroidu a hyperled nedostane.“

„Tak proč to udělali?“

„Nevím, Meto, opravdu nevím, ale nejdůležitější je, že pokračují v pátrání a snaží se náš zachránit. Ještě není všechno ztraceno. Získali jsme čas navíc. Zničení asteroidu určitě odloží.“

„Jestli budou moct,“ řekla Meta zamračeně a prohlížela si černou skvrnu kamery nad hlavou. Náhle se prudce obrátila k Jasonovi: „Moment! Říkal jsi, že závěs nepropouští žádné signály. Opravdu žádné? Vždyť za něj můžeme prostě zatahat.“

„Meto!“ zaradoval se Jason. „Ty jsi prostě úžasná! To je pravda, všechny geniální věci jsou tak jednoduché. Jenže jak se k tomu závěsu dostaneme?“

„Že bychom k němu zaletěli člunem?“ zavtipkovala sklíčeně Meta.

„Sakra, máš pravdu. Když jsou vrata zavřená, tuhle možnost můžeme vyloučit.“

„Postavíš se mi na ramena a společně vyskočíme. Zkusme to!“

Jason ještě jednou odhadl výšku a konstatoval: „To nevyjde.“

Oba se hluboce zamysleli. Pistoli, která by vystřelovala smyčku na lanku, neměli. Rozstřílet kameru obyčejnými náboji nemělo smysl – ti nahoře by nepochopili, co se děje. Což takhle udělat si laso z oblečení a vrhnout na kameru smyčku...

„Už to mám!“ vykřikl Jason. „Tvoje plazmová pistole. Vždyť to je malý reaktivní motor! Zásobník vydrží dost dlouho. Meto, zkoušela jsi už někdy akrobacii?“

„Samozřejmě že zkoušela. Život na Pyrru je ustavičná akrobacie.“

„Jestli je kamera opatřena záznamovým zařízením,“ uvažoval Jason, „bude potom velice zajímavé podívat se na tohle naše číslo z jiného úhlu.“

Propletli se v groteskní póze. Řečeno cirkusovým slangem, Meta jako silnější zaujala pozici „untrmena“. K jejímu opasku připevnili „reaktivní výtah“. Pravou rukou ovládala pistoli, v levé svírala Jasona a ze všech sil se snažila neztratit balanc ve vertikální ose. Jason jí pomáhal, jak jen mohl. Pochopitelně výstup této živé rakety nahoru nebyl dokonale rovný, ale podařilo se.

„Ještě půl metru... ještě kousíček!“ modlil se sám pro sebe Jason se zatátnými zuby. Musí se jim to podařit, druhou šanci mít nebudou!

Ted! Zavěsil se na neviditelné vlákno a pevně ho sevřel, přitáhl se, chytil se druhou rukou... došla zásoba plazmy. Meta odhodila již zbytečnou zbraň, její prsty málem minuly, ale zachytila se pevně přivázané kamery.

„Tak co, polezeme nahoru?“ zeptala se velice dobře naladěná Meta, když vylezli po závěsu dostatečně vysoko, aby se mohli pevně přichytit rukama i nohama, aniž by překáželi jeden druhému. Po laně uměli šplhat oba dobře. Problém byl v tom, že toto nebylo lano. Tlaku na ostré monovlákno odolával pouze speciálně upravený povrch rukavic a bot. Při neopatrných dotecích se mohl zbytek skafandru snadno proříznout a tím se stát nefunkčním.

„Počkej,“ řekl Jason, „napřed pošleme signál.“

Promyslel si systém signalizace tak, aby nahoře rozeznali rozdíl mezi mírným a ostrým šklubnutím, a pak pro začátek vyslal tradiční „SOS“. Ubíhala minuta za minutou a odpověď nepřicházela. Zato se náhle zvedl vítr a začal s nimi lehce, ale nepříjemně houpat.

„Jak je to tu vysoko... do nebe?“ zeptala se Meta, i když měla ty samé informace jako Jason.

Společně teď létali pod kupolí tohoto gigantického šapitó.

„Přesně nevím, ale určitě víc než kilometr.“

„Dokážeme to?“ V Metině hlasu se objevilo nezvyklé vzrušení.

„Možná, jestli se nic nestane. Bohužel úplně nechápu, k čemu je závěs připevněn, když uvážíme, že v každém bodě nad vnějším povrchem je přitažlivá síla nulová. Zato vím velice dobře, že jestli vylezeme ještě pár metrů nahoru, pád bude velice bolestivý. Možná nemusíme tak pospíchat? Dej našim lidem čas, aby signál pochopili. Raději jim pošlu ještě jeden.“

Jenže Jason už nic víc poslat nestihl.

Zprvu pocítili zřetelnou vibraci závěsu a pak je rázně a skutečně rychle začali vytahovat nahoru.

„To už je lepší!“ řekl Jason radostně.

Když se ovšem ve výši dvou set metrů rychlost znenadání prudce zvýšila a boční vítr ostře zesílil, Jason o svých slovech zapochyboval.

Uvědomil si totiž, že žádnou rozumnou odpověď v morseovce nedostali, a síla, která je táhla do nebe, jim nedávala na vybranou. Jak mohl vědět, kdo je tam nahoře? Že by to opět byla past? Jak to? Vždyť kamera pocházela jasně z Arga, jediné z Arga. Ten proklatec, doktor Solwitz, ji tu zavěsit nemohl!

„Meto! Myslíš, že je to past?“ zeptal se a přitom se snažil překřičet svist větru.

„Nemyslím si nic,“ odpověděla Meta, „Jen se pokouším přežít!“

Vtom se s nimi všechno zatočilo a převrátilo, viseli nyní na neviditelném závěsu jako brouci na tenkém stéblu vzhůru nohama a monovlákno je plavně spustilo na rýhovaný kovový povrch vnějšího obalu. Vstříc jim nepřicházel nikdo jiný než doktor Solwitz – solidní, usměvavý, v normálním obleku, bez jakýchkoli královských parádek. I hlavu měl v pořádku, což Jason sám o sobě rozhodně říct nemohl.

Když puchýř praskl, nejmladší Cliff to nevydržel a vystřelil. Kerk se Stanem pochopili, že není na koho útočit. Cliffův výstřel ohladil třící výstupky hyperledu a udiveným Pyrranům se zjevilo temné hrdlo široké roury, ze kterého zpočátku tryskal plyn plný proudem, po chvíli však výron stále více slábl. Nebylo to nic jedovatého, normální dýchatelná směs vodíku s kyslíkem v poměru jedna ku čtyřem. Toto zařízení velice připomínalo pneumatické potrubí.

„Pneumatický trubkovod, který ústí do vzduchoprázdna,“ okomentoval to Kerk polohlasně. „Originální řešení.“

„Když uvážíme, že má asteroid přitažlivost podobnou zemské, je možné předpokládat, že tu kdysi byla atmosféra,“ začal uvažovat Stan. „V tomto místě se mohlo rozkládat cokoli – od nevelkého umělého ostrůvku až po celé město, zatopené a nakonec zamrzlé.“

„Myslím, že nějaké město tam zřejmě bylo,“ namítl Kerk a ukázal rukou v rukavici dolů. „Podzemní město. Není to moc originální nápad. Ti, kdo se začali, díky Jasonovi, zajímat o historii, vědí velice dobře, že naši předkové na planetě Setani žili hlavně v podzemních městech. Zřejmě i tady někdo žije. Nepřátelé jsou dole. Kupředu, přátelé! Pro pořádný útok nám takový otvor postačí.“

„Myslím si, že na útok bychom měli nyní zapomenout,“ řekl Stan. „Jsme průzkumníci, ne útočný oddíl.“ „Souhlasím,“ nečekaně se k němu přidal mladý a horkokrevný Cliff.

Podpořil Stana bez ohledu na Kerkovu hrozivou autoritu, ovšem ihned provinile sklonil oči – ve skafandru se něco takového dělalo velice dobře. Všichni tři se zmateně odmlčeli.

„Že by to záhadné záření na mé bojovníky za těch pár dní tak silně zapůsobilo?“ podivil se Kerk.

„Domnívám se, že reálnou hrozbu pro člověka představují pouze tvorové zamrzlí v ledu a ti tady nejsou. Veškerá energie černého mraku, chránícího tento vchod, se spotřebovala na naše přátele. Nyní je cesta volná. Jen uvažte – na okraji šachty sedíme dost dlouho, veškerý vzduch už unikl a nikdo na nás neútočí. Jsem připraven spustit se dolů.“

Na lodi hovoru průzkumníků velmi pozorně naslouchali a právě teď nastal čas se do něj vmísit. První se ozval Brucco:

„Přátelé, slyšíte mě? Rozhodnutí o tom, kdo do té díry poleze a jestli stojí za to do ní lézt, může přijmout pouze většina. Žádné akce na vlastní pěst! Pyrrani ani Zelená větve nepotřebují další oběti. Souhlasíš, Kerku?“

„Dobrá,“ zavrčel velitel Pyrranů, který se za velitele přestal považovat už dost dávno.

„Tak si poslechni Archieho radu.“

Návrh ostražitého astrofyzika byl skutečně nejbezpečnější. Stěny zařízení, nazývaného pneumatickým potrubím, byly černé a světlo odrážely velice slabě a roura vedla do takové hloubky, že i ultrazvuková sonda poskytovala velice nejasné výsledky. Proto Archie navrhl, aby dolů spustili kameru se silným reflektorem. Výsadečový člun měl totiž ve výbavě svítek tenkého a vysoce pevného monomolekulárního lanka v délce asi dvou kilometrů.

Kamera pomalu klesala a přejížděla ze strany na stranu lampou. Dlouho se neukázalo nic jiného než hladká, matná a ideálně černá cylindrická stěna. Pak se mihl zavřený poklop boční větve, podrobně si ho prohlédli a pokračovali dále. To se stalo v hloubce asi šedesáti metrů. Na podobné poklopy narazili ještě při zastávkách v osmdesáti a sto metrech. Asi o pět metrů hlouběji se objevil otevřený průchod, na jehož konci nic nespátřili. Poklop se ale před očima vzrušeného publika náhle zavřel. Zřejmě zde automatika zareagovala na světlo, nebo... Na dohady nezbyl čas, protože během sekundy se znenadání kamera vypnula. Dalo se předpokládat, že byla zřejmě zničena, ale zatížení lanka se nesnížilo, naopak – začalo se z cívky odmotávat rychleji a rychleji. Nakonec byly odmotány celé dva kilometry, ale obraz nenaskočil. Dalo se to pochopit – kamera byla někým nebo něčím odhalena, otvor, do něhož byla zatažena, se klidně zavřel a lanko je přece možno protahovat i skrze ty nejužší otvory, aniž by se narušila vzduchotěsnost uzávěru. Druhá kamera, spuštěná do hloubky sto metrů, tento dohad plně potvrdila – lanko mizelo pod obrubou zavřeného poklopu na dně šachty, ale druhou pyrranskou zásilku planeta odmítla přijmout. Všechna automatika zde byla zřejmě naprogramována pouze na jednorázové operace. Co teď? Zničit poklop? Při tom se může stát, že vchod zůstane uzavřen navěky. Spustit se na dno a opatrně prořezat otvor? Pak může neznámá černá mlha pohltnout další tři lidi. Když se předtím nesnažili zachránit své lidi, stojí za to zabývat se nyní záchranou ukradené kamery? Možná by bylo nejrozumnější pokusit se ji vytáhnout zpátky. Jestli se zavřený poklop znovu otevře, bude to cosi znamenat... V každém případě tím nic neztratí. Kerk tedy vydal příkaz k navíjení lanka. To probíhalo docela normálně, jen Stan v jednu chvíli upozornil, že na navíjení musejí vyvíjet daleko větší sílu, než je potřeba k vytažení jedné kamery. Vysvětlení mohlo být hned několik – pohyb lanka může být bržděn pevným přilehnutím okraje poklopu, někdo (nebo něco) se pokouší kameru zadržet nebo nyní vytahují nahoru kameru s něčím k ní připevněným, případně něco připevněné k lanku, a bez kamery. Kerk pro každý případ poručil snížit rychlost výstupu. Zatížení lanka zůstalo beze změny. Konec pokusu se blížil, ale Kerk cítil, že výsledek bude nulový.

Náhle pocítil nebyvalou slabost a absolutní lhostejnost. Přestal být sám sebou. Už neměl zájem probojovat se dovnitř a zvítězit, chtěl se jen vrátit na loď, setrást ze sebe veškerou odpovědnost a žádat

o návrat domů. Koneckonců je stále nemocný, rána se mu ještě úplně nezahojila, chtělo se mu lehnout si a neotvírat oči, ať jim třeba nezaplatí, ať o ty peníze přijdou. Tak ať, je mu to jedno. Všechno je mu jedno. Vzdává se. Udatný, mocný Kerk se vzdává...

...proč na něho Stan hledí takovýma divokýma očima? Aha, nedívá se na něj, ale někam za jeho záda. I Cliff nyní otáčí hlavu tím směrem?! Kerk se bleskurychle otočil a předešlá apatie ho v mžiku opustila. Asi dvě stě metrů pod nimi se vynořoval ze znovu rozevřené rozsedliny známý, dokonale černý mrak, vysouval se a nadouval, pomalu a strašidelně jako jazyk obrovského draka.

„Do čluu! Rychle!“ zavelel Kerk ještě dříve, než přišel obdobný rezolutní příkaz z paluby Arga. Odstartovali s maximálním povoleným zrychlením a přes rudý závoj před očima, způsobený přetížením, pozorovali několik sekund na zadní obrazovce známý černý jazyk, který se protahoval a táhl za nimi, vlnil se a pokoušel se jakoby olíznout nebo omotat a uštknout jako zmije. Pak ale náhle zeslábl a začal se stahovat. Byli zachráněni.

„Přestanete už konečně utíkat?“ zeptal se Theodor Solwitz, zatímco jim krácel vstříc s přívětivou úklonou.

„Možná přestaneme,“ procedil Jason přes zuby. „Co navrhuje?“

„Setkat se v pro vás více přijatelném prostředí. Přiznám se, že jsem nadšen vašimi fyzickými schopnostmi, ale...“

Jason ho přerušil:

„Nemám zájem vtipkovat o našich duševních schopnostech a nedoporučuju vám urážet mou dámu. Pokud se ovšem chystáte seriózně vyjednávat...“

„Chápu,“ usmál se Solwitz. „Následujte mne.“

Přitažlivost zde byla zjevně umělá, odpovídala asi polovině g. Jason si toho všiml již při první návštěvě nahore, jenže tehdy podobným maličkostem nevěnoval pozornost. Nyní po strašném přepětí tam, ve vzduchu, bylo skutečně příjemné pohybovat se lehkou, téměř nadnášející chůzí.

Došli k nejbližší gigantické kupoli, kterou Jason předtím považoval za radioteleskop nebo něco podobného, otevřeli dveře a ocitli se v uzoučké chodbičce ukončené novými dveřmi s výtahem. Solwitzova obliba v nejrůznějších labyrintech už začínala být únavná, Jason ale trpělivě mlčel a brzy zapomněl na svou podrážděnost, protože konečným cílem pochodu byl útulný malý bar, maximálně pro dvacet lidí. Hosté zde nebyli, jen za pultem se v pološeru rýsovala postava, tou ale nejspíš byl obvyklý android.

Solwitz galantně odtáhl židle a všichni tři se posadili. Postava se ihned odlepila od pultu a přistoupila k nim.

Skutečný android, nezamaskovaný robot s nehybnou tváří manekýna. Doktor Solwitz k němu něco prohodil francouzsky. Předpokládal snad, že Jason nerozumí? Hloupost. Jaké mohou být tajnosti v jídelním lístku? Solwitz se je zřejmě nechystal otrávit, objednal hromadu všelijakých delikates, značkové víno a koňak.

„Bylo by možné si u něj objednat whisky?“ zeptal se Jason poněkud drze také francouzsky.

Solwitz na něj uznale pohlédl a objednávku upravil. Obsluha byla rychlá a jídla vypadala báječně, bezpochyby byla čerstvě připravená.

„Jenže tajemství místního kuchaře není to hlavní,“ pomyslel si Jason, „i když máme takový hlad.“ Beze spěchu vychutnali zvláštní whisky, jednu z dávných pozemských značek, Cutty Sark. Vypili ji jen tak, bez slavnostních přípitků na seznámení, pak si dali ústřice z oceánu planety Grubliany a pomalu snědli malou růžičku aromatického kastikusijského salátu. Teprve pak přistoupili k jednání.

„Především se uklidněte,“ objasnil jim doktor Solwitz, „a přestaňte se pořád dívat na ty vaše hloupé hodinky a počítat minuty, které vám zbývají, než zemřete. Budete žít tak dlouho, jak budete chtít. Na mé planetě čas plyne jinak než za jejími hranicemi. Prozradím vám, že jsem principiálně schopen ovlivnit rychlost veškerých procesů, které zde probíhají...“

„Především,“ přerušila ho ostře Meta, která pohostinného vládce ani pořádně neposlouchala, „bych chtěla vědět, jestli jste člověk, nebo opět jednáme s androidem.“

„Jsem člověk,“ řekl klidně Solwitz, „ale to neznamená, že když mi opět ustřelíte hlavu, opustím vás“

navždy. Jistě souhlasíte, že je to poněkud podivný styl seznamování, když si najednou prohlížíte, co má společník uvnitř v těle.“

„Tak za prvé, nebylo to nečekaně,“ namftla Meta, „vaše nesmysly jsme v tom sále poslouchali dost dlouho.“

„A za druhé,“ vmísil se Jason, „váš způsob seznamování je také poněkud extravagantní – únos, zabití našeho společníka, uspávací plyn... Uznáte doufám, že to také není příliš v pořádku.“

„Uznávám, neměl jsem však jinou možnost.“

„Proč?“ zeptal se rychle Jason.

„Když mi dáte příležitost, všechno vám vysvětlím.“

„Nu což, tak vysvětlujte,“ rozhodl Jason a začal porcovat chutného maltikorského ještěra, zapečeného v kukuřičném těstíčku.

„Vše, co jsem vám dosud řekl, nejsou žádné nesmysly, ale holá pravda. Není však celá, proto se zdá být tak neuvěřitelná. Z jiného vesmíru jsem se vrátil už poměrně dávno. Můj asteroid se však stále nacházel ve vzdálenosti, ve které ho vaše přístroje nemohly zaznamenat. Používal jsem proto nevelký mezihvězdný koráb třídy „phantom“ a potuloval se po galaxii. Pobyl jsem na několika planetách, provedl nějaké pokusy, setkával jsem se s lidmi, odposlouchával hovory vašich speciálních služeb a studoval politiku, kterou provádí Liga světů. Víte, zasvětil jsem tomu téměř čtyři sta let a dospěl ke skličujícímu závěru – galaxie není připravena na setkání se mnou. Váš zvláštní výbor mne hledá jako zločince. Vaši vědci se domnívají, že znalosti, které jsem získal, a objevy, které jsem učinil, jsou vlastnictvím všeho lidstva. Liga světů se pokouší hájit, jak se vyjádřila, zájmy galaxie, jenže jsem nepochopil, co tím myslí, vždyť ve vašem (nebo našem?), no prostě, v tomto vesmíru všichni bojují se všemi. S kým jsem se mohl otevřeně zkontaktovat? Oficiální organizace jsou ke mně odedávna nepřátelské. Zbývaly jen čestné výjimky. Nebudu vás unavovat dlouhým výčtem parametrů, jimiž jsem se řídil při výběru. Řeknu jen, že hledání probíhalo poměrně dlouho. Jako první zajímavá osoba se ukázal Revered Bervik. Nepředstavoval úplně to, co bylo potřeba, ale jako náhradní varianta postačoval. Proto jsem upravil dráhu letu, začal se přibližovat k Zelené větvi a cestou dokončoval nutné přípravy. Astronomové Konsorcia mne již upozorovali a začali bít na poplach, když konečně počítač vydal definitivní odpověď – našel v galaxii člověka, který se podle všech zadaných parametrů ideálně hodil pro kontakt se mnou. Ten člověk měl mnoho jmen, dokonce příliš: Ahasver, Tristan, Gautama, Bauchill, Jason dinAlt...“

Jason přestal jíst a strnule upustil vidličku do talíře.

„Och, jaká čest!“ vykřikl a obrátil oči v sloup. „Já to snad nepřežiju!“

Solwitz mlčel a trpělivě čekal na poněkud serióznější reakci.

„Doktore Solwitzi,“ řekl Jason a vychutnával si do sytosti absurditu situace, „dalo se celkem snadno uhodnout, že potřebujete speciálně mě, ale ještě stále jste nevysvětlil proč.“

„Vysvětlím – vy jediný můžete posloužit jako plnohodnotný prostředník mezi mnou a touto galaxií.“

„A rozhovory s veškerým obydlým vesmírem budeme vést odtud, z útulného baru ukrytého za tlustou vrstvou ledu?“ nevinně se vyptával Jason.

„Samozřejmě že ne!“ vzplanul Solwitz. „Nějak ztrácíte trpělivost, Jasone dinAlte! Kam pořád míříte těmi vašimi otázkami?“

„Zmlknete, doktore Solwitzi!“ usadil ho Jason. „Teď, když jste sám přiznal, že jsem pro vás nepostradatelný, to budu já, kdo tady bude klást otázky. Pokud se mi zachce, budeme spěchat, pokud ne, zpomalíme. Diskusi teď začnu dirigovat já.“

„Dobrá,“ unaveně rezignoval nesmrtelný učenec. „Dirigujte, Jasone.“

„Jste příliš upovídaný, doktore Solwitzi. Potřebuju konkrétní odpovědi. Vaše historky nejvíce ze všeho připomínají úhybné manévry. Čeho se bojíte, Solwitzi? Smrti, které se hloupí dlouhověci, včetně vás, bojí ze všeho nejvíce? Nebo se bojíte o své vědomosti? Obáváte se, že se dostanou do špatných rukou, nebo že zmizí docela?“

„Nic jste nepochopil, Jasone. Pravděpodobně jsem váš intelekt přecenil. Smrti se nebojím už dávno. O tom si můžeme pohovořit později. Co se týká vědomostí... ano, bylo by mrzuté je ztratit, ale to není to nejhorší. Nejhorší je ztratit nad nimi kontrolu. Sám říkáte – dostanou se do špatných rukou. A mezi rukama obecně se dobré příliš nevyskytují. Vlastně jakékoli ruce jsou špatné. Musíte mi věřit. Vědomosti

se musí uchovat v hlavách, ne v rukou, a ještě lépe v jedné jediné hlavě; tehdy zůstane naděje na zachování řádu ve vesmíru a třeba i stabilní vládu.“

„Vy tedy chcete sám vládnout světu?!“ Jasonovi jako by z očí spadla opona. „To je opravdu originální!“

„A vy nechcete?“ napadl ho Solwitz protiotázkou.

„Jestli chci vládnout vesmíru?“ Jason upadl do upřímných rozpaků.

Na pár sekund se zamyslel a pak otevřeně odpověděl:

„Ne, nechci. Čestné slovo, nechci. Vždy jsem snil o tom, že budu bohatý, mocný a svobodný. Nikdy jsem se ale nesnažil stát se tím nejvyšším, plně mě uspokojuje být jedním z ostatních. Asi právě v tom bude největší rozdíl mezi námi dvěma.“

„Právě,“ přitakal Solwitz. „A vy se ještě ptáte, proč vás potřebuji.“

„Teď už všechno chápu,“ vztyčila se za stolem nečekaně Meta a mačkala zlostně ubrousek. „Tehle šílený doktor sní o tom, že ovládne celý svět a ještě k tomu tvýma rukama, Jasone. Pojďme odtud.“

„Panebože!“ zaúpěl Solwitz. „Jediné, co mi chybělo, jsou tyhle ženské kličky. Mluvíme jako muž s mužem, Jasone dinAlte! Můžete pro mne něco udělat a podobným vyrušením zamezit?“

Jason sotva stačil zadržet Metinu ruku, naštěstí ne s pistolí, pouze příborovým nožem.

„Varoval jsem vás, Solwitz! Neuctivý tón na adresu mé paní hrozí, že bude mít vážné následky. Metiny názory jsou plně oprávněné, k čertu. Vysvětlíte to pořádně. Není nutné propadat hysterii!“

„A nejprve pořádně vysvětlíte, proč jste vy nebo vaši poddaní zabili Troua,“ pokračovala naléhavě Meta, sotva ovládající své emoce.

„Panebože! Vždyť jsem vám to už vysvětlil! Nebo ne?“

Solwitz se zjevně snažil získat čas a Jason, aby ho vyvedl z míry, se ho rozhodl překvapit nečekanou otázkou:

„Proč se tak často obrácíte k Bohu? To mi připomíná jednu dávnou historku, když jsem se neomluvitelně dlouho otravoval s kazatelem jménem Mikah Samon. Vy jste také věřící?“

Efekt byl neočekávaný – Solwitz se rozesmál.

„Já a věřící?! Ano, věřím v Boha! Věřím, že Bůh jsem já. Vždyť jsem stvořil svoji planetu, tento svět, a stvořím jich ještě mnoho, když se mi do toho nebude nikdo plést. Ano, Jasone dinAlte, Bůh, to jsem já. Věřit ve mě nemusíte, stačí, když se mnou budete spolupracovat.“

„Připust' me,“ hladce přitakal Jason, „i to ostatní. Proč jste zabili Troua?“

„Ne proč, ale nač. Preparovali ho tam, na povrchu. Moje ochranka. Oni... oni ne vždy poslechnou pánovu vůli. Víte, že v minulosti ve věznicích používali velké psy, vychovávané k zabíjení? Ochočená zvířata se stala natolik zlými, že musela být chována v klecích jako divá zvěř. Přivázání psi se začínali vrhat na všechny, i na své pány... Tak to bylo. Váš přítel Troua projevil nadměrnou agresivitu. Tam nahoře není možné se tak chovat – znamená to jistou smrt. Pokoušel jsem se situaci dostat pod kontrolu, ale vy jste ji svými výstřely ještě zhoršili. Naštěstí to Troua jako takový přežil a zanedlouho se k vám připojí.“

„Lžete,“ neudržela se Meta a znovu se pokusila na Solwitze vrhnout. „Člověk nemůže přežít něco takového.“

„Téměř máte pravdu. Ovšem je nutné upřesnit, co každý z nás míní pod slovem člověk.“

„Copak to není jasné?“ podivil se Jason.

„Alespoň vidíte, jak těžce se mi s vámi rozmlouvá. Ustavičně skáčeme z jednoho tématu na druhé a v závěru nic nechápete. Jako tvrdohlaví osli nechcete slyšet vše popořadě.“

„Dobrá, pokračujte,“ smířil se s tím Jason.

Meta na něj ostře pohlédla – mluv za sebe, ne za mne – a útočně se obrátila k Solwitzovi:

„Začněte u svých uvázaných psů, kteří vás už neposlouchají. To je zvlášť zajímavé.“

„Obávám se, Meto, že jste si k objasnění nevybrala právě to nejdůležitější,“ povzdychl si Solwitz. „Nu což, pokusím se. Na povrchu mého asteroidu, zamrzlého do speciální látky, kterou jste nazvali hyperled, se nacházejí nejen nejstrašnější druhy zbraní, jaké kdy člověk vynalezl. Je to...“

Solwitz se zamyslel, hledal slova a zjevně se polekal vášnivého záblesku v Metiných očích při vyslovení slova „zbraně“.

„Je to kvintesence zla, kterého jsem se chtěl zbavit, a proto jsem všechna smrtící zařízení vystěhoval za

hranice mého asteroidu. Dostaly se však do prostředí cizích fyzikálních zákonů a začaly žít svým vlastním životem. Ne, nevydaly se nazpět dovnitř, aby zničily svého pána a tvůrce, jak se již nejednou stalo v lidských dějinách. Prostě moje nestvůry nějak podivně zmutovaly a osamostatnily se. Akumulátory strachu, koncentráty bolesti, zářiče odporu a ošklivosti, biodepresanty a nakonec univerzální pohlcovač hmoty – všechna tahle špína se začala chovat úplně jinak, nepředvídatelně. Podařilo se mi je utopit a zmrazit pod vrstvou hyperledu. Jenže to není řešení problému, pouze ubohý pokus řešení oddálit. Možná že právě vy, Jasone, mi pomůžete.“

„Možná,“ řekl Jason, „ale k tomu budu potřebovat daleko více informací.“

„Samozřejmě!“ souhlasil nadšeně učenec. „Stejně jsem vám je chtěl předat.“

„Právě teď?“ nedůvěřivě opáčil Jason.

„Právě teď! Po dobrém obědě si zakouříme a vydáme se rovnou do mé knihovny. Jistě chápete, že už tam dávno nejsou knihy. Tedy, mám tam i knihy, pochopitelně, můj vkus je poněkud konzervativní. Ovšem na druhou stranu se mohu pochlubit, že jsem vypracoval zcela nový způsob uchovávání informací. Myslím, že právě vy, Jasone, ho dostatečně oceníte...“

Jason zachytil Metin pohled, velice ostražitě sledovala prsty doktora Solwitze, které mechanicky žmoulaly doutník.

„Máte tu i cigarety?“ zeptal se Jason a sotva znatelně zamrkal na Metu (pochopil jsem tě, také dávám pozor a pokouším se ho rozptýlit, kdyby to mělo mít smysl). „Docházejí mi.“

Solwitz luskl prsty a android přinesl několik krabiček na výběr. Jason si nevybral ty nejdražší, ale svoji oblíbenou značku – šedo zelené se stříbrným lemováním, „Stožáry“.

Vzniklá přestávka byla vskutku nevhodná. I Jason vycítil nedobrou předzvěst. Trhaný, přerušovaný a velice vzrušený rozhovor se vytratil tak nějak do ztracena. To nebylo dobré.

Na planetě Solwitz tabák nebo pach tabákového dýmu vyzařoval cosi osobitého, až mystického.

Pokaždé, když si Jason zapálil, se něco přihodilo. Nebyl pověřivý. Vždy věřil, že libovolný fenomén je možné vysvětlit a že je jen nutné najít pro něj odpovídající vědecké vysvětlení, i kdyby se statistika měla znovu prověřit za účelem hlubšího ponoru do otázky.

„Zkusím to,“ pomyslel si.

Bylo to snadné. Ne těžší než hodit kostky tehdy na daleké Cassilii, jenže tentokrát nebyl v sázce pouze jeho život nebo osud planety Pyrrus, na niž právě nyní, u všech všudy, ani nepomyslel – nyní byly v sázce životy miliard lidí.

Jason pomalu, pomalinku a jakoby v zamyšlení přiblížil zapalovač v prstenu ke konci cigarety, potáhl...

...a v tom samém okamžiku se celý bar otřásl od podlahy až po strop. Stoly poskočily jako polekaná zvířata, něco se vysypalo z polic, ozval se třesk rozbíjejícího se skla a hned nato jakot havarijní signalizace. Výbuch byl dokonalý; silný a dobře načasovaný. Nejpodivnější bylo, že doktor Solwitz doslova vyskočil překvapením. Samozřejmě, mohl být i talentovaný herec, ale tuto možnost zcela vyvracel nefalšovaný výraz údivu a strachu v jeho obličeji.

„Už to začalo,“ bleskla Jasonovi hlavou jedovatá myšlenka, „staroch Kerk ničí planetu. Předčasně. Ale jak to, že...“

Meta přemýšlela o tom samém, ale po svém. Střelhitě se natáhla přes stůl, popadla Solwitze za krk, zvedla ho do vzduchu a začala s ním třást a současně na něho vychrlila:

„Podvedl nás, darebák, napálil! Prý tu jinak plyne čas. Teď vidím, že tam venku už určitě uplynulo několik dní! Opozдили jsme se!“

Poslední slova přispěla k Metinu vystřízlivění. Očividné bylo, že se ještě můžou zachránit, protože jsou dosud naživu. Proto švihla nešťastným doktorem, jemuž už doslova lezly oči z důlků, o stěnu, až se sesypal jako pytel brambor na zem. Barmanovi, který pánovi přispěchal na pomoc, Jason ustlal pod stolem. Pravda, spotřeboval na to dvě trhavé střely.

„Najdeš cestu k vnějším vratům?“ zeptala se Meta už v běhu.

„Najdu všechno, jestli tam ovšem ještě bude co najít,“ odvětil Jason.

„Jak to vypadá, zatím explodovala pouze jedna bomba nebo dvě. Celá planeta nemůže vzplanout okamžitě, protože vnější obal je od jádra oddělen vrstvou vzduchu, takže můžeme stihnout vyklouznout vzniklým průlomem. Proud vzduchu nás vynese do kosmu a v každém skafandru je kyslík na čtyřicet pět

minut a radiomajáček, podle kterého nás najdou.“

Chrlila to ze sebe velice rychle, zatímco za vytí sirén a rachotu nových výbuchů utíkali chodbami a po schodištích.

Jason nechtěl Metě brát iluze a vysvětlovat jí, že se jim nemůže podařit někam se dostat, jestli to jsou skutečně planetární bomby. On sám utíkal, protože si v životě zvykl za všech okolností bojovat až do konce. Také proto, že absolutně přestal rozumět tomu, co se zde odehrávalo.

Vyběhli na vnitřní světélkující povrch a s údivem spatřili, že se tam vůbec nic nestalo. Buď už vše skončilo, nebo ani nic nezačalo.

Trojici odvážlivců, která se vrátila z asteroidu na Argo, jako první potkal Rhes, jeden z nejstarších obyvatel Pyrru, patřící kdysi dávno k takzvaným „hrabošům“. Byli to lidé, kteří dokázali žít v lesích Pyrru, a navíc nalézt společnou řeč s nepřátelskou flórou a faunou. Později se Rhes stal jedním z vedoucích činitelů velké rady Pyrranů na Felicity i na obnovující se rodné planetě. Zde na Argu se v průběhu zkoumání objektu 001 choval mlčenlivě, byl uzavřený a jakoby nezúčastněný, bez ohledu na svou přítomnost při všech vážných jednáních. Jako ostatní hlasoval při přijímání rozhodnutí, ale nahlas nepronesl jediné slovo. Ostatní se tomu nijak zvlášť nedivili; každý jsme jiný a v současné době se navíc bořily mnohé navyklé představy o světě.

„Kerku,“ obrátil se Rhes na nekorunovaného vůdce Pyrranů, „očekává nás Revered Bervik. Nastal čas pohovořit si ve třech. Je to velice vážné, Kerku.“

Cliff dostal za úkol prověřit všechny zbraňové systémy a uvést je do plné bojové pohotovosti, Stan zamířil do laboratoře, aby pokračoval ve zpracovávání informací, které se za dva dny jeho nepřítomnosti nahromadily, včetně záhadného usměrněného signálu, a Kerk s Rhesem se vydali do řídicí kabiny.

Bervik to tam už svým doutníkem pořádně začmoudil, možná že nebyl první, protože když usadil pozvané, nastavil ventilátor na plný výkon a hned nato zapnul Kerkovi již známý systém rušení odposlechu.

„Pánové,“ uvítal je, „situace kolem objektu 001 se mění doslova každým okamžikem. Abych vás uvedl do obrazu, krátce to shrnu. Rychlost přibližování se asteroidu k hvězdě FG 13-9 nečekaně vzrostla, čímž je z naší strany vyvolána nutnost okamžitě přijmout opatření. Ale to ještě není všechno. Asi před půl hodinou jsem dostal zašifrovanou zprávu na nejtajnějším kanálu zvláštního výboru od samotného Revereda Bronse (to je zástupce ředitele); nařizuje mi, abych vás, Kerku Pyrrusi, zcela zasvětil do všech nuancí našeho společného projektu.“

„Podívejme se,“ podivil se Kerk, „navrhujete mi snad, abych pracoval ve zvláštním výboru?“

„Míříte ještě výše, Kerku. Navrhuji vám vstoupit do jiné, absolutně utajené organizace, o jejíž existenci ví jen několik jedinců v celé galaxii. Dokud vám nesdělím něco konkrétního, máte ještě právo odmítnout. Jen mějte na paměti, že tak vysoké cti se dostane málokomu. Je možné, že vás již zítra nebudeme potřebovat a náš dnešní rozhovor nebude mít smysl. Na druhé straně, naše organizace je schopna řešit mnohé problémy spojené nejen s asteroidem, který přilétl ke světům Zelené větve, ale i s vaší rodnou planetou. A ještě jeden detail – Rhes se účastní této schůzky, protože je členem naší organizace. Právě on vás doporučil.“

„Rhes?!“ Kerk nedokázal skrýt své překvapení.

Bervikova upovídanost ho unavovala, dlouhé proslovy politika a diplomata praktickému Kerkovi neseseděly, snad proto dvě poslední věty zapůsobily tak silně.

„Jenom Rhes?!“ vykřikl Kerk. „A co Jason?“

„Chápu vaši otázku. Jason by se k nám rovněž přidal, ale stalo se něco nepředvídaného. Souhlasíte tedy?“

Kerk se dlouze zamyslel. Nikdy nebyl nijak zvlášť zvědavý, ani v mládí ho to netáhlo k novým poznatkům. Se svým současným, vcelku solidním postavením byl spokojen. Veterán mnoha bojů se bál přiznat sám sobě, že v hloubi duše doufá, že tato podivná válka s asteroidem bude poslední v jeho životě. Snil již jen o návratu na Pyrrus a o spokojeném životě na rodné planetě. Co tedy pohánělo Rhese, který byl ještě starší než on? Těžce se to chápalo. Dávný rozpor mezi „hraboši“ a „kšeftaři“, jak byli nazýváni obyvatelé jediného města na Pyrru, nebyl nikdy zcela setřen, dokonce ani po úspěšném dobytí Felicity. V

každém případě bývalý „kšeftař“ Kerk nepovažoval Rhese za autoritu, spíše ho bral jako věčného soupeře. A teď najednou tohle... Ano, prostě musí vstoupit do této organizace, ať to stojí, co chce! Copak může on, Kerk, nosící stejné jméno jako rodná planeta, svěřit osud planety smrti i všech jejích obyvatel do rukou jediného Rhese?

„Souhlasím,“ pronesl šedivý pyrranský vůdce tiše, ale zřetelně. „Mluvte.“

„Věděl jsem, že se k nám přidáte,“ zaradoval se Bervik. „Jste nejen silný, ale i prozíravý člověk. Vaše otázka, jak dlouho v galaxii existuje zvláštní výbor, byla na místě. Měl jste pravdu – naše organizace vznikla mnohem dříve.“

Bervik se dal do řeči.

„Pozemšťan doktor Theodor Solwitz objevil tajemství nesmrtnosti, tedy vytvořil prostředek na neomezené prodloužení lidského života – Solwitzovu vakcínu. Ne, nezměnil člověka v nepřemožitelné monstrum, jen zbavil jeho organismus nutnosti stárnout. To vše se odehrálo v období bouřlivého rozvoje kosmonautiky a osidlování nesčíslných planet pozemského typu. V té době v galaxii prakticky neexistovala ústřední vláda a hrozilo, že se používání vakcíny vymkne jakékoli kontrole. Bylo hrozné představit si následky nekontrolovatelného zneužívání fyzické nesmrtnosti, a tak se Solwitz rozhodl, že veškerou odpovědnost převezme na sebe. Nesmrtelnými učinil asi sto lidí kolem sebe, kterým neomezeně důvěřoval, a vytvořil tak novou, svým způsobem jedinečnou celogalaktickou organizaci. Se sobě vlastní skromností ji nazval krátce a zvučně – Pánové vesmíru. Nejzajímavějším detailem bylo to, že nesmrtnost se nepředávala pohlavní cestou – ani geneticky, ani krví. Každému novému členovi bylo nutno aplikovat vakcínu. To velmi usnadnilo kontrolu nad počtem „pánů vesmíru“. Jenže lidé jsou lidé, a tak se už za několik století počet nesmrtelných zvýšil na tisícovku. Pak se proces zastavil. Objevily se první případy vražd a sebevražd mezi nesmrtelnými. Pánové vesmíru přestávali chápat, proč žijí, ztráceli smysl života.“

Nesmrtelnost je velická věc, ale sama o sobě neumožňuje vládnout vesmíru. Do ústředních orgánů Ligy světa vstoupilo pouze několik „pánů“, ale právě ti byli později iniciátory založení zvláštního výboru. Nikdo však nedokázal ovládnout skutečný chod historie. Pochmurná Éra úpadku nebo Éra degenerace přiměly mnohé přehodnotit své předpoklady o vývoji člověka a lidské civilizace.

Asi před pěti sty lety Solwitz vyzval všechny nesmrtelné, aby opustili naši galaxii na největší vesmírné lodi, jaká kdy byla postavena, a vydali se hledat lepší život. Zdá se, že upřímně předpokládal, že všichni nesmrtelní do jednoho jeho výzvu uposlechnou. Zmýlil se však – tehdy nás tu šest zůstalo. Nyní je nás pochopitelně daleko víc díky tomu, že se nám vakcínu podařilo znovu syntetizovat. Už si neříkáme „Pánové vesmíru“. Název naší organizace je méně zvučný a více konkrétní – Garanti stability světa. Zabezpečovat stabilitu a spokojený život celého lidstva, to je náš hlavní cíl. Dnes nesmrtelnými nečiníme ty, kteří by se chtěli neomezeně a bez přemýšlení stát pány, ale ty, jejichž nadání a znalosti jsou v galaxii zapotřebí. Myslím, že vám nijak zvlášť nemusím vysvětlovat, proč jsme mezi sebe přijali Rhese. A teď k vám, Kerku. Vakcínu mám s sebou.“

„Počkejte! Co se stane, když odmítnu stát se nesmrtelným? Zabijete mě?“

„To není nutné,“ řekl Bervik klidně. „K tak primitivním způsobům se uchýlovali v minulosti. Dnes existuje mnoho jiných možností – od výmazu paměti, přes izolaci až k trvalé kontrole...“

„Tomu nerozumím!“ nechápal Kerk očividně. „Proč nemůžete dát nesmrtnost všem a ukončit tohle nedůstojné tajnůstkářství?“

„Můj drahý Pyrrane, to je velice složitá otázka, o níž bychom mohli hovořit hrozně dlouho. My však nyní nemáme čas. Můžete mi věřit, že problém všeobecné nesmrtnosti byl mnohokrát analyzován. Výsledky nebyly potěšitelné. Pokud byste chtěl nějaký dostatečně názorný příklad – otec nesmrtnosti Theodor Solwitz a jeho šílení společníci, kteří se vydali k neznámým světům. Vidíte, s čím se vrátili? Je vám jasné, že všichni ten hnus pod vrstvou ledu mají na svědomí lidé? A vy říkáte – nesmrtnost všem...“

Poslední argument na Kerka silně zapůsobil.

„Nu což, tak mi tedy vpíchněte ten váš jed. Na boj s nesmrtelným ohrožením bude zřejmě třeba velmi mnoho času a na umírání mít čas nebudeme.“

„Ne až tak úplně, Kerku, ale v zásadě máte pravdu. Dejte mi ruku.“

„Ucítím něco?“

„Bohužel ano,“ přisvědčil Bervik, „několik příštích hodin budete pocítovat silnou slabost, možná se objeví i halucinace. Zato pak se obranyschopnost vašeho organismu vůči vnějšímu prostředí mnohonásobně zvýší. Každá hra něco stojí!“

Tohle Kerk pochopil už dávno, ale náhle si vzpomněl na probíhající a neodkladnou současnost.

„Co s tou zvýšenou rychlostí asteroidu? Zaútočíme? Kdo bude operaci velet místo mne?“

Tehdy Rhes, který již překonal všechny rekordy v mlčenlivosti, promluvil:

„Kerku, příteli, tebe budeme potřebovat později. Právě teď se uskutečňuje velmi nenápadná operace, taková předetapa, dalo by se říct generální zkouška. Přijali jsme rozhodnutí – jsem přesvědčen, že je podpoříš – provést částečné rozmrazení planety s cílem vyzkoušet naši ohnivou sílu na probouzejících se netvorech. Stan a Brucco už provedli všechny nutné výpočty. Rozdáme si to s nimi na ploše asi jednoho čtverečního kilometru. Nerozčiluj se, všechno můžeš pozorovat, nebude ti zase až tak zle, vím to podle sebe. Pojd'me. Cliff nahlásil plnou připravenost za dvanáct minut.“

Vyšli z místnosti.

To, co se na asteroidu pod vlivem lokálního ohřevu za dvanáct minut odehrálo, nebyl schopen popsat nikdo z pozorovatelů. Toho by snad bylo schopno pouze Danteho pero či Boschův štětec. Kypící tmavozelená masa se vzedmula, nadzvedla a rozpadla na beztvaré prameny. Obsluha plazmových a anihilačních zbraní mačkala kohoutky a otrásala se hnusem. Boj trval pár sekund, ale všem se to zdálo jako věčnost. Teprve když mrazivé proudy tekutého helia ze speciálních nádrží uhasily plameny a poslední svíjející se výrůstky probuzeného pekla znovu ochromil mráz, všichni si oddechli s dvojnásobným ulehčením – získali malé, přesto však skutečné vítězství a od tohoto okamžiku již věděli, že je zamrzlé nestvůry možné přemoci.

„Pamatuješ si dobře, kde jsou vrata vedoucí ven?“ zeptala se Meta.

Jason na ni nechápavě pohlédl.

„Jak na nich bylo napsáno, že jsou v generálce,“ upřesnila Pyrranka. „Najdeš k nim cestu?“

„Spíš bych navrhoval najít cestu do baru, kde nalévali tu dobrou whisky. Potřeba zapálit si je na této planetě spojena se značným rizikem, a tak bych se potřeboval aspoň napít. Je nejvyšší čas – zjevně jsme dostali nedostatečnou dávku.“

Meta pohlížela na Jasona s mírně nakloněnou hlavou a pokoušela se odfiltrovat žertovnou část jeho prohlášení od té normální. Bylo však zřejmé, že bylo řečeno vše. Ještě než se stačila rozhodnout. Jason rozhodně zamířil na opačnou stranu – ke dveřím, z nichž právě oba jako opáření vyskočili.

„Nemusíte nikam chodit,“ ozval se za nimi hlas, „mohu vám nalít přímo zde, jestli chcete.“

Solwitz stál vedle nějakého stroje, snad létajícího, podobajícího se ideální kouli o průměru dvou lidských výšek. Byl z nějakého průhledného materiálu, ale tak silně broušeného, až se třpytil jako křišťál. Právě kvůli lesku nebylo možno vnitřní zařízení koule rozeznat.

„Pojďte,“ navrhl klidně Solwitz. „Sedněte si sem vedle mne. Doufám, že se nějak dohodneme po dobrém. Knihovnu necháme na jindy. Konečně jsem pochopil, že potřebujete delší čas na adaptaci.“

V křišťálové stěně se rozevřela široká škvíra, jako by zazíval obr, koule se mírně zachvěla, zvedla se a zůstala nehybně viset asi třicet centimetrů nad zemí. Šlo zřejmě o nějaký dopravní prostředek, který ovšem neznali.

„Kam poletíme?“ zeptal se Jason pokud možno blahosklonně.

„Je to důležité?“ usmál se Solwitz.

„Promiňte, myslím, že ne,“ ocenil Jason moudrost vstřícné otázky.

Meta se ovšem tak rychle uklidnit nebyla schopna:

„To, že jste v pořádku, doktore Solwitzi, mě ani neudivuje, ale nač potom bylo nutné celé to divadlo s rachotem a otřesy?“

„Obávám se, že ne všechno bylo divadlo. Na podrobnosti byste se zřejmě museli zeptat vašich přátel na oběžné dráze. Pravděpodobně se rozhodli prorazit skrze vnější obal sem k nám.“

„No a?“ zeptala se bojovně Meta.

„Co no a? To není možné.“

„Copak nevíte, že když se Pyrrani pro něco rozhodnou, vždy toho dosáhnou?“

„O Pyrranech vím všechno,“ usmál se ještě jednou dobromyslně Solwitz. „Kov mohou skutečně prorazit, a proto odtud ihned odletíme, abychom neohluchli. Bude tady dost neútně. Jestli doufáte, že se spojíte se svými přáteli během boje, tak říkajíc nepozorovaně, věřte mi, že je to skutečně nemožné.“

Poznal na nich, že mu nevěří, a tak dodal:

„V každém případě ne právě nyní. Tak pojd'te. Pojd'te, prosím! Nemám rád, když musím někoho přesvědčovat násilím!“

„Jenže jakmile Pyrrani pochopí, že sem neprorazí, zničí nakonec celý asteroid,“ nevzdávala se Meta.

„Máte pravdu, ale do té doby si stihneme o všem pohovořit. Zdá se mi, že už jsem vám objasnil, jak je to tu s časem. Nebo ne?“

Meta se usilovně bránila bouřlivým pocitem, které ji v poslední době neustále přepadaly. Pravou rukou automaticky znovu a znovu tasila pistoli, tiskla pažbu a pak zase zbraň zastrkovala zpátky do pouzdra, oči měla přivřené a zaměřené do jednoho bodu. Ještě štěstí, že nic podezřelého nespátřila, jistě by ihned zahájila palbu.

Jason ji vzal za ruku a s využitím veškerého svého telepatického nadání se ji pokoušel uklidnit. Všiml si, že se mu to daří stále snadněji. Právě zde, v této chvíli, v tuto sekundu se mu Meta stala blízkou jako ještě nikdy, cítil její ruku jako součást vlastního těla. Společně jako vojáci při přehlídce vykročili ke křišťálové kouli.

Když už seděli uvnitř lesknoucí se sféry, Solwitz jim vysvětlil:

„Když se nyní zavřel poklop chronoskafu, říkám téhle věcičce chronoskaf, počítejte s tím, že čas na druhé straně ztuhl jako potok v zimě. Svět, do něhož se vám nyní poštěstilo vstoupit, je bohatý a mnohotvárný. Můžete v něm žít rok nebo deset let – je to jedno. A pak se můžete vrátit prakticky do toho samého okamžiku. V každém případě se nás vašim přátelům ještě nepodaří zničit.“

„Je v tom ale jeden malý háček,“ řekla Meta. „Má to snad být tak, že my zde zestárneme, ale naši přátelé zůstanou mladí jako předtím?“

„Ale kdepak,“ usmál se Solwitz. „Tady nikdo nestárne. Za deset ani za stovky tisíc let. Nechtěl jsem vás hned zpočátku zahlcovat tak velkými čísly. Vždyť jsem vám přece vyprávěl o tajemství nesmrtnosti.“

Zde se moje metoda uplatňuje v praxi.“

„Tady v chronoskafu?“ rozhodla se upřesnit si to Meta.

„Proč v chronoskafu? Mám na mysli celou mou planetu. Chronoskaf je jen obyčejné zařízení pro zahuštění času, umístěné do létacího přístroje univerzálního typu.“

Nestárnoucími vás udělal přímo vzduch tohoto světa. Promiňte za tento dar, o který jste nežádali.“

„Díky,“ řekla dokonale zmatená Meta.

Až dosud nevěřila jedinému slovu doktora Solwitz, teď se však v ní něco zlomilo a uvěřila všemu. Ne proto, že by pochopila – jak by mohla něco takového pochopit? – ale proto, že pocítila jakési vnuknutí (ženské? pyrranské?). Všechno je pravda, Solwitz není lhář.

Jason, uvažující logicky, dospěl ke stejnému závěru. Proč by měl Solwitz chytračit, jestliže jsou v jeho úplně a nezpochybnitelné moci. V úplně? V nezpochybnitelné? O tom by se dalo uvažovat. Jenže ne teď, až později, až se nervy uklidní a bude mít více informací.

„Co bude dál?“ zeptal se mírně Jason.

„Pro začátek vystoupíme ven. Už jsme přiletěli na konečnou. Říkám jí Centrum planety Solwitz. Skutečný geometrický střed. Odtud před mnoha tisíci lety začala výstavba celého komplexu.“

Stál už vedle poklopu, ale neotevřel jej, protože si náhle na něco vzpomněl a upozornil je:

„Letěli jste chronoskafem poprvé? Připravte se tedy, prosím, na nepříliš příjemné pocity.“

„Nepříliš příjemné pocity“, to bylo řečeno příliš jemně. V průhledu poklopu ve stěně křišťálové sféry se Jasonovým očím ukázal pohled, který rozhodně nebylo s čím srovnat. Nejen tvary věcí – jestli to byly věci – ale i vůně, zvuky a barvy nebylo možné pojmenovat v žádném z jazyků, které Jason znal. Zatočila se mu hlava, pocítil nutkání zvracet, vlna nevolnosti mu projela tělem od krku do žaludku, postupně se měnila v ostrou bolest, pot se z něho lil jako ze ždímané hadry a nakonec se mu zatmělo před očima.

„Dohrál jsem,“ pomyslel si Jason, „nyní vše končí.“

Nebylo tomu tak! Zachvátila ho prudká zimnice, zcela ho ovládla a nedovolila mu propadnout se do

bezvědomí, doslova jako by překonával následky mnohadenního bdění. Přes žlutošedou mlhu se dalo jen rozeznat, kde je nahoře a kde dole, a i to bylo nepříjemné. Chtělo se mu dolů, lehnout si a odpočívat, ale nějak věděl, že to není možné, a muka pokračovala. Nepopsatelný údiv.

Jestli jste někdy prožili osmačtyřicet hodin bez jídla a spánku, vypili jen láhev koňaku, poté pochopitelně usnuli a během půl hodiny vás probralo třicetinasobné přetížení kvůli nejnepřátelivějšímu pilotovi, který prováděl manévry současně se vstupem do mimoprostoru ve skokovém režimu, pak si přibližně dovedete představit Jasonovy pocity. Právě tak se je později pokoušel popsat Metě, která přirozeně časový přechod překonala daleko lehčeji.

Jasonovi bylo tak špatně, že ani neměl čas uvažovat o nějakém nebezpečí nebo o Solwitzově zlomyslnosti. Zato o tom náhle uvažovala Meta, poněkud vyčerpána Jasonovým vzhledem, neodpovídajícím mírnému, téměř útulnému okolí. Meta se na nové prostředí adaptovala rychle a všech pět smyslů jí do mozku dodávalo příznivé signály. Jenže právě to ji znepokojovalo. Připusťme, že se Jason prostě ještě nevzpamatoval ze šoku, vždyť i při obyčejném zrychlení v prostoru strádal daleko více než Meta. Logicky je tedy vše v pořádku. Srdce se jí naplnilo obavou, i když jen na několik sekund, ale zůstat tady, v cizím nepřátelském světě docela sama – kdo by se jí divil?

Doktor Solwitz však předpokládal i takovou situaci.

Sotva všichni tři seskočili na sestřižený trávník kolem jezera nebo bazénu, obklopeného keři úplně normálních rostlin, od zelených až po oranžové, ihned oběma podal pistole oblíbené pyrranské značky, kterou Meta znala již od dětství. Rychlost střelby nedávala žádnému biologickému objektu šanci uniknout, pouzdro bylo připevněno k předloktí, kde propojení s nervy zabezpečuje okamžité splnění myšleného příkazu.

Přesně takové pistole jim přednedávnem sebrali lidé zdejšího Temuchina. Co to má znamenat? Osobní zbraně se vracejí zajatcům, jen když je propouštějí na svobodu. Má to snad znamenat, že jsou volní? Když Jason přišel k sobě, nejprve se chtěl zbraně, která v této rajské zahradě působila jako pěst na oko, zbavit, ale ze solidarity k milované ženě a jejím vrozeným instinktům se rozhodl ponechat si ji.

Psychologickou podporu, kterou zbraň představovala, však potřebovala nejen Meta, ale i on sám.

Jason se pozorně a ostražitě rozhlížel. Místčko to sice bylo rajské, ale raději by chtěl vědět, jak se z něj dostat. Útěk z Edenu! Zajímavý úkol. Aby se dal vyřešit, bylo nutné se uklidnit. I posílení by se hodilo.

„Tak to zkusíme,“ pomyslel si Jason a úporně zaháněl dotěrné vzpomínky na právě prožitou noční mŕvu. Všechno, co je obklopovalo, bylo pastvou pro oči. Musí to tak prostě brát a ne neustále hledat podvod.

Musí uzavřít příměří se Solwitzem, a teprve až se objeví šance, odsud odejít.

„Doktore Solwitzi, nebylo by možné vás oslovovat nějak jednodušeji?“

„Ale samozřejmě, Jasone. Říkejte mi, prosím, jednoduše Teddy!“

„Tak sláva, Teddy. Vzpomínám si, že nám někdo nabízel ještě skleničku.“

„Bylo to tak,“ přitakal Solwitz, zvedl ruku a luskl prsty jako bohatý návštěvník restaurace.

Jason by se už ani nedivil, kdyby se na tento ledabylý signál pití zhmotnilo přímo ze vzduchu. Skutečnost se ukázala být poněkud všednější a jednodušší, rozhodně ale krásnější.

S tichým svistem se asi deset kroků od nich snesl na zem jasně zelený cylindr velikosti telefonní budky, ozářený zevnitř jako lampion. Nehlučně se otevřely oválné dveře a ven vystoupila okouzující a velmi vkusně oblečená dívka souměrné postavy. V rukou držela nablýskaný podnos ze světle modrého kovu, tenkostěnné baňaté poháry jakoby samy pluly vzduchem a tmavožlutá kapalina v nich se ani nepohnula, tak nepostřehnutelná a profesionálně jistá se zdála chůze této podivuhodné servírky. Skutečná víla, jen křídla na zádech jí chyběla.

Muži přijali své poháry s uctívou úklonou, doslova hltali vílu očima a Meta s pohrdavě sevřenými rty a bojovným výrazem ve tváři přelétala očima z dívky na Jasona a zpět.

„Nesnáším whisky,“ pronesla prakticky bez rozevření rtů, „dejte mi víno.“

Dívka zmizela nazpět a bez ohledu na urážlivý charakter objednávky se obdivuhodně rychle vrátila s vysokou elegantní sklenkou na stejném podnosu. V jejím hustém fialovém obsahu se jako hvězdy v kosmické černi třpytily ohnivé jiskřičky. Pyrranka mohla s těžší věděti, o čem jde, zato Jason si v mžiku vzpomněl na název legendárního nápoje – aldebaránské šťávnaté se zlatou drtí. Patřilo k nejdražším vínům v celé galaxii. Cena tohoto produktu přímo božské chuti z daleké Alfý Býka IV. rostla přímo

úměrně složitosti jeho uchovávání a přepravy. Bez rizika poškození nabytého buketu a unikátního vnějšího vzhledu se mohlo aldebaránské rozlévat pouze z balení jeho domoviny – z tlustých střev zvířete lju-lju-grycha, zprůzračnělých dlouhodobým macerováním v pramenité vodě; tyto zlověstně šedivé klobásy pak bylo nutno uchovávat v zavěšené poloze. Jasonovi se podařilo jedinou obyvatelnou planetu systému Alfa Býka navštívit, takže všechny tyto podrobnosti znal nejen z doslechu.

Okamžitě se však podivil směru svých myšlenek. Kde vlastně je? Na dovolené? V lázních? Víno, dívky, zelená tráva, bazén s čistou vodou, úhledný malý bungalov opodál za stromy, milé vzpomínky na mládí... Metin ostrý hlas ho vrátil do reality:

„Doktore Solwitzi!“

Kategoricky ho odmítala nazývat přátelskou zdobnělinou Teddy. Neustále ho považovala za nepřítele. Oprávněně?

„Doktore Solwitzi, hostíte sice výjimečným vínem, ale proto jsme sem přece nepřišli.“

„Ale jistěže i proto, Meto. Pochopte mě správně. Nemusíte spěchat – to za první, a za druhé – nutně si potřebujete odpočinout.“

„Snad přímo čte myšlenky, darebák!“ blesklo Jasonovi hlavou. „Já o odpočinku a on také.“

„Jste příliš unavení, proto nyní nedokážete na věci hledět ze správného úhlu.“

„...ze správného úhlu,“ běželo mechanicky Jasonovi hlavou a pak se nečekaně zeptal na něco jiného:

„To šikovné stvoření v zeleném obalu, to je také android?“

„Samozřejmě,“ chytil se ochotně Solwitz nabízeného námětu, „Jenom vyšší třídy než ti, s nimiž jste se střetli dříve. Je to prakticky živý člověk, pouze ideálně upravený. Odvěký sen všech mužů,“ dodal s ironickým úsměvem.

„Androška! No fuj,“ zamračila se Meta. „Nerodí vám náhodou nakládací a vykládací roboty?“

„To ne,“ odpověděl Solwitz střizlivě. „Nemůže rodit, je to tak úmyslné.“

„Máte jich tu hodně?“ útočila Meta dál a zjevně zapomínala, s kým má tu čest.

„Celý harém,“ prohodil napůl vážně, napůl žertem doktor Solwitz, „tedy, jestli toto slovo ještě znáte.“

„Znám,“ rozzlobeně zavrčela Meta, „studovala jsem literaturu o sexuálním chování lidí.“

„Ó!“ vykřikl Solwitz. „Odkud takový zájem o minulost? A ještě o sex? To je určitě vliv Jasona dinAlta! Vždyť v našem světě pojem „rodina“ již skoro neexistuje. Vy všichni jste dětmi Pyrru; ne Kerka, ale celé planety. Správně?“

„Ano, ale ani tak se žena na Pyrru nestává věcí patřící muži!“

„Rozhodně ne!“ pravil Solwitz. „Jak můžete být věcí jeden druhému, když všichni patříte pouze jedinému pánovi – Jejímu Veličenstvu válce. Jste jen potrava pro děla a děti rodíte už ve třinácti letech, aby mohly umírat v krvavých bojích. Vy moje moralistko!“

Solwitz naprosto ignoroval, že vražedná hlaveň v Metině ruce mu již dlouho hledí na čelo.

„Že by nám podstrčil nenabité zbraně?“ hádal Jason, ale pro všechny případy uchopil Pyrranku za ruku a laskavě jí zašeptal:

„Meto, přišli jsme sem vyjednávat, ne střílet.“

„Tak tenhle je podle mě opravdový!“ vykřikla. „Mám pocit, že tenhle je skutečný člověk, a tak ho zabiju!“

„Nedělej to, Meto!“ žadonil Jason.

Solwitz jim unaveně vysvětlil:

„Pochopte už konečně, že jsem byl pokaždé pravý. Mám mnoho těl a mohu jich mít ještě víc. Měním si těla jako vy šaty. Jen mi klidně natrhnete další sako – žádné neštěstí, opravím si ho, nebo si obléknou nové. K mému nesmrtelnému rozumu se nedostanete. Uklidněte se.“

Pistole se usadila zpátky v pouzdře a Meta se zamyslela.

„Navrhuji, abychom to udělali takhle: běžte teď do toho domku a dělejte si tam, co chcete. Pro začátek bych vám doporučoval pořádně se vyspat. A zítra...“

„Promiňte, co má znamenat to – zítra?“ zeptal se Jason. „Tady se střídá den a noc?“

„U všech všudy,“ oživil Solwitz, „výborný nápad! Jestli si přejete, mohu to tak zařídit. Nic to sice neznamená, zítra je, psychologicky vzato, když se dobře vyspíte a probudíte se odpočínutí a shovívaví, ale proč ne. Zatím vás tu s vaším dovolením zanechám.“

Vlezl do své křišťálové koule a byl ten tam. Jason s Metou se vydali rozpačitě k bungalovu. Našli tam, co si duše i tělo žádalo. Považovat budovu za objekt nějakého podvodu a hledat skrytá nebezpečí a pasti jim nyní připadalo nesmyslné. Prohráli další kolo utkání a bylo nutné nabrat síly před rozhodujícím střetem, bez ohledu na to, že právě to jim doporučil jejich protivník. Sper to d'as, alespoň v něčem se mu musí vzepřít! Jason řekl:

„Co nám to doporučoval náš přítel Teddy? Okamžitě jít spát? To zrovna!“

„Co tím myslíš?“ nechápala Meta. Její myšlenky bloudily někde daleko. Jason začal oklikou:

„Musíme si o všem promluvit. Nazvala jsi to děvče ze zelené budky „androškou“. Víš už dlouho, co jsou to androidi?“

„Jakpak ne! K nám na planetu častokrát přilétali ti podivíni z Lady a jednou chtěli prozkoumat pyrranskou přírodu pomocí androidů. Bylo to k smíchu! Někteří chlapi byli celí pryč z ženských androidek. Nemožná pitomost! Nejsou opravdové a pro boje na Pyrru absolutně nevhodné. Proto jsme jim říkali androšky.“

„Meto, a já – jsem opravdový?“ zeptal se Jason.

Meta se na něj zádumčivě pohlédla.

„Vcelku jo.“

„Miláčku, celou tu dobu jsem po tobě hrozně toužil! Pamatuješ, jak jsme obvykle trávili čas během dlouhých letů?“

„Ty se chceš milovat tady?“

„Proč ne? Ano, tady a teď.“ Jason se málem urazil. „Nelíbí se ti ta postel? Tak půjdeme na trávu. Nebo je tu pro milovníky exotiky bazén? Ale podle mě je to na posteli nejlepší...“

„Nač si myslíš, že ta postel tady je?“ podivila se Meta jeho nechápavostí. „Když se tu budeme milovat, je to stejné, jako kdybychom byli na jevišti před obrovským divadelním sálem. Nejsme tady sami.“

„Taková hloupost!“ chtěl zvolat Jason, ale zdržel se komentáře a řekl to klidněji:

„Nesmysl, Meto! Tady to jsou všichni androidi. Přece bychom se nestyděli před palubním počítačem? Pojď ke mně, miláčku...“

Led pochybností v Metině duši náhle roztál. Usmála se, potřásla hlavou, aby si odhodila z čela vlasy, skočila a objala ho. Také jí chyběl.

Jason vždy vzpomínal, jak se poprvé ocitli spolu sami. Byl tehdy mladší a mnohem sebevědomější. Letmo se seznámili za velmi exotických okolností – on právě shrábl obrovský bank v kasinu na Cassilii, když začal hrát s penězi Kerka Pyrra, ona řídila otlučenou starou dopravní loď se smrtelným obsahem, zakoupeným s porušením všech myslitelných zákonů. Romantika? A jaká! S kapsami plnými peněz, o jakých dříve ani nesnil, letěl obklopen skladišti nacpanými nejmodernějšími zbraněmi na nejstrašnější planetu ve známém vesmíru a hned první noc po seznámení se ocitl v objetí dívky, která se nepodobala žádnému předtím. S ženami se Jason seznamoval velice snadno a ještě snadněji se s nimi loučil, to všechno bylo normální. Nezvyklé však bylo něco jiného: vždyť do jeho náruči vlastně nepadla ona, ale on do jejího! Při té samé výšce byla Meta téměř o polovinu těžší než Jason v důsledku vyvinuté pyrranské muskulatury. Nikdy předtím by si Jason nedovedl představit, že se mu bude líbit taková hora svalů, korunovaná hlavou okouzující blondýnky s velkýma tmavomodrýma očima. Přesto se zamiloval; zamiloval se jako mladík, i když to zpočátku nepochopil.

Meta – v první řadě voják své planety a teprve až v druhé žena – se k sexu stavěla ještě praktičtěji než Jason, galaktický tulák, hráč a donchuán. V těch zvláštních nocích na transportní lodi ještě nepochopili jeden druhého a ani neodhalili vznikající cit. Meta se svému partnerovi, lehkému jako peříčko, ustavičně smála. A Jason přiznával, že znovuobjevil radost spojenou s touto pochopitelnou a oblíbenou činností. Nadchl ho nejen smích partnerky, ale i její neuvěřitelně pružné tělo. Největší pozornost na sebe neupoutávaly ruce a nohy, ale břišní lis. Bylo tak divné, tak nezvyklé tisknout se k břichu pevnému jako automobilová pneumatika (později ho právě toto nejvíce vzrušovalo a s žádnými jinými ženami už nebyl schopen zažít něco podobného).

Potřebovali roky, mnoho těžkých bojů a smrtelných nebezpečí, kterými prošli spolu i každý zvlášť, mnohokrát zachraňující jeden druhého často doslova v poslední minutě, byla nutná dlouhá odloučení i muka žárlivosti, než nakonec Jason i Meta pochopili, že se milují, skutečně milují a lépe než kdokoliv v

galaxii chápou, co je to láska.

Nyní před nimi vyvstala nová zkouška. Nebylo ani jasné, v čem bude spočívat. V jednom se ale Jason určitě nemýlil – je třeba dělat, co se po nich nežádá, a zůstat sami sebou.

Tiskli se k sobě a bylo to překrásné jako vždy. A Solwitz? Ať si třeba hledí, ať se k početným nemravným vášním tohoto tisíciletého starce přidá ještě i hřích špehování. Kašlou na to! Je jen ještě silněji vzruší, že hrají pro publikum!

Meta se prohnula a udržovala se v „můstku“ na levé noze a pravé ruce. Její levá ruka se propletla s pravičkou Jasona, nadzvedávajícího se a zaklánějícího jako jezdec na divokém koni, a Metina pravá volná noha byla zaklesnuta kolem partnerova pasu. Sexuální akrobacie podobného druhu byla jejich dávnou a stálou zálibou. Dokázali vytvářet i daleko náročnější polohy, ale pro Solwitze postačí i tahle. Meta zasténala, Jason také a během okamžiku se spojili, utápějíce se ve sladké křeči a narůžovělé mlze. Když se za několik hodin probudili a stáli společně pod sprchou, současně pocítili podivuhodnou jasnost myslí a urputné odhodlání bojovat až do konce. Jako by si navzájem dodali nových sil.

„Jasone,“ řekla Meta po snídani, „tahle planeta, Solwitz, mi připomíná matrjošku. Víš, co to je? Když k nám poprvé přiletěli ekologové z planety Lada a já byla tehdy ještě úplně malá holčička, darovali mi dřevěnou panenku. Můžeš ji rozebrat na dvě poloviny a uvnitř je druhá, stejná, jenom menší, v ní je třetí a tak dál. Mám dojem, že jich bylo celkem patnáct nebo šestnáct. Tehdy jsem řekla a udivila naše hosty: ‚Vidíte, kolik bomb se dá udělat z jedné panenky! Vsadím se, že tajemství je v tom, že nejsilnější bude ta úplně nejmenší, kterou nejde rozebrat... Chápeš? Tady jsme se ještě k nejmenší matrjošce nedostali. Mám dojem, že východ, lépe řečeno cesta k němu, se nachází právě tady, v samotném středu této koule. Myslíš, že uvažuji hloupě?‘“

„Ale kdepak, to je velice zajímavá myšlenka. Staří Číňané měli podobnou hračku. Četl jsem o tom. Vyřezali prolamované koule ze slonoviny – jednu v druhé a mezery mezi nimi vydlabávali otvory v povrchu. Člověk, kterému se takovým způsobem podařilo vytvořit více než devět koulí, údajně postoupil na novou úroveň poznání sama sebe. Věřili tomu.“

Jason se odmlčel.

„Uvažoval jsem ale o jiné věci. Myslím, že jsem pochopil, v čem spočívá tajemství nezničitelnosti doktora Solwitze. Není to android, ale není to ani člověk. Domnívám se...“

Jason nestihl dokončit myšlenku, protože někdo zaklepal na dveře. Nebyl to Solwitz, ani dívka-android ze služebního personálu. Byl to Trou. Opravdový, živý. Usmál se, jako by se nic nestalo, a položil skutečně hloupou otázku:

„Nejdu pozdě?“

Kerkovi se ještě dělaly před očima mžitky, ale už se mohl procházet po lodi samostatně, bez doprovodu, a hlavně – přestalo ho bolet v boku; když opatrně odchlípl bionáplast, zjistil, že se rána prakticky zahojila, což by u normálního člověka za tak krátkou dobu nebylo možné. Nebyla to tedy mystifikace – záhadný Bervik mu skutečně vpíchl elixír věčného mládí.

Zvláštní signál všem oznámil, že začíná tajná porada vyšších vedoucích projektu. V řídicí kabině jich bylo dvanáct a jako třináctého pozvali Archieho, vzhledem ke zvláštní důležitosti jeho posledních objevů.

„Pánové,“ začal vědec, když mu předali slovo, „ze souhrnu výsledků našeho soustředěného útoku je možno stanovit následující závěry: Takzvané „pekelné organismy“ se nepokusily nově vytvořenou trhlinu znovu obsadit, hloubka jejich rozmístění je nevelká a následující vrstva povrchu planety je tvořena vysoce trvanlivou legovanou ocelí. Není to ale místní kovový štít nad podzemním městem, ve skutečnosti jde o část obalu celého asteroidu. Udělali jsme namátkové sondy na dvanácti místech, abychom se ujistili o pravdivosti tohoto předpokladu. Dále – jednou z podivuhodných vlastností hyperledu je jeho nepropustnost pro psi-vlny. Materiály, které nepropouštějí psi-vlny, vlastně ve vesmíru v zásadě neexistují. Paprsky psi se dají zaclonit pouze energetickými poli analogické povahy. Promiňte, že vám to vysvětluji jako žákům, ale mezi přítomnými jsou lidé, kteří se vědou nezabývají. Ted' k hyperledu – je to voda zpracovaná mimogalaktickou technologií, určená k použití zde. Dále – lokace asteroidu psi-vlnami v místě, kde byl hyperled odstraněn, ukázala, že tloušťka kovového obalu nepřevyšuje několik metrů, v některých místech je tento pancíř dokonce ještě slabší. Dole, pod kovovým obalem, se nachází obyčejný

vzduch vhodný k dýchání. Výšku atmosférické vrstvy odhaduji na kilometr až kilometr a půl. Dále – v povrchových vrstvách jsou prokazatelné stopy kovu a plastů. Z toho vyvozujeme, že jde o asteroid umělého původu.“

„Jinými slovy,“ vskočil mu do řeči Stan, „je to mimogalaktická nepřátelská loď.“

„Proč najednou nepřátelská?“ nesouhlasil Arthur Bervik. „Podle mě na nás ještě nikdo nezaútočil. Napadli jsme přece my je.“

„Že nám unesli tři členy posádky zřejmě neberete v úvahu,“ zavrčel Stan.

„A navíc,“ vmísil se Brucco, „veškerý ten hnus, který jsme ani tak nenapadli, jako se jej spíše pokoušeli prozkoumat, je od začátku pro lidi smrtelně nebezpečný!“

„Ale s tím si přece můžeme poradit!“ nevzdával se Arthur.

„Nejlepší bude, když nebudeme ztrácet čas hádkami a zničíme to všechno najednou,“ navrhl Cliff s drsnou pyrranskou přímostí. „Řekněte – když rozmrazíme led a definitivně se vypořádáme s těmi „pekelníky“, podaří se nám proniknout na vnitřní obal asteroidu nebo loď? Váš názor, Archie?“

„Ale to je právě to, že ne!“ vykřikl Archie a snažil se překřičet nastalý povyk v kajutě.

„Proč ne?“ vzplanul Kerk.

Věděl o povaze zlověstného asteroidu daleko více než ostatní, a proto ho rozčilovalo poslouchat urputné hádky. Nejvíce ze všeho Kerka mučila nemožnost podělit se o své znalosti se soukmenovci. Pyrrani nikdy netrpěli přílišnou zvědavostí, ale pokud byla na nějakou informaci, potřebnou pro jejich práci, uvalena pečeť tajemství, vyvolávalo to rozpaky a zlost.

Kerk věděl, že objekt 001 je ve skutečnosti loď doktora Solwitze, která se vrátila z jiného vesmíru, ale z toho nijak nevyplývalo, že do toho prokletého nebeského tělesa nejde proniknout. Takže jeho otázka nebyla nijak předstíraná.

„Proč nemůžeme?“ otázal se hrozivě.

„Protože jste mě nenechali domluvit!“ rozhodil ruce Archie. „Hulákáte jako malí kluci. To poslední, co jsem vám všem chtěl říct, je možná nejvážnější. Ze stop, zbylých na kovovém plášti asteroidu po našem ostřelování, je možné vyvodit jednoznačný závěr: neproniknutelnost kovové slupky nezabezpečuje pouze trvanlivost samotného materiálu, ale i silové pole, které jí prostupuje. Ve zlomech sekund se zacelují nejen mechanicky způsobené otvory a plazmové průpaly, ale i trhliny způsobené anihilátory.“

„A nebyla by možná komplexní anihilace kovového obalu?“ tuto otázku nečekaně položil Rhes.

„Proč tak agresivní přístup?“ podivil se Kerk v duchu. „Nebo prostě provokuje ostatní, aby rafinovaně odhalil ty nejhorlivější?“

„Samozřejmě že je možná úplná anihilace. Ale vy, Rhesi, stejně dobře jako já víte, že použití anihilačních zbraní s vysokou účinností vyvolává nezvratný proces. Reakci sloučení s antihmotou podlehne celý asteroid, včetně atmosféry a vnitřního jádra. Něco podobného jsme zamýšleli udělat přede dvěma dny, když jsme se rozhodli rozmístit na povrchu planetární bomby. Od této varianty nás nikdo neodrazoval.“

„Tedy poslyšte, zničit největší umělé vesmírné těleso v historii a ani ho neprozkoumat, to je...!“ Arthuru Bervikovi selhal hlas a jen bezmocně mávl rukou.

„Cením si důvtipu mého bratra,“ namítl Reverend Bervik, „ale my přece nyní neřešíme tento problém. Připomínám ještě jednou – na planetě, to je v objektu 001, se nacházejí Jason dinAlt, Meta a Trou. Sešli jsme se, abychom rozhodli jednu jedinou věc – jak se dostat dovnitř a zachránit je. Nyní se přece hypotéza o jejich smrti ukazuje ještě méně reálnější.“

„Ale objekt 001 zůstane nebezpečný dokonce i po zničení všech „organismů“ na jeho povrchu. Pochopil jsem to správně?“ zajímal se Brucco.

„Dokonale,“ potvrdil Archie. „Nejhorší je, že si nedokážeme představit povahu tohoto nebezpečí.“

„Existuje tedy jenom jedna cesta,“ vztyčil se Stan. „Asteroid polyká lidi a videokamery v jednom konkrétním místě. Právě tudy se musí vydat další průzkumník. Podtrhuji – průzkumník, ne průzkumný oddíl. Myslím, že je nutné jít samostatně, maximálně ve dvojici. Hlásím se jako první.“

„Přijato,“ souhlasil nečekaně rychle Bervik, protože přesně takový byl i jeho vlastní plán. „Další dobrovolníci?“

„Já,“ zvedl ruku Archie.

„Ne,“ ostře zamítl Stan. „Jedině někdo z původních obyvatel naší planety!“

„To je rozumné,“ postavil se za něj znovu Bervik.

Začal již zcela nepokrytě Pyrranům poroučet, co mají dělat, takže to Kerk už nevydržel. Protože nehodlal Bervikovi oponovat otevřeně, rozhodl se mu jemně připomenout, že i jeho mínění zde něco platí.

„Jestliže chce astrofyzik Archie pokračovat ve svých výzkumech, nemohu mu zakázat sestoupit dovnitř asteroidu, tím spíš, že před neznámým nebezpečím jsme si všichni rovni. Dovolím si dokonce předpokládat, že intelekt a znalosti tam mohou být důležitější než svaly a rychlá reakce. Divím se, Stane, že jsi na to sám nepomyslel. Takhle nás učil uvažovat Jason. Ale ty jsi ještě mladý, Stane, takže ses od tohoto vynikajícího člověka ještě nestačil dostatečně poučit.“

„Půjdete ve dvojici,“ dodal Kerk po pauze a s uspokojením zaznamenal uctivé ticho, které v řídicí kabině při jeho řeči zavládlo. „Jestli to budete považovat za nutné, vezměte s sebou Cliffa nebo ještě někoho vhodného. Na přípravu vám dávám čtyřicet minut. Všechno.“

Když se shromáždění rozešlo do kabin a na pracoviště, zůstala zde pouze trojice Kerk, Rhes a Revered Bervik. Tři nesmrtelní.

„Jste chlapík, Kerku, směle jste na sebe vzal zodpovědnost,“ napůl vážně, napůl ironicky ho pochválil Bervik.

Kerk málem vybuchl. Ovládl se sice, ale mluvit začal velmi podrážděně:

„Kdyby nás nespojovaly společné zájmy, nikdy bych od žádného člověka podobný tón nestrpěl...“ Zarazil se a odmlčel, málem však udeřil pěstí do stolu. Byl to pozemský stůl, ne pyrranský a podobný úder by nevydržel. „U všech křídlobodců! Je těžké přivyknout vědomí, že člověk, vypadající mladší než já, je ve skutečnosti tisíciletý stařec. Ano, máte právo neuctivě mě poplácávat po rameni jako úplného nováčka, ale doporučuji vám zdržet se podobných žertíků. Jsem sice silný člověk, ale nervy nemám ze železa.“

„Dobrá, Kerku,“ mírumilovně souhlasil Bervik. „Zřejmě jste si má slova špatně vyložil. Nevím proč, ale řada lidí nachází dvojsmysly v tom, co říkám. Dokonce i můj bratr mě tím neustále pronásleduje.“

„On není jedním z nás?“

„Ne.“

„Ale do práce zvláštního výboru je zasvěcen?“ zeptal se už klidněji Kerk.

„Částečně. Čemu se divíte? Bratři nemusí být vždy ti nejbližší lidé. Nehledě na to, že Arthur je můj nevlastní bratr. Náš otec je nesmrtelný, matky byly dvě různé ženy, které od sebe dělí tisíce let. Ovšem v tom problém není. To je život – velice složitá hříčka, pokaždé se poskládá nějak jinak! Vy to ale nepochopíte! Vždyť na Pyrru jsou vlastně všichni příbuzní. Otec, syn, bratr, přítel – všechno jedno.“

„Není to tak úplně pravda,“ zavrčel Kerk. Na okamžik zesmutněl při vzpomínce na zabitého Welfa a pak ho napadlo, že ačkoliv je vůdce, přece jen je jakýsi podivný „nepyrranský“ Pyrran. Nesčíslné množství světů, které navštívil ve službách rodné planety, se na jeho psychice určitě nějak projevilo. I k synovi se choval nepyrransky, také k Metě, nakonec pochopil i Jasona a nyní – i Bervika.

„Mimochodem,“ vzpomněl si Kerk, „slíbil jste, že nám vysvětlíte původ svého jména.“

„Slíbil jsem to Jasonovi,“ usmál se lišácky Bervik, „ale teď tu dávnou záhadu mohu prozradit i vám, moji nesmrtelní bratři – nyní už před vámi nemám žádné tajemství. Víte, kdysi dávno přímo Theodor Solwitz vymyslel, aby se všichni nesmrtelní oslovovali navzájem „vážený“ a pouze ve staré angličtině. Je to k smíchu, ale je to jedno z mála slov, které i v současné galaktičtině zní stejně – „revered“. Pak uběhlo mnoho let, přežil jsem desítky pokolení a vystřídal spoustu jmen. Nakonec jsem se rozhodl v upomínku na dávné chvastounství „Pánů vesmíru“ přijmout toto oslovení jako jméno i funkci.“

„Reverede Berviku,“ ozval se již dlouho mlčící Rhes, „měl bych k vám zásadní otázku.“

„Nu což, zásadní neznamena nezajímavé,“ neodpustil si Bervik další dvojsmysl. Rhes však zjevně neměl náladu na žerty.

„Předpokládáte, že je doktor Solwitz ještě živý?“

„Popravdě si myslím, že už dávno nežije, ale veškerá jeho technika neustále funguje a to je velice vážné. Nedovedete si představit, jak lákavé je ovládnout takovou unikátní vzácnost.

Zapomenutá kosmická stanice bez majitele. Opravit ji a nechat pracovat pro nás. Kerku, vy jste, tuším, už podobný případ jednou řešili, že?“

„Vím, o čem mluvíte. Když jsme dobyli Argo, k sakru, to se ještě jmenovala Nepřemožitelný. Jenže tehdy na palubě toho strašidla nebyli naši přátelé v roli rukojmích.“

„Zpočátku ne,“ opravil ho Bervik. „Ale co potom? Probili jste se společně s Jasonem dovnitř.“

„To je pravda,“ souhlasil Kerk. „Možná že bych tam měl vtrhnout taky. Posloužit jako vzor.“

„Jestli chcete, vtrhněte. Sázky v téhle hře jsou tak vysoké, že vám nemohu bránit. Sám bych nejraději vlezl čertovi do pekla, jak se říká, ale nejde to. Za celý život jsem nebyl ani jednou kosmickým průzkumníkem, dokonce ani v armádě jsem nesloužil. Jenom pořád vysedávám po kabinetech a sálech na schůzích.“

Na Kerkově kombinéze zablikal signál příjmu.

„Pohotovost číslo tři,“ hlásil Cliff.

Bervik vypnul systém rušení odposlouchávání a Kerk se rozhodl:

„Bez mého příkazu nepřecházejte k další etapě. Čekejte. Jdu k vám.“

Jenže Kerk nedošel ani ke startovním komorám – zpráva doručená kanálem dálkového spojení ho zastihla u velké panoramatické obrazovky.

„Tady Naxa, hovoří Naxa! Kerku, slyšíš mě?“

„Zde Kerk! Odkud mluvíš?“

„Mluvíím z opevněného bodu... na severním okraji „Otevřeného“... Děje se tu něco nevýslovného... Kosmoport... téměř zničen... obrovské ztráty... poškozena podzemní trasa...“

Nepodařilo se zjistit, jestli Naxa mluvil tak přerývaně, nebo za to mohlo spojení. Kerkovi se znovu zatočila hlava, jako by mu dali další dávku vakcíny nesmrtelnosti. Stál před obrazovkou, hleděl na zlověstný černozelený povrch asteroidu Solwitz a šedovlasému Pyrranovi, nevěřícímu v mystiku a pověry, se zdálo, že se to tam dole, pod cizorodým ledem, hemží známými tvary – rohonosci, křídlobodci, jedovatými jehličkovými mouchami, zubatými kaktusy a mečoočasými ještěry. Jeho rodná, od dětství tak známá fauna a flóra.

Halucinace? Bervik ho na podobnou možnost upozorňoval. Jen jestli k tomu nedošlo nějak pozdě.

Trou si pamatoval všechno až do chvíle, kdy ho začali řezat. Mohl dopodrobna vyprávět mrazivou epizodu s blýskavým skalpelem, ale pak už si nic nepamatoval a tuto mezeru se nedalo nijak logicky vyplnit. Jason ani Meta se dlouho neodhodlali prozradit mu, že střeleli na jeho hlavu explozivními střelami. Trou však tuto děsivou informaci nakonec přijal neobyčejně klidně, stejně jako ostatní zprávy o světě, který je obklopoval, a jejich dobrodružstvích v něm. Mladý badatel nic nevěděl o pevném nebi a o vnějším obalu, zato se neobyčejně dobře vyznal ve vnitřních místnostech tohoto výukového městečka, jak zdejší oblast nazýval. Otázkou, kam se dostali, čistě ve fyzikálním i v geografickém, nebo správněji astrografickém smyslu, se Trou nezabýval vůbec. Všechno kolem něho se mu jevilo jako určitá virtuální realita, komplex obrazů, které jako by měl vypáleny velmi hluboko v paměti. Ve světle takové hypotézy vzkříšení člověka s dokonale rozbitou hlavou nepředstavovalo žádný div, vždyť i skalpel byl jen zobrazení a výstřely nebyly skutečné. Jestli, dejme tomu, všechno nebyla jen lživá vzpomínka? Jason s Metou mu již podruhé povyprávěli všechno, co zažili, a zvláště zdůraznili závěry, které jim z toho vyplynuly. Trou je podruhé pozorně vyslechl, ale svoje názory nezměnil.

„Tak co, Trou, naše cesta k Zelené větvi Argem je také lživá vzpomínka?“

„Ne,“ opáčil Trou. „Skutečně jsme sem přiletěli, ale pak jsme podlehli silnému psychologickému působení. Nyní nejsme schopni rozlišit iluzi od reality. Naše mozky vykazují všechny známky posunu úsudku. Byl upraven pomocí nějakého složitého schématu, o kterém nic nevíme, čímž v zásadě nemůžeme stanovit koncepci myšlení v dřívější době. Je to tak,“ zakončil smutně Trou a hypotéza o nervové poruše pyrranského vědce, která bleskla Jasonovi hlavou, okamžitě padla. Trou miloval vyumělkované a těžkopádné formulace i předtím, ale nyní uvažoval zcela normálně.

„Copak ty se odtud nechceš dostat?“ zeptala se Meta.

„Chtěl bych, ale není to možné. Odkud „odtud“? Možná všichni tři neustále sedíme v té trhlíně nebo poletujeme vesmírem a není vyloučena ani ta možnost, že tohle městečko je skutečné, ale je umístěno v jiné galaxii, a možná dokonce i v jiném vesmíru. Chápete, co tím míním? Nemá žádný smysl snažit se prorazit stěnami, když v zásadě nedokážeme pochopit, co na nás čeká na druhé straně. Vcelku se mi tu

líbí a podmínky pro práci jsou tady ideální. A spojení s vnějším světem... dříve nebo později jsem připraven se tím problémem zabývat.“

„A co velení Arga, Kerk a Revered Bervik?“ neustále dorážela Meta. „Vzali jsme na sebe příliš velké závazky.“

„Meto, i dříve se mi s tebou mluvilo dost těžce, nejsi vědec. Jakékoliv problémy je potřeba řešit přísně podle jejich důležitosti, jinak vznikne zmatek a výsledek snažení bude nulový. V naší situaci to vypadá následovně: pro začátek všeobecná koncepce tohoto světa, detailní průzkum jeho zákonů, potom jeho spojení s jinými světy a teprve pak návrat k původním problémům, od jejichž řešení nás odervali – Bervik, Argo a záchrana světů Zelené větve. Souhlasíš s mým názorem?“

Meta pochopitelně nesouhlasila a i Jason, ačkoliv chápal, že má Trou formálně pravdu, pocíťoval stále silněji vnitřní nesouhlas s podobnou logikou. Trou jako by nepoužíval vlastní myšlení, jako by jednal na něčí přímý příkaz. Koho? To bylo jasné.

„Doktor Solwitz by nám nemohl pomoci tyto všechny problémy vyřešit?“ zeptal se Jason vemlouvavě.

„Copak doktor Solwitz,“ pokrčil Trou rameny. „To je obyčejný lékař. Vyléčil mě po té řezničině.“

„Takhle je to tedy!“ málem vykřikl Jason nahlas. „Je to vůbec skutečný Trou? Není to uměle sestavený android? Musím se přesvědčit!“ pomyslel si.

Koutkem oka pohlédl na Metu. Smutné podezření se nyní zračilo i v jejích očích. Bude muset předejít jejím případným neadekvátním reakcím.

„Promiň, Trou, na okamžik si odskočíme do koupelny – potřebujeme si vyřídít něco čistě soukromého.“

„Prosím, klidně,“ souhlasil nevzrušeně Trou, usadil se na pohovku připraven k dostatečně dlouhému čekání.

„To není Trou,“ zašeptala Meta, sotva se ocitli sami.

„Myslíš, že je to android?“

„Ba ne, myslím si, že je to zase Solwitz.“

„Nečekaný myšlenkový obrat,“ řekl zamyšleně Jason, „a přestože je čistě ženský, nepostrádá logiku...“

„Vždyť přece sám říkal, že může mít mnoho těl. Co by mu zabránilo zahrát si na Troua?“

„Je to opravdu možné. V žádném případě se tu ale příliš dlouho zdržovat nebudeme. Chtěl jsem tě požádat, abys hned nezačala střílet, Meto, jinak nikdy nezjistíme, kdo to tady vede a co se tu vlastně děje.“

„Bud' klidný, po dnešní noci se se mnou něco stalo. Jestli sis všiml, pistole mi do ruky nevskočila ani při tom hrozném podezření. Dokázala jsem se ovládnout. Naučila jsem se to!“ skončila a usmála se jako spokojená žákyně, která úspěšně složila obtížnou zkoušku.

„Vážení,“ přivítal je Trou s unaveným zasmušilým výrazem, „jen mi neříkejte, že jste si v koupelně zamilovaně povídali. Jistě jste se dohadovali, jestli jsem to já, nebo ne, a chtěli jste vzniklý problém prodiskutovat. Chápu, je tu příliš mnoho androidů, zpočátku jsem i já sám uvažoval, že moje nynější tělo není skutečné. Vždyť jsem se neocítl na operačním stole, ale v nějakém podivném kontejneru. Byl jsem v něm jako housenka v kokonu, dokud jsem se nevylíhl na svět. Pak jsem se zkusmo řezal do kůže na různých místech a můžete mi věřit – tkáň je skutečná, dokonce i kosti mám tam, kde mají být. Je pravda, že se všechno daleko rychleji hojí, ale to je zřejmě působením zdejších podmínek. Solwitz je přesvědčen, že jsem nyní nesmrtelný. Přesto se mi nějak nechce otevřít si vlastní hlavu, abych přátelům mohl demonstrovat, že je v ní skutečný mozek, a ne zelené želé z biomasy. Zatím nejsem připraven zemřít ve jménu hledání pravdy. Po pravdě řečeno, ze stejných důvodů bych raději žil. Máte jiný názor?“

„Po této otázce ani ne,“ řekl Jason, „ale my se odtud chceme dostat.“

„Zkuste to,“ mávl Trou unaveně rukou, „třeba vám doktor Solwitz dokonce pomůže.“

„U d'asa!“ pomyslel si Jason, „kdo z nás je tu vlastně šílený?“

„Kolik dní už tady jsi?“ položil závažnou otázku.

Trou se zamyslel. „Nejmíň padesát, opravdu.“

„A dosud jsi nic nepochopil?“

„Jak to, že nic?“ podivil se Trou. „Pochopil jsem daleko víc než vy.“

„Zatím jsi ani nepochopil, že Solwitz je pánem tohoto světa!“ dopálila se Meta.

„Byl pánem,“ řekl Trou přesvědčivě, „ale dnes už je to jenom obyčejný doktor.“

Jistota v jeho hlasu Jasona přinutila zamyslet se, jak má správně zareagovat, když do pokoje vešel, aniž vyčkal na odpověď na rychlé, lehké zaklepání, sám Theodor Solwitz.

„Trou má absolutní pravdu,“ pronesl. „Dobré ráno.“

Pak se s každým osobně vlídně přivítal.

„Ze všeho nejvíc jsem skutečně lékař. Pravda, ne obyčejný, protože léčím všechny a všechno – lidi, zvířata, rostliny i věci. Pamatujete si na vaše opravené skafandry? Lidem jsem schopen vyléčit nejen tělo, ale i duši. Víte, kde žijí vaše duše? U některých v patě, u jiných v žaludku, u někoho v genitáliích, ale nejkrásnější je, když duše sídlí v srdci. Pochopitelně se tam necítí příliš útulně, krev koluje sem a tam, chlopně pleskají klep klep...“ Zadíval se do kuchyně. „Už jste snídali? S chutí bych si dal šálek kávy. Co tu všichni tak sklesle sedíte? Pojd'te, popovídáme si jako lidé!“

Káva byla výtečná. Pročistila mysl a celou místnost naplnila podivnou vůní. Po takové kávě se nechtělo hádat se a přit, spíše vést klidný a vlídný rozhovor, chtělo se zařizovat, podiskutovat o věčnosti, utvrdit navzájem v očividných pravdách a dospět k všeobecné shodě. Přibližně tak to pociťovali, v každém případě původní úmysl takový byl.

„Vážení,“ mluvil Solwitz a oháněl se doutníkem, čímž už nikoho neděsil, „jestli jste mi alespoň do určité míry pozorně naslouchali, v což doufám, pochopili jste, že jsem vám ani jednou nelhal; jen jsem vám v jednotlivých etapách neobjasnil celou pravdu. Tu nejde předložit najednou, vcelku. Tak velký objem nových informací by mohl vyvolat horší efekt než předávkování silným lékem. Proto jsem se snažil vás do obrazu zasvětit postupně, abyste v závěru dokázali adekvátně přijmout mou hlavní ideu. Všechno má svůj čas. Právě teď nastal vhodný okamžik vysvětlit vám ještě jednu důležitou věc.“

Trou naslouchal Solwitzovi s viditelným soustředěním a něco si zapisoval do malého notýsku, jako by si dělal poznámky k přednášce. Meta upíjela malými doušky kávu a nespouštěla zrak z hovořícího. V očích se jí zračil nepokrytý údiv. Nedivila se však slovům ani tomu, co se dělo kolem, ale svým vlastním, podivně mírným emocím. Jason se snažil odolávat ukolébávající magii prostředí, ostražitě vyčkával na nějaký podvod, mocně dýmal z oblíbené cigarety, vyfukoval kouř ke stropu, na Solwitze pohlédl jen občas a celou tu dobu přemýšlel a uvažoval. „Konečně se podřekl. Všechno, co nám říkal předtím, nebylo důležité – ani smrt v plamenech gigantického výbuchu, ani spolupráce s Jasonem při řešení technických problémů, ani mírové jednání, jak je všemi chápáno. Něco zcela jiného jiřilo záhadného doktora Solwitze a přilákalo ho do staré dobré galaxie. Jen kdybych pochopil, co to je, dříve než starý chytrák zase uvede jinou verzi a nakonec opět všechno zamotá! Co ho vyvést z míry nečekaným dotazem?“

„Vím, jak důležitou věc nám chcete objasnit,“ skočil Solwitzovi do řeči Jason, „ale proč se tu vždy odehraje něco podivného, když si já nebo vy zapálíme? Odpovězte!“

„Ale vážení!“ vykřikl Solwitz. „To je jen obyčejná shoda náhod! Kromě úplně prvního případu, promiňte. Velmi pečlivě jsem ho analyzoval a pochopil. Moji nedůtkliví ochránci, kteří vás tam, na povrchu, vzali do zajetí, zareagovali na pach tabákového kouře jako na pach svého pána – vždycky jsem rád kouřil. Uvědomil jste si, že vás přestali obtěžovat a vpustili dovnitř, i když vás pro každý případ uspali?“

„Uvědomil. Takže oni skutečně fungují nezávisle na vás?“ rozhodl se zaútočit Jason.

„A-ano,“ odvětil Solwitz. Na zlomek sekundy se zarazil a pokračoval: „Je to tak. Chtěl bych, abyste pochopili příčinu mé nezranitelnosti a přestali se tady cvičit ve střelbě na pohyblivé terče. Nejenže mám mnoho těl, ale celá tato planeta, přesněji všechno živé na ní a živého je na ní mnohem více, než si dovedete představit – všechno živé zde, to jsem já. Theodor Solwitz osobně. Nepokoušejte se najít jeden jediný mozek nebo mikrodisk či monokrystal, v němž je obsažena moje inteligence, moje paměť, má nesmrtelná duše. Takový objekt v prostorově lokalizovatelné formě neexistuje. Můj rozum je roztroušen, rozmazán a rozprostřen po celé planetě, od centra po povrch. Pravda, je rozptýlen nerovnoměrně, ale to je na jinou debatu.“

Tisíceletí svého života jsem zasvětil poznávání povahy člověka. Všechno jsem ještě nepochopil, ale naučil jsem se oživovat lidi podle dříve zapsaného vzorce. Ano, neskrývám, že se to stalo možným teprve po těsném kontaktu s technologií jiného vesmíru. Přistoupil jsem na tento kontakt, ačkoliv to bylo hrozné. Ne... hrozné není to slovo. Strachu jako takového jsem se v té době již dávno zbavil, ale vstoupit do

tohoto kontaktu jen tak nebylo možné. Jestli jste se někdy seznámili s představami dávných lidí o posvátných tabu, pochopíte mne. Kdysi dávno takový hřích nazývali „upsat duši d'áblu“. Očividně se v dávných dobách některým lidem podařilo setkat s jiným světem, ale bylo to přísně zakázáno a považováno za smrtelný hřích. Dnes se na to již pohlíží jinak, ale myslím, že různé ušlechtilé organizace typu zvláštního výboru by mi sem i dnes zakázaly přístup.“

„Domníváte se, že je to nespravedlivé?“ zeptal se Jason.

Po oficiálním přijetí Pyrru do Ligy světů byl Jason jako člověk formálně zastupující celoplanetární vládu (hm, planeta se sedmnácti tisíci obyvateli) seznámen s tajnou informací o existenci zvláštního výboru. Prakticky k libovolným orgánům politické moci Jason od dětství choval, jak říkal, opatrné a rozechvělé city, ale celogalaktický rozmach nové speciální organizace u něho nemohl nevyvolat pozornost. Proč je nyní tedy připraven stát spíše na straně výboru než zbrkle souhlasit s názory typického představitele současné zběsilé vědy?

„Policie může postavit bariéry v libovolných směrech sociálního rozvoje,“ poučoval a objasňoval Solwitz, „a klást překážky kupředu se deroucím vědeckému myšlení, ohraničovat svobodný rozlet intelektu – vždy je to nemorální.“

Trou souhlasil a přitakával Solwitzovi s velkým nadšením. Jason sice pochyboval o pravdivosti tohoto maximalistického tvrzení, ale neměl zájem se hádat. Pokusil se prostě vrátit hovor na začátek:

„No dobrá, a co dál? Naučil jste se oživovat lidi...“

„Oživovat do dokonalosti!“ ochotně odpověděl Solwitz. „Vy jste například přesvědčeni, že Trou, sedící před vámi, je android, protože jste viděli, jak zemřel, a vzkříšení je podle vašeho chápání nemožné. Možná máte pravdu. Vždyť ještě nikdo nebyl schopen podat korektní jednoznačné vysvětlení termínu „android“. Právníci se o to pokusili, ale nejdůležitější pro ně byl zákaz; přemýšlet o absolutní pravdě, o Bohu s velkým b, o dobru a zlu v celovesmírném měřítku, na to nebyli zvyklí. Já vám to řeknu – android, jakkoli dobrý, není bytost, ale stroj, je to něco, co nevládne svobodnou vůlí. Já jsem se naučil vytvářet člověka. Naši předkové nazývali takovéto hypotetické bytosti řeckým slovem „homunkulus“.

Když jsem ovládl toto tajemství přírody, pozvedl jsem se na úroveň toho, koho naši předkové v dávných dobách nazývali Bohem, a překonal hranici dobra a zla. Vražda pro mě přestala být vraždou, lidství samo o sobě již více nepředstavovalo unikátní cennost a strádání a potěšení se změnilo v abstrakce, kterými je možno operovat tak lehce jako ve fyzice se zápornými elektrickými částicemi. Když to shrnu, všichni moji spolupracovníci pro mne přestali být v jediném okamžiku důležití. Použil jsem je při globálním experimentu při sloučení dvou rozdílných vesmírů. A jak už jsem vám vyprávěl, všichni zahynuli, když se všemožnými způsoby pozabíjeli navzájem. Můžete uvažovat, že jsem to byl já, kdo je zničil. I já sám tak občas uvažuji, ale na rozdíl od jiných to nepovažuji za hřích. Hřích je lidský termín a já – já už nejsem tak docela člověk.

Za prvé jsem do sebe převzal to nejlepší z mých zabitých druhů. Tehdy se mi zdálo, že to nejlepší. Za druhé, s pomocí energie jiného vesmíru jsem podřídil vlastní úplné biologické kontrole celou planetu Solwitz, naplnil umělou protoplazmou nejen roboty – sluhy, ale i všechny pohyblivé mechanismy, veškerou automatiku a všechny počítače... V důsledku toho jsem dosáhl, že také gravitace a elektromagnetické vlny na této planetě podléhají mé vůli. Do určitého stupně, pochopitelně. Ale i tak... A za třetí – i u vás jako u všech ostatních lidí existuje pět smyslů, nebo úplněji šest. Jason má například velmi silně vyvinuté telepatické schopnosti. Já jich mám – snažte se to pochopit – osmnáct! Osmnáct smyslových kanálů mne spojuje s vnějším světem. A teď mi řekněte, zda jsem s těmito schopnostmi ještě člověk.“

„Opravdu ne,“ odpověděla s podivným zbarvením hlasu Meta, Jason i Trou považovali otázku za čistě řečnickou.

„Přesto mi nic lidského není cizí!“ zdůraznil Solwitz. „Řeknu vám ale ještě něco. Když jsem dostal do rukou něco takového, o čem jsem nikdy nemohl ani snít, ani o chlup jsem se nepřiblížil pochopení absolutní pravdy. Trápilo mne to jako toho nejobyčejnějšího človíčka a chtěl jsem zemřít. Jenže d'ábel se mi vysmál do tváře a připomněl mi, že jsem nejen nesmrtelný, ale i nezranitelný. Nazývám d'áblem jiný vesmír, je to pohodlnější a kratší. Copak mohou slova vystihnout skutečnost?

Tehdy jsem se rozhodl vrátit se do svého světa, abych zde našel odpovědi na všechny otázky. Omrzel

jsem se sám sobě jako ještě nikdy. Hledal jsem způsob, jak tomuto pocitu čelit, a našel jsem ho. Bylo to jak osvícení. Jistě víte, že v lidském těle jsou všechny orgány uloženy na přísně určených místech, všechny sekrety, fermenty, polotovary, pracovní tekutiny i výměšky se nikdy mezi sebou nemísí. Ovšem v mozku takové rozdělení není. Představte si směsici slin a fekálií, moči i krve, potu a žaludečních šťáv. Podobná směs je k pochopení podoby lidské psychiky nejbližší. Člověk nemá, bůh ví proč, z nějakého důvodu propracovaný systém zužitkování duševních odpadů, ještě více nebezpečných, než jsou fyziologické odpady. Dovedete si představit, jak ostře jsem to pociťoval svými osmnácti smysly a obrovským mozkem o velikosti planety? Byl jsem prostě přinucen vypracovat systém psychické asanace. Všechno zlé, co se ve mně nakupilo za tisíce let, jsem vyvedl na povrch asteroidu a zde, ve středu světa, jsem ponechal všechno nejlepší, nejkrásnější a dobré.

V mezeře mezi tím jsem rozmístil, takřkajíc, materiální bázi, království neživých předmětů, své nesčíslné laboratoře a zkušební polygony, androidy a mechanické roboty a také kousek přírody, podobající se pozemské, jak si ji pamatuji ze svého dětství.“

„A to je vše,“ ukončil Solwitz po vzniklé pauze. „Nyní se společně nacházíme v té části mého světa, kde se bez mého rozhodnutí nemůže stát nic zlého. Zato se zde splní libovolná přání a sladký okamžik štěstí se protahuje na dlouhé roky.“

„A v tomhle vidíte cíl lidského života?“ zeptala se útočně Meta.

„Pro někoho určitě,“ usmál se Solwitz svým nepostřehnutelně smutným úsměvem. „Pro sebe ne. Prostě zde odpočívám. Vy, podle mne, také. Mimochodem, neexistuje pochopitelný termín „cíle lidského života“. U každého jsou cíle různé. O mém si pohovoříme o něco později. Ten váš... jen řekněte, jestli o něm často přemýšlíte –“

„Počkejte moment!“ přerušil ho Jason s obavou, aby se klidná filozofická debata nezvrhla vzápětí v něco jiného. „Nedořekl jste to o těch stvořeních na povrchu. Co jsou vlastně zač? Jsou to speciálně zkonstruované typy obranných zbraní nebo, promiňte, fekálie vašeho mozku?“

„Jsou to i ono. Je to jedno, můj milý Jasone.“

„Dejme tomu, ovšem pak se vám konce s konci nespojují. Zbraně byly určeny zpočátku pro obranu proti tomu vašemu ďáblu a k rozdělení intelektu došlo daleko později, když už jste se odtamtud vracel sem. Pamatuji si to správně?“

„Ano, jen si neuvědomujete, že je všechno daleko složitější. Jste nějak líný to domyslet. Pokuste se o to! Ve světě, kde se číslo „pí“ rovná přesně dvěma, se i s takovou substancí, jako je čas, dějí podivné věci. Při přechodu odtud sem si také příčiny a následky často mění místa.“

„Promiňte, ale pak tedy nestálo za to strkat nos do světa toho „ďábla“!“ Tato slova pronesl Trou, čemuž se všichni podívali.

Vědec pak pokračoval: „Nehodlám se zabývat vědou ve světě, kde jsou narušeny příčinně následné vztahy!“

„Podívejme se,“ řekl klidně Solwitz. „Skutečný vědec si nesmí nic odříkat.“

Jason zapochyboval o správnosti tohoto rázného postulátu. Doktor Solwitz se mu zamlouval stále méně, ale přesto hlavní úkol zůstával nezměněn – vypořádat se s těmi nestvůrami na povrchu. Proto s úsilím hodným lepšího cíle neustále vracel řeč do správného řečiště.

„Takže vy jste na povrchu rozmístil všechno to svinstvo a s ním jako s nejlepším dárkem pro staré přátele jste se vydal do rodných luhů a hájů. To je opravdu bohubilý skutek, milý Teddy!“

„Teď není čas ironizovat a hovořit o morálce!“ zachmuřil se Solwitz. „Za prvé jsem si skutečně nedokázal představit – a dosud ani nepředstavuji! – jaké mohou být důsledky setkání lidí se vším tím, jak vy říkáte, svinstvem. Za druhé, z elementární předvídatosti jsem ho zalil vodou a zamrazil speciálním způsobem. Za třetí, jak už jsem vám vysvětlil, zpočátku mě moje ochrana na povrchu poslouchala bezchybně a teprve potom se začala chovat nějak divně.“

„Kdy přesně se to stalo?“ rychle se zeptal Jason, protože cítil, že se právě zde skrývá něco velice závažného.

„To byl takový...“ zarazil se nějak podivně Solwitz. „Přiblížil jsem se tehdy velice blízko k jedné hvězdě...“

„Která to byla konkrétně?“ Jason nenápadně převzal iniciativu a prováděl nyní skutečný výslech.

„Bože! Nepamatuji si, skutečně si nepamatuji... tehdy jsem se strašně vyděsil, protože z roztaveného povrchu vyrazil velice černý... nebyl to pás, ani kaňka... něco velice černého... něco takového jsem nikdy předtím neviděl. Vůbec mě to neposlouchalo, bylo to na mě zcela nezávislé a rychle to uletělo do vesmíru. Tři sta let potom jsem se nepřiblížil k žádné hvězdě. Skutečně jsem se bál. Já, který se zbavil strachu navždy, jsem znovu poznal obavy. Nechtěl jsem víckrát probudit nestvůry skryté v temných zákoutích mé vlastní duše, ale pak jsem pochopil, že už jsou probuzené. Lépe řečeno, cítil jsem vyzařování. Povrch mého asteroidu začal vyzařovat. Zpočátku slabě, velice slabě, ale proces se stal nezvratným a nemohl jsem ho ovládat. Musel jsem doufat pouze v pomoc zvenku.“

„Proč jste o ni nepožádal normálním způsobem, tedy obyčejným vysíláním?“

„Vysílal jsem obyčejné signály,“ odvětil Solwitz mdle. „Jenže to na povrchu je měnilo ve své d'ábelské záření. Když jste potom projevíli iniciativu, pokusil jsem se vám poslat vstřícnou šifru. Možná že jí někdo porozuměl. Prosil jsem o pomoc zvláště vás, Jasone.“

„A co teď?“ Jason začal chápat smysl posledních Solwitzových odhalení, ale dokud se nerozhodl, odmítal jim věřit. „Jak to tak vypadá, jste zajatcem vlastních fekálií, a protože nejste schopni se s nimi vypořádat, navrhuje mi, abych tento problém vyřešil za vás. A navíc nemáte možnost nás vrátit nazpět. Je to tak?“

„Asi tak,“ povzdychl si Solwitz.

„A styděl jste se to hned přiznat, že?“

„To ne, vy jste prostě nepochopili...“

„Nevěřím mu,“ řekla nečekaně Meta. „Už zase mu nevěřím.“

Solwitz vzkypěl – ještě zlomek sekundy a znovu se tu začne střílet. Ale právě v tu chvíli se Trou chytil za srdce a s očima v sloup se pomalu skácel na podlahu.

„Bože!“ vykřikl Solwitz. „Musím mu okamžitě dát injekci.“

„Co se děje?“ zařval vztekle Jason.

On sám už toho měl dost a Meta již samozřejmě svírala pistoli v ruce. Jason si náhle uvědomil, že tyto pistole ještě ani jednou nevyzkoušeli. Jestli je pravda, že se v tomto místě nemůže bez Solwitzova přání stát nic zlého...

„Co se děje, co se to děje,“ drmolil Solwitz.

Pobíhal kolem Troua a podle neznámé metodiky přikládal něco podobného medikitu hned k jednomu, hned k druhému místu na těle pacienta.

„Nebyl ještě úplně doléčený, v tom to je. To byl nápad, střílet mu do hlavy explozivními střelami! A to si říkáte přátelé?!“

„To říká ten pravý! Vždyť vy jste své druhy vlastnoručně a klidně zlikvidoval, jestli jsem vám dobře rozuměl,“ vrátil mu to Jason. „A teď jste nás ještě zatáhl do téhle pitomé situace. Nemáte morální právo mně nebo Metě něco vyčítat! Raději nám řekněte, kdy bude Trou natolik v pořádku, abychom odtud mohli všichni tři zmizet.“

„Za chvíli bude v pořádku,“ řekl Solwitz. Zmlkl a pak znovu promluvil: „Obávám se ale, že odtud s vámi neodejde. Dosud všichni mnou zhotovení homunkulové mohli existovat pouze uvnitř hranic tohoto světa, v mezích mé energetické slupky.“

„Aby vás d'as!“ rozčilil se Jason. „Z nás dvou také časem uděláte homunkuly?“

„Samozřejmě že ne!“ I Solwitz se poněkud rozpálil. „Udělal jsem z vás nesmrtelné.“

„Proboha, proč?!“

„Bože! Protože tajemství nesmrtelnosti je možno sdělit pouze nesmrtelnému. Poslyšte, Jasone, už mě začínají unavovat nejen Metiny ženské city, ale i ty vaše dětinské otázky. Jen co se Trou trochu dá dohromady, půjdeme všichni do knihovny. Chci, abyste si konečně všechno důkladně prohlédli a prostudovali. Počítám, že období základní průpravy již skončilo.“

Tehdy se jako na povel Trou pohnul, pootevřel oči a chraptivě, ale úplně srozumitelně řekl:

„Vodu, prosím!“

To, co Solwitz nazýval knihovnou, se spíše podobalo velitelské kabině nevelké mezihvězdné lodě, a ještě víc, Jason si to hned neuvědomil, vysílací kabině. Těsná komůrka se zvukotěsnými stěnami, dvě křesla,

před každým na stole mikrofon a sluchátka s dlouhými tenkými šňůrami (aby se dalo vstát a chodit?), na šikmém panelu nevelký soubor indikačních lampiček a dvojice tumblerů, před očima za tlustým sklem ještě jedna místnost s obrovským obrazem nebo schématem neznámo čeho na celé stěně, podlaha měkká, huňatá a strop pórovitý jako houba. To bylo všechno. Vše ve stylu „retro“.

Jason si už sedl do nabídnutého křesla a vedle něj se posadila Meta, když si nakonec vzpomněl: velmi podobná radiokabinka byla na Skogliu – divoké, chladné planetě známé po celé galaxii svou letní školou, v níž Jason dinAlt strávil půl druhého roku. Pamětní desku tam ještě neměl, ale někdy tam určitě bude.

Tato podivná planeta je celá pokryta skalnatými nepřístupnými horami a pouze roztroušená jezera s průzračnou vodou a jehličnaté lesy na jejich březích poněkud oživují krajinu. Oceány a pouště zde nejsou vůbec. Nejen příroda na Skogliu byla neobvyklá. Dosud se tam hovořilo podivným italským jazykem a letní školu obyčejně nazývali pouze „scuola“. Přes existenci mnoha nádherných kosmodromů a řady výzkumných středisek pro vývoj novějších typů pilotovaných strojů jak vzdušných, tak i vesmírných, na planetě zcela chybělo nejen psí, ale i videospojení. Formy komunikace byly dost staromódní, a tak radiostudia, vysílající pro celé polokoule, byla téměř posvátnými místy.

Že by interiér radiokabinky doktor Solwitz také vytáhl z Jasonovy paměti? Neměl však čas dlouho přemýšlet, protože začala instruktáž.

Trou ji poslouchal asi půl minuty, pak zívá a lhostejně řekl:

„Tohle všechno už mám za sebou. Držte se, přátelé! Jdu se projít,“ a skutečně někam odešel, aniž ho Solwitz zdržoval.

Instruktáž byla neobyčejně jednoduchá. Na ruce se jim přichytily těsně přiléhající manžety, kterých si Jason zpočátku ani nevšiml (táhly se od nich dlouhé kabely a také tenounké trubičky, jimiž mohli dostávat injekce), uši jim zakrývala sluchátka a u úst měli mikrofony. Dostali za úkol hledět upřeně na matně lesklé schéma za sklem.

„Primitivní hypnopedie,“ zavrčel Jason.

„Ne tak docela,“ namítl Solwitz. „Za prvé, s cílem vše urychlit vám bude informace předávána do mozku nejen senzory, ale i krví. Za druhé tu pracuje okruh zpětné vazby. Před vámi je umístěn mikrofon a dva tumblery. Levý otevírá informační toky naplno, pravý zvyšuje rychlost předávání informací při současném posunu měřítka času. Přes mikrofon pomocí dohodnutých zvukových signálů nebo s využitím souboru slov z libovolného jazyka si můžete určit téma, stupeň stručnosti i formu podání zpráv. Konečně za třetí, prostřednictvím téhož mikrofonu můžete aktivovat zápis jakékoli pro vás důležité informace na libovolnou existující formu nosiče. Takovou u nás používáme hypnopedii, pane dinAlte! Některé otázky?“

„Jaká je velikost posunu časových měřítek?“ vyzvídá Jason.

„To není tajemství,“ řekl Solwitz. „Momentálně žijeme asi třicetkrát rychleji než vaši společníci na orbitě. S použitím pravého tumblery můžete žít ještě třicetkrát rychleji než ti, kteří nejsou připojeni k informačnímu komplexu knihovny. Číslo třicet, jak jste již jistě uhodli, je doslova mezní hranicí, kterou může normální lidský organismus ještě vydržet bez škodlivých následků. Zrychlení času je totiž subjektivně vnímáno jako zrychlení v prostoru.“

„Ani bych neřekl,“ zavrčel Jason, když si vzpomněl na své pocity při výstupu z chronoskafu.

„Neměli byste pospíchat s přechodem na zrychlený režim osvojování informací,“ varoval je Solwitz. „I bez toho máte dostatečně neobvyklé schopnosti, Jasone dinAlte. Přes to všechno nemohu nedodat, že zhuštění času není teoreticky ohraničeno. Je potřeba opatrně měnit měřítko času s třicetinasobným koeficientem a umožnit organismu v mezích, aby si odpočinul. I když já jsem jednou v rámci pokusu toto vše prodělal sedmadvacetkrát za sebou. Mohl bych to zkusit znovu, ale... jak víte, teorie je jenom teorie, začaly se projevovat některé záhadné efekty. Vy Pyrrani jste odvážní, ale považují za svou povinnost vás na to upozornit předem. Myslím, že už je čas. Mám zapnout systém?“

„Počkejte!“ řekla Meta. „Mně se ta vaše knihovna vůbec nelíbí. Copak není možné se s informacemi seznámit normálně prostřednictvím displeje obrazovky? Ty elektrody na ruku jsou velice podobné výzvědné kameře.“

„Podobné, Meto, opravdu podobné,“ přisvědčil s unaveným povzdechem Solwitz. „Pokud chcete, můžete si sednout před displej v sousední místnosti a nudným a předpotopním způsobem si ničit oči na

světélkujících symbolech. Je to vaše právo. Řeknu vám toho ještě víc — dokonce můžete rozmetat na popel a prach všechno, co se nachází v tomto informačním skladě. Ubezpečuji vás, že vaše pistole je nastavena na plný výkon stejně jako ta Jasonova. Pokud se rozhodnete na základě předešlých zkušeností zvyšovat v okolním světě entropii — jedněte. Tady ve středu Solwitzu je povoleno vše, co není zakázáno, díky mé moci jsou zde všechny zákazy zrušeny. Střílejte, jestli chcete, ale pamatujte si – budete se podobat alkoholikovi, kterému předloží báječný oběd a vinný lístek z nejlepších druhů v galaxii a on se spokojí s tím, že vypije pět lahví toho nejlacinějšího vína a usne.“

Meta pochopitelně příliš nerozuměla tomuto Solwitzovu dlouhému proslovu v galaktičtině, propletenému francouzskými a anglickými výrazy v obzvlášť emocionálních pasážích, ale intonace jeho hlasu napověděla leccos, co se jí nelíbilo, a tak již hlaveň pyrranské pistole mířila přímo na hrud' velkého vynálezce nesmrtelnosti.

Jason si představil následující chaotickou střelbu v prostoru malé místnosti (něco takového by na Skoglii nikdy nepřipustili), propadl zoufalství, ale vzápětí se jeho zoufalství změnilo v hysterický smích. Obrátil se ke své milované, jednotlivá slova vyřázel s obtížemi:

„Meto, copak jsi dosud nic nepochopila? I mně tohle zařízení připomíná spíše elektrické křeslo — určitě nevíš, že v minulosti existoval takový druh trestu. Ale co má být? Copak si myslíš, že doktor Solwitz neměl možnost nás zabít? Takovou šanci měl už nejmíň stokrát. A co se stalo? Ještě pořád jsme naživu. Nic ti to neříká, Meto?“

Meta se na něj podívala a rozplakala se. Jason ji viděl podruhé v životě, jak pláče.

„Zapněte to,“ dal Jason Solwitzovi pokyn rukou, nakolik mu to paže, stažená náramkem elektrosnímače, dovoľovala. „Zapněte. Všechno bude v pořádku.“

Solwitz tedy přístroj zapnul.

První dojem byl zajímavý. Zpočátku růžová mlha, ovšem zcela útulná a komfortní, rytmická hudba, vlny tepla, oblévající tělo, a potom příjemný ženský hlas, mnohokrát opakující jednotlivé položky generálního katalogu a souběžně s tím dublovaná informace před očima – v esperantu. Jason ze zvědavosti požádal, aby byl text přeložen do italštiny (vzpomínky z mládí!) a změna proběhla okamžitě. Nakonec si pro čtení z nějakého důvodu vybral datštinu a začal listovat stránkami textu, povely a soubory vstřebával jediným lehkým pohybem řas. Informace se podávaly v podivuhodně kompaktní podobě a snadno pochopitelné a v určitém momentě si Jason uvědomil, že není schopen identifikovat jazyk výkladu. Zřejmě již převod probíhal na podprahové úrovni mimo znakové systémy. Bylo to zábavné, ale ihned se raději vrátil zpět – do světa konkrétních symbolů a termínů.

Jason rychle pochopil principy učení v Solwitzově knihovně a ani ne za minutu (jak se mu zdálo) poznal historii stavby i kompletní složení největšího umělého asteroidu v galaxii. Pro začátek toho bylo opravdu dost. Cesty vedoucí do otevřeného vesmíru stařík Teddy v tajnosti nadržel a důvod, proč nešla použít hlavní vzduchotěsná komora, již nebyl tajemstvím ani pro Jasona – ty černé nestvůry prostě vypnuly automatiku. Nakonec zjistil, kde je umístěn rezervní východ do vesmíru a dokonale ovládl princip jeho provozu. Co to má znamenat? Jejich záchrana je pouze technickou otázkou? To přece není možné! Jestli budou považovat Solwitzu za společníka, z tohoto úhlu pohledu vypadá jako úplný idiot, stařec, který dokonale přišel o rozum. Copak se sám nemohl podívat do těchto souborů a najít nejjednodušší cestu k východu na povrch?

Pokud je však Solwitz nepřítel, přístup k podobným údajům může znamenat jen jedno, a to standardní postup darebáka a kata – maximální otevřenost před popravou, rafinované mučení, aby se oběť naposledy vzmužila, chtěl jsi poznat tajemství, tak si ho poznej, je to jedno, stejně ti to k ničemu nebude...

Jasona ta myšlenka zamrazila. Zavelel do mikrofonu „stop“ a přitáhl levý tumbler k sobě. Nikdo mu nebránil. Zajímavé. Znovu seděl v útulné kabině připomínající roky mládí na Skoglii, vedle byla Meta. Pohodlně usazená v křesle, vypadalo to, že s mírným úsměvem na rtech klidně spí. Náhle však sebou škubla, jako by od Jasona přijala mimovolný telepatický signál, a vrátila se do reality přesně podle Solwitzem nařízeného postupu – mikrofon – tumbler – sluchátka na stůl. Jen elektrody s jehličkami nebylo nutné odpojovat.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Meta.

„Snad ano,“ odpověděl nerozhodně Jason.

„Bylo to zajímavé?“ položila novou otázku.

„A jak! Podle mě velice.“

„Tak pokračujeme v učení!“

Metino nečekané nadšení ho strhlo, takže se málem znovu ponořil do informačního snění, vtom ho však chytila za ruku:

„Počkej, Jasone, jestli si myslíš, že se odtud snadno dostaneme, pročti si pozorně doplněk instrukce číslo třicet devět, pátý odstavec všeobecného technického popisu.“

„Třicet devět?“ zeptal se Jason udiveně. „Dostal jsem se jen po sedmatřicítku.“

„Velmi špatně,“ vyčínila mu Meta. „Je tam ještě příloha.“

Znovu se ponořil do proudů informací a velice rychle pochopil, že všemi těmito etapami před ním prošel i Solwitz, hledající zoufale spásnou uličku z nekonečného boje s vlastní zlobou a podlostí. Nebylo však jiné cesty než pozorně projít všemi stádii logické analýzy vzniklé situace. Vystupoval po těchto stádiích jako horolezec po svislé stěně, nebylo to ani tak těžké jako spíše s každým krokem pomalejší a pomalejší. Zavalovala ho obyčejná psychická únava. Udělat si přestávku? Překonat to vůlí? Odpočinout si? Nikdy! Pak už se mu nepodaří pustit se do hledání s dřívějším elánem, a navíc ztratí základní nit.

Nit se skutečně vinula velmi rafinovaně, chvílemi se zdálo, jako by byla doslova zasukovaná.

Aby se přiblížil k vlastnímu rozluštění, Jason musel proniknout houštinami teoretické gerontologie a nakouknout i do těch nejtajnějších koutů pradávné napůl vědy, napůl magie zvané psychologie; neobešlo se to bez podrobného zkoumání celé řady biochemických procesů a také právních předpisů hypotetické civilizace androidů. A také byl nucen nahlédnout do milované historie planety lidí, Země, protože doktor Solwitz byl koneckonců rovněž produktem pozemské kultury. Ani se mu nechtělo vrátit se zpátky! Jak zajímavé bylo putovat dávnými časy! Jason cítil, jak je prodchnut nadšením, snažil se krotit a podle návodu doktora Solwitze si nechával nejzajímavější informace nahrávat na nosiče, aby si je prostudoval později. Vždyť ani paměť není bez hranic. I když se mu hrozně chtělo naučit se to všechno právě teď, tady a nic neodkládat! Mezitím ho tajuplný algoritmus hledání vedl stále dál a dál, přes fyziku a politiku, přes estetiku a lingvistiku, astronavigaci a extrasenzoriku až k záchraně, obydleným světům, rozmístěným v prostoru, ke svobodě. Nebyla však tato cesta ve skutečnosti nekonečná, nebyla uměle naprogramovaným modelem skutečné pouti galaktické civilizace? Jak to tedy vlastně je? A jak to má chápat? Jak se v tom má vyznat? Jak nejlépe postupovat?!

U planoucí supernovy! Copak úplně zapomněl? Vždyť je tu ještě pravý tumbler – zhuštění času. Pro krajní případ. Tehdy Jason, aniž se sám vytrhl z informačně-hypnotického transu, využil všechny své telepatické schopnosti a podařilo se mu spatřit Metu. Oba byli stále za stolem. Meta s přivřenýma očima seděla se sluchátky na uších, podle dávného zvyku měla založené ruce za hlavou a pravý tumbler na jejím panelu byl už zapojen. Zapojen! Má tedy ještě čas. Tento poslední pokus provede kvůli své milé. A dostanou se odtud. Podaří se jim to, pokud budou stále spolu.

Cvaknutí! A znovu – růžová mlha. Dál – podivné vnímání. Mozek pokračuje v řešení dříve zadaného úkolu a tělo teď funguje zcela samostatně. Jeho tělo kráčí po chodbě vystlané měkkým kobercem barvy bordó. Z bočních dveří se line tichá hudba a zepředu je slyšet nejasný, mírný, stále narůstající hluk.

Velice známý hluk – zdrženlivé moře hlasů, šelest, klepání, tiché zvonění a občas hlasité výkřiky: „Jeden a půl milionu na černou!“ „Sto padesát na nulu!“ „Všechny sázky jsou uzavřeny!“ To je krupiér. Jeho hlas je mu až bolestně známý! Nebo snad mají všichni krupiéři stejný hlas? Na které planetě naposledy hrál ruletu? Kostky se nějak lépe poddávají myšlenému příkazu, nějak snadněji... Dokonce i masivní kolo rulety se dařilo zastavit, kde chtěl.

Blíží se stále víc k vytouženým dveřím, dokonce už cítí i pachy – drahé voňavky, těžké zaprášené závěsy, dobrý tabák, tradiční lak na parkety a slabý, nepopsatelný pach peněz.

Vchází do sálu a pohledy všech se upírají na něj. Vzdech obdivu a radostné předtuchy nebyvalé show prolétá tlupou zkušených hráčů, bohatých hlupáků i nafintěných dámiček.

Jason přichází ke stolu a hází na zelené sukno tlustý paklík perleťově se lesknoucích galaktických kreditů. Krupiér s třesknutím rozlamuje nové balení kostek. Číšník přibíhá s podnosem plným nejrůznějších pohárů a skleniček. V krku má sucho, hlava mu třeští, strašně by se chtěl něčeho napít, ale Jason ví, že

před hrou nesmí pít nic ostrého. Telekineze je vrtošivá hračka; zahoupá s tebou zleva doprava a rána jde mimo cíl. Vybírá si vysoký štíhlý pohár aldebaránského se zlatou drtí (je v něm jen devatenáct procent alkoholu) a upíjí pár doušků. To je všechno. Hra začíná.

Jako by oslepl, nevidí, co odhazuje on sám, co odhazují protihráči. Zapomíná na všechno, kromě jednoho – neustále vyhrává. Hromada stříbřitě nazelenalých hracích známek zaplňuje více než polovinu stolu. Tohle špatně končívá, to už zná. Zákony herního obchodu jsou stejné vždy a všude. Když vyhraje málo, možná se mu podařit odejít i s penězi...

Nečekaně se objevuje nový hráč, nový soupeř, který upravuje sázky. Kdo je to? Urozená, nebo spíše vznešená tvář je Jasonovi smutně povědomá. Ačkoliv se snaží, nemůže si vzpomenout na jméno nezvaného hosta. Náhle zničehonic pocítí uje nutkavou potřebu zjistit, kolik je hodin. Nenápadně mrkne na hodinky a zjišťuje, že je na levé ruce nemá. Sebrali mu je? Ukradli?! Nebo prostě sám zapomněl, kde si je sundal a kde milovaný orloj s celou sadou proměnlivých ciferníků, vhodných do všech životních situací nechal?

Jason se uštvane rozhlíží kolem sebe a hledá nějaké hodiny a ihned se v duchu podiví – ve všech dobách a na všech světech bylo v kasinu nepřipustné sledovat chod času. Tady ne, ale nevidí tu nikde nástěnné, stojací ani kapesní hodinky, které by někdo vyňal z kapsy, aby se jimi pochlubil. Stálí návštěvníci znají pravidla. Právě kvůli tomu jsou přece stálí návštěvníci! Právě proto jsou oděni tak honosně, pompézně a vyumělkovaně, jak se ani do divadla neoblékají, snad pouze na audienci u krále. Když jdou sem, do herny, dodržují rituál, který se ustálil v průběhu mnoha tisíc let.

Jaké štěstí se znovu ukázat v tomto pohádkovém prostředí! Cítit se nejlepším z nejlepších. Vychutnat opojení z vítězství. Trhnout pěkné peníze. A čas... co čas! Nač potřebuje hodinky? Až odtud odejde, koupí si nové, ještě dražší než ty předtím. Nejdražší!

„Až odtud odejdu...“ opakuje si pro sebe Jason a opět se mu v hloubi duše rodí neblahá předtucha. V následujícím okamžiku si vzpomíná na jméno svého nového soupeře – Theodor Solwitz. Doktor Theodor Solwitz.

„Co sázíte, Teddy?“ ptá se ležérně Jason.

„Planetu Solwitz.“

„Ale já vaši planetu nepotřebuju. Beru jen peníze. Stanovte cenu, Teddy!“

„Vy jste to nepochopil, Jasone. Velmi dobře vím, že moji planetu nepotřebujete, ale chcete ji opustit. Sníte o tom, že se odtud dostanete. Sázím vaši svobodu!“

„Jak originální!“ usmál se Jason. „A co vy? Vy nic neriskujete, Teddy?“

„Já, Jasone, riskuji, že ztratím vás. To je víc než celá planeta. Začneme?“

Jason neodpověděl. Mlčení znamená souhlas? Možná. Skutečným souhlasem bude, až poprvé hodí kostkami.

Jak těžce se mu rozvírala dlaň! Kdy to bylo také tak těžké? Kdy? Nemohl si vzpomenout. Jednou se to už stalo, něco podobného, kdysi dávno, něco zapomenuté, ale opravdu závažné, nejdůležitější... musí si vzpomenout! Ted, nyní... už to má! Jason téměř uchopil unikající vzpomínku.

Vtom mu však neznámý, zoufalý ženský hlas zašeptal do ucha:

„Musíš hrát, musíš začít okamžitě, ted!“

Jason se otočil. Těsně u něho stála krasavice, téměř se k němu tiskla a šířila kolem sebe opojnou vůni.

Ne nějaká obyčejná krasavice, přímo bohyně s črty bojovné amazonky i něžné lesní víly.

„Poslechni mě,“ vydechla bohyně prostě a něžně jako školačka.

Snažila se být prostopášnou i dojmavě skromnou zároveň.

Kostky zarachotily o dřevo pod zeleným sukнем. Hra začala.

Byla to úplně nesmyslná hra. Se střídavým úspěchem, až tak střídavým, že každý ze soupeřů byl několikrát téměř na mizině, aby se vzápětí svezl na vlně úspěchu nahoru. Nemělo to konce. Jason začal pít a nejen aldebaránské; myslel, že by prostě do rána nevydržel. Každá další číška ho o něco oslabil a časem se začalo ukazovat, že Solwitz ovládá telekinezi tak jako on. Pohybovali kostkami od jednoho k druhému, z obou se lil pot a nebylo již v ničíh silách odhadnout, kdo vyhraje.

Krasavice stojící vedle však Jasonovi pomáhala. Opravdu. Když ho jednou zcela opustily síly, začala ho ovívat svými štíhlými a chvějícími se rukama nebo ho rychle, ale vášnivě políbila na rty, nebo se

podbřiškem přitiskla k jeho noze.

Pokaždé jako by se znovu nabíl energii. A vyhrával, vyhrával! Bylo to překrásné! Nejkrásnější na světě. Laskání záhadné bohyně bylo stále vášnivější, otevřenější, koutkem oka Jason zaznamenal, že už na sobě téměř nic nemá. Děvče sténalo, prohýbalo se a těžce oddychovalo a tisklo se k němu stále silněji a silněji. Něco se muselo každou chvíli stát, protože Solwitz nyní prohrával, nepřetržitě prohrával, všechno do sebe fantasticky zapadalo. Ale vtom náhle kostky padly ne tak, jak Jason chtěl, sál užasle zavzdychal a všechno začalo znovu. . .

Kolikrát se to opakovalo? Jak dlouho to mohlo trvat? Neměl hodinky. Věděl jen, že tenhle sexuálně-hráčský orgasmus dříve nebo později skončí. Věděl ale ještě něco – když ve finiši stoupal k vrcholu, už o něj nestál. Vyhraje-li, útěk z planety Solwitz už pro něj nebude mít žádnou cenu. Hra se stala vším. Samotná hra – to byla ta nejvyšší rozkoš. „Zastav se, okamžiku, jsi překrásný!“ „Cíl je nic, pohyb – všechno!“ „Štěstí – to je honba za štěstím“. Dávné klasické filozofické výroky. A ještě: „Nelze dvakrát vstoupit do téže řeky“. Ve smyslu, že návrat k minulému není možný. Neohlížeje se dozadu, Jasone, hleď jenom kupředu.

Stále jen hrál, hrál, hrál a mučivě se snažil chytit za rukáv prchající předtuchu, že teď, právě teď se něco skutečně stane. . .

Stalo se.

V hloubi sálu se objevila Meta. S dvěma černými hlavněmi namířenými před sebe. Škrobení pánové kvapně uskakovali jako zajáci, dámy se s výrazy kdákajících slepic vyděšeně rozutekly na všechny strany.

„Říkala jsem ti, Jasone, že nestrpím vedle tebe žádnou jinou ženu kromě sebe.“

První výstřel patřil božské krasavici. Její hlava se rozletěla ve stříkancích zeleného rosolu a teprve nyní vypukla opravdová panika.

Meta podala Jasonovi třetí pistoli (bůh ví, kde ji vzala) a rychle zašeptala:

„Utečme.“

Utíkali, stříleli, házeli granáty a zanechávali za sebou dýmající trosky nábytku a po podlaze roztékající se kaluž tekutiny ze zničených androidů.

„Meto! Ničemu nerozumím. Vždyť tohle je můj osobní vnitřní svět! Jak ses do něj dostala?“

„Je to důležité? Není až tak vnitřní, k čertu. Teď je nejdůležitější, aby sis pospíšil – našla jsem cestu ven. Jenže východ je časovaný. Jestli to nestihneme, zavře se. A ty ještě filozofuješ! Ty švindlíři!“

„Stejně to nechápu,“ brblal ustavičně Jason vlečený Metinou silnou rukou typickými Solwitzovými chodbami, výtahy a schodišti. „Oba teď přece sedíme v té kabině, tedy v knihovně a získáváme informace ze Solwitzových archivů, ne? Je to tak?“

„Je.“

„No vidíš. Já jdu svou cestou, ty svojí. Přitom se pohybujeme časem s třicetinasobným zrychlením. . .“

„A také přetížením, na to jsi úplně zapomněl,“ namítla podrážděná, ale o to více okouzlující Pyrranka.

„Připrav se. Teď dojde ke změně měřítka.“

Chronopřechod obdařil Jasona známými „milými“ pocity a poslední, co zaslechl, byla Metina napůl škodolibá a napůl podrážděná věta:

„Jak hloupí jsou všichni tihle muži! Hned melou: Nechápu, nechápu! Co tu chceš chápat?! Když miluješ doopravdy, najdeš nejmilovanějšího člověka kdekoli, třeba v pekle nebo ve virtuální realitě. . .“

„Hej, vy všichni!“ zahřměl Kerk, když vtrhl do řídicí kabiny. „Okamžitě odlétáme směr Pyrrus. Dostal jsem nouzovou zprávu od Naxy. Všechna ta hnusná havěť jen čekala na okamžik, kdy s našimi nejlepšími lidmi a nejvýkonnější vojenskou technikou opustíme planetu. Znovu u nás začala skutečná válka. Ruším kontrakt a vracíme se na Pyrrus.“

Revered Bervik na něho mlčky hleděl a očekával nějaké vysvětlení.

„Rozuměl jste, Berviku? Ruším kontrakt!“ zdůraznil ještě důrazněji Kerk. „Když jsme si jednou dělali laskominy na nové území, málem jsme museli protivníkovi nechat všechno. Dnes, kdy pomáháme světům Zelené větve, nehodlám definitivně přijít o rodnou planetu. To stačí! Jsem příliš starý na provozování podobných hrátek, jako jsou nesmrtelnost, tajné společnosti a záchrana lidstva. . . Odlétáme, Berviku.“

Představitel zvláštního výboru a společnosti garantů stability tak jako dříve trpělivě mlčel a jenom upřeně smutně hleděl na rozběsněného šedovlasého obra.

„Už nás vůbec nepotřebujete!“ hřímá dále Kerk. „Vaše důmyslné plány jsou pro Pyrrany příliš složité. Použit bojové schopnosti Arga se zjevně nechystáte. Jen tak střílet do těch nestvůr, skrývajících se pod ledem, dokážou i lehké torpédoborce válečné flotily Konsorcia. Koneckonců, planetární bomby jsou již umístěny. Roznětky vám nechám jako dárek nebo jako součást zálohy na výdaje, jestli jejich rozpočet dosud není vyčerpán.“

„Ten už je vyčerpán dávno,“ řekl tiše Rhes.

„Tak ať!“ podrážděně, ale přece již klidněji odsekl Kerk. „Teď nemáme čas zabývat se účetnictvím.“

„A co naši přátelé, kteří tam jsou uvěznění?“ ještě tišeji se zeptal Rhes.

„Jason? Ten se odtamtud dostane i bez nás. Na to ho znám příliš dobře. A Meta a Trou... u d'asa, vždyť už zřejmě stejně nejsou na živu. Pyrrani umí smrti čelit důstojně. Meta by mi jako první poručila, ať odletím na Pyrrus a ji ať nechám tady. Tím spíš Trou. Copak nerozumíš, Rhesi?“

„Nerozumím,“ přiznal Rhes. „A nikdy jsem nerozuměl.“

Kerk po něm hodil hněvivý pohled, jako by si najednou vzpomněl, že má co do činění s obyčejným hrabošem, a řekl:

„Se stanovami garantů stability mě dosud nikdo neseznámil a přísahu věrnosti zvláštnímu výboru jsem neskládal. Podepsal jsem jen mezihvězdnou dohodu členů Ligy světů a ještě – vlastně tenhle kontrakt s vámi, Berviku. To první zůstává v platnosti, ale to druhé – ruším. To je všechno! Zatím tady stále ještě velím já.“

„Samozřejmě že máte právo poslat tuto loď libovolným směrem, Kerku,“ ozval se konečně Revered Bervik. „Velení na Argu pochopitelně patří vám a jediné vám. Řekněte mi však – když jste dostal Naxovu zprávu, proč jste ihned nešel na kapitánský můstek za Dorfem a vrátil se sem, do společenské místnosti?“

Kerk zrozpačitěl a nečekaně zmlkl. Jako by náhle pochopil něco důležitého nejen o sobě, ale i o celkové nastalé situaci. Rhes se ozval jako první:

„Raději teď mlč, Kerku. Vysvětlím ti, proč jsi přišel za námi. Sám totiž nevěříš ve správnost přijatého rozhodnutí. Správně sis vzpomněl – před lety jste se sebrali z Felicity a jako šílení letěli zachránit Pyrrus. Byl jsem tehdy v nížinách s armádou Ammhu, ani jste se nestačili se mnou spojit. I tehdy bych ti řekl, že není nutné někam letět. Stejně jste se opozdili a bylo to zákonité. Město padlo. Naxa a jeho lidé zůstali pány planety. Jistě se mnou budeš souhlasit, že jediné díky „hovorným“ se nám podařilo zachránit doly a později začít obnovu Pyrru.“

Kerk dával mlčky najevo nesouhlas. Ano, Naxa a všichni obyvatelé osad v džungli zachránili dobývací stroje, ale šachty zakryli a zakonzervovali. Nač byly potřeba těžké kovy, když bylo ztraceno spojení s vnějším světem? Za následnou obnovu vděčí Pyrrus nejvíce jemu, Kerkovi, Metě, jako zázrakem zachráněnému Bruccovi a nové generaci odvážlivců – Cliffovi, Stanovi, Tekovi, Grifovi a dalším... a samozřejmě i Jasonovi. Copak by mohli bez jeho peněz, bez jeho finančního génia vybudovat takový kosmoport? Koho by napadlo přeměnit farmářské osady v nové město, kterému říkali Otevřené? Nic z toho ovšem Kerk Rhesovi neřekl. Hraboš zůstane hrabošem, o ničem ho nepřesvědčíš. Bude se až do konce svých dnů přátelit s vražednou přírodou, dokud ho nepohltní. Příroda Pyrru je skutečně taková – sežere i nesmrtelného a ani nemrkne!

„Jak dlouho ještě chceš bojovat s planetou smrti, Kerku?“ zeptal se Rhes. „Nikdy nezvítězíš.“

„Budeme bojovat tak dlouho, dokud bude třeba,“ ostře odvětil Kerk a snažil se ze všech sil ovládnout, aby nezačal mávat zbraní. „I vítězství jednou přijde. Naše vítězství. Pokusím se ještě jednou spojit s Naxou,“ vychrlil ze sebe bez přestávky.

Bervik si s ulehčením oddychl. Ledy se začínají hýbat. Teď má šanci Kerka přemluvit, což znamená, že dá-li bůh, bitevník Argo neodletí na Pyrrus předčasně.

Dokud čekali na spojení s Naxou, bylo nutné Rhesův částečný úspěch potvrdit a Bervik si dopředu důkladně promyslel, o čem bude mluvit. Jeho zkušenosti sjednáním s opravdovými Pyrrany – Rhes se v to nepočítal – byly pouze několikadenní, ale člen rady Konsorcia a také spolupracovník mnoha tajných a ještě tajnějších organizací byl velice prozíravým člověkem, a aniž si to uvědomil, použil při

přesvědčování Kerka stejné metody jako Jason dinAlt, který Pyrrany znal jako své boty.

„Nejsem vědec, Kerku,“ začal Bervik, „ale i mému neozbrojenému oku laika je zřejmé, že příčina dalšího zostření vztahů na Pyrru se kryje s událostmi, které probíhají tady. Copak je možné považovat za náhodnou návaznost mezi vaším útokem na asteroid Solwitz a útokem pyrranských organismů na Velfův kosmoport? Určitě mezi těmito tvory musí existovat telepatický kontakt.“

Blafoval! Totálně! Tuto extravagantní hypotézu si právě zoufale vymyslel. Ale její dopad účinkoval stoprocentně. V Kerkových očích se objevil jednoznačně zlověstný záblesk.

Tehdy ho Bervik dorazil posledním argumentem:

„Samozřejmě že se na rodné planetě bojuje lépe; doma, jak se říká, i stěny pomáhají. Ovšem vstoupit osamoceně do boje s kvintesencí zla, toho samého vesmírného zla, je i nad vaše síly, Kerku. Chápu, proč chcete odletět...“

Bervik z neznalosti překročil tolerovanou hranici přesvědčování. Rhesovi se jen stěží podařilo srazit stranou Kerkovu ruku ženoucí se vpřed s pistolí a kulka, která hvízdlá Bervikovi kolem hlavy, roztříštila na kousky starobylý pozemský globus s mapou hvězdného nebe. Opakované pokusy o zabití se již nekonaly, protože do napjaté atmosféry ve společenské místnosti zazněl Naxův hlas:

„Útok ustal. Možná jen dočasně. Město je z větší části v pořádku. Kosmoport půjde v zásadě rekonstruovat, ovšem v současné době je schopen přijímat pouze lehké meziplanetární lodě a univerzální kosmické čluny. Potěší nás váš přilet, Kerku, ale myslím si, že extrémně rychlý návrat není nutný. Pokud to jde, rád bych si promluvil s Bruccem o původu některých nových vlastností u zvířat. Ale raději se s vámi spojmím později. Určitě si vzpomínáš, Kerku, jak se poslední dobou chovají k silným elektromagnetickým a psí paprskům ... spojení ... půl hodiny ... pospěšte si ... zamiřte dělo...“

Po těch slovech poruchy signál zcela přerušily a Kerk pochopil, že důvodem odmlk v řeči byly nové útoky pyrranských organismů.

„Půjdu,“ řekl Kerk rozhodně.

„Kam?“ zeptal se co možná nejkliidnějším hlasem Bervik, i když mu nervy vibrovaly.

„Cliff už vyhlásil pohotovost, za minutu startujeme. Osobně nejdřív rozdrťm ty příšery tady a až pak na Pyrru!“

„Hodně zdaru,“ zašeptal Revered Bervik, ještě stále napůl bez sebe. Za mnoho tisíciletí svého života se poprvé ocitl tváří v tvář tak reálnému ohrožení.

„Zdravotní stav Stana a Archieho je skvělý,“ sdělil Teka, stojící vedle plně vybavených výsadkářů ve startovací komoře, vůdci Pyrranů.

„Připravenost všech systémů na stupni jedna,“ hlásil Cliff. „Kdyby se něco dělo, budeme vás krýt palbou.“

Kerk už byl také ve skafandru, a když si sklápěl přilbu, přemýšlel jen o jediné věci – jestli se správně rozhodli změnit místo útoku, poté co Stan doslova v posledních minutách předstartovní přípravy obdržel zprávu o slabém, ale zjevném psí-záření, zachyceném nad jedním ze současných náhodných průzkumných vrtů. Signál se identifikovat nepodařilo. Pokud to nebyl automatický psí-vysílač, nejspíš se tam nacházeli lidé. Je jedno jací. Hlavně že to jsou lidé a ne nějaká černozená monstra! Pyrranské přístroje v zásadě umožňovaly zachytit emocionální záblesky i skrze velmi silnou vrstvu kovu. S vysokým stupněm pravděpodobnosti spojovatelé posoudili toto nejasné psí-záření jako zoufalství, jinými slovy – signál „SOS“. Jen jestli to není další past? To Kerka znepokojovalo.

„Tím se budu zabývat později,“ pomyslel si pyrranský vůdce a všechny starosti hodil za hlavu. „Už mám dost té hry na kočku a myš. Kde nám nastraží léčku, tam se s nimi utkáme.“

Když přistáli na okraji ledového trychtýře s téměř kolmými okraji a kovovým dnem o průměru asi tři metry, asteroid zlověstně mlčel. Ano, přesně odtud přišel záhadný signál, ale nikdo zevnitř se nesnažil kovový obal zamaskovat a v ledových stěnách kolem prohlubně se žádný černý tvar nevyskytoval. Žádná reakce nenastala ani po tom, co všichni tři s pomocí nejjednodušších horolezeckých pomůcek sestoupili na dno.

„Floušťka kovu je v tomto místě pouze půl metru,“ oznámil Stan výsledek měření.

Kerk zavolal na Argo a zeptal se:

„Cliffe, vidíš nás dobře? Neztratil jsi zaměření?“

„Mám vás zaměřené s přesností na mikron, střelba se dá ideálně regulovat. Mohl bych ostřelovat mouchy kolem hlavy každého z vás!“ oznámil s hrdostí mladý Pyrran.

„Mouchy jsme tu zatím nenašli,“ ušklíbl se Archie, „ale něco kovového tu za chvíli poletovat bude.“

„Pusťte se do obalu!“ nařídil Kerk.

Řezali zkušeně – po obvodu, rovnoměrně postupovali hlouběji a hlouběji, a když zůstala jen tenounká vrstvička ještě schopná udržet váhu na ní visící oceli, použili ke kruhovému řezu termický wolframový drát, který se byl schopen okamžitě rozehřát na čtyřicet tisíc stupňů. Všechny druhy zbraní, od primitivních klasických pistolí, přes plazmové pušky až po zbraně chrlící tekuté hélium, to vše bylo namířeno na nevelký kruh lesklého kovu uprostřed nekonečné ledové roviny. Asteroid Solwitz jim však jako vždy připravil překvapení.

Kovový válec se nadzvedl téměř do poloviny své výšky vytlačen proudem vzduchu, který unikal úzkou škvírou, aby vzápětí bezvládně zmizel dovnitř, do tmy. Všichni tři určitou dobu vyčkávali – snad to bude stačit! – ale na druhou stranu, nejdůležitější pro ně bylo proniknout dovnitř a s tím si, jak už dobře věděli, musí pospíšet. V nádrži, do níž se probourali, rychle docházel vzduch. Jiskřící mrazivý oblak vychladlých plynů nyní visel nad hlavami Pyrranů jako dýmová clona, a jak si Kerk ihned uvědomil, překážel v zaměření a střelbě. Protože však ze vzniklého otvoru zatím nevylezla žádná nestvůra, mlčky polkli, společně vykročili a naklonili se nad otvorem, v němž tmou prořezávaly jen jejich reflektory namontované na přilbách.

Nikdo z nich však nestihl něco spatřit. Neznámá síla je vtáhla dolů, neúprosně, vlastnický, ale plavně a měkce. Z orbity to nejspíš mohlo vypadat, jako by dobrovolně skočili dolů.

„Takhle mizí i ti nejlepší vojáci,“ smutně si pomyslel Kerk, ale na Argo nouzový signál nevyslal. Proč také? Do koho nebo čeho by měl chudák Cliff střilet? Všechno jde podle plánu. Jsou uvnitř.

Jenže uvnitř čeho?

Všichni tři se vznášeli ve stavu beztlíže a v absolutní tmě, paprsky reflektorů ozařovaly pouze je samotné nebo kovový strop (stěnu? podlahu? to je jedno!), kterým sem právě pronikli. Otvor, který udělali, se rychle zatahoval průzračnou blánou (hyperledu? skloplastu? jiného neznámého materiálu?) a do místnosti začal proudit vzduch.

„Zdá se, že jsme padli do želez jako zdivočelí psi,“ prohodil Kerk, jako by přejímal zodpovědnost za to, co se stalo.

„Nemyslím,“ usoudil Archie. „Zatím jsem nezpozoroval vůči nám žádnou nepřátelskou akci. Podle mě je to obyčejná gravitačně-vakuová komora. Automatika nám každou chvíli sama ukáže další cestu.“

Ukázalo se, že Archie měl pravdu, a Kerk se mohl v duchu radovat, že potlačil svou vlastní hrdost a trval na účasti mladého fyzika z Juktisu ve výsadku. Vždyť ani jeden Pyrran by nebyl schopen zhodnotit situaci, když ho násilím zbavili iniciativy, tak klidně a věcně.

Zatím se na zajatcích asteroidu nikdo nedopouštěl žádného násilí. Gravitace se nepozorovaně ustálila, pouze došlo ke změně polarity, takže strop se stal podlahou. Stáli nyní v kupolovité báni osvětlené několika matnými lampičkami, zřejmě havarijní sítě, a před nimi byly masivní dveře se vzduchotěsnými obrubami. Nad nimi si mezi přízračně blikajícími nápisy v různých jazycích jejich oči náhle vybraly ten pochopitelný – v galaktičtině: „Tlak v normě. Odložte skafandry v komoře.“ Pochopitelně se nikdo z nich nehodlal vysvléci, i když indikátory analyzátoru plynů potvrzovaly, že se komora naplnila dýchatelným ovzduším. Marná sláva, nejsou tu doma a nádrže na zádech jim vydrží ještě dlouho.

To tak, dýchat neznámý vzduch! Mohli by vdechnout něco cizího. Pokusí se vyjít z komory – to bude daleko zajímavější!

„Myslíš, Archie, že ty dveře otevřeme?“ rozhodl se Kerk poradit s důvtipným astrofyzikem.

„Kerku, už vím, že dva Pyrrani jsou schopni vysadit jakékoli dveře,“ usmál se Archie, „ale dovol, abych se je pro začátek pokusil otevřít jako zdvořilý návštěvník.“

Dvěřím se však nějak nechtělo. Povolily, až s nimi zacloumal a zatřásl sám Kerk. Nijak hrubě, jen za kliku.

„Myslím, že zdvořilí návštěvníci nejprve zaklepou nebo zazvoní. Copak tu nemají zvonek?“ zavtipkoval Stan.

„Zvonek tu nemají,“ odvětil klidně Archie, „ale copak asi udělá tohle tlačítko?“

„Stop, nedotýkat se!“ zarazil ho velitelsky Kerk. „Nikdy nespěchej s neznámými tlačítky. S vámi vědci je to jako s dětmi. Na Pyrru už v šesti letech vědí: napřed pochop, oč jde, a teprve pak stlač.“

„No tedy!“ vydechl nečekaně Stan. „Stůjte. Pozor!“

Hleděl jako vyjevený na displej soustavně zapnutého přijímače psí-záření a velice rychle komentoval zobrazené údaje:

„Velice silný a velice blízký signál! Naděje, zoufalství, neklid, radost – strašlivá směs emocí. Mám vyslat modulovaný signál v našem kódu? Třeba to jsou oni?“

„Ne, Stane, napřed se dostaneme přes ty dveře,“ vysvětlil Kerk. „Moc se mi ty emoce na druhé straně nelíbí, tím spíš, jestli to jsou naši. Nemáme na řeči čas. Teď mi pomoz. Zapři se pořádně!“

Kliku urvali snadno, ale dveře se ukázaly solidní, postavené tak, aby odolaly věkům. Tehdy Archie neodolal a kradmo stiskl nešťastné tlačítko. Okamžitě se protivným, hlasitým a vysokým tónem rozječela havarijní siréna.

„Promiňte, pánové,“ rozhodil rukama nevzrušeně astrofyzik a pokoušel se svými omluvami překrýt mechanický jek. „Myslel jsem, že je to jako u výťahu.“

„A já si myslím,“ zařval Kerk ještě hlasitěji, „že jsme tě s sebou vzali zbytečně!“ A ještě jednou vrazil svým mohutným tělem do obrněných dveří. Tváře mu zrudly krví ani ne tak od námahy jako zlostí.

Archie se pokoušel prokřičet do vědomí rozlíceného obra. Vždyť dokonce i Stan pochopil, že dveře nemusí vyrazit, stačí je prořezat laserem, ale naštěstí – nebo bohužel – ještě nikdo nevymyslel takovou sílu, která by dokázala zastavit útočícího Kerka Pyrra.

„Zmizni mi z očí, Archie,“ řval jako raněný tur, aniž si uvědomil, kam vlastně mladého Juktisance posílá. Možná by při nedostatku jiných cílů Kerk prostě nešťastného astrofyzika zastřelil, ale v jediném úžasném okamžiku se siréna náhle odmlčela, v nastalém tichu zřetelně zahučel elektromotor dveří a ty se rozevřely dokořán.

Rychlovýtah vynesl Metu a Jasona do malé průhledné budky na té části vnitřního povrchu Solwitze, kde se zelenaly lesy, šumělo moře, proudily řeky, ve stepích se proháněli neskuteční nájezdníci neskutečného Temuchina a v křovinách se ukrývali neskuteční pyrranští tvorové. Cestou do tohoto meziprostoru je samozřejmě postihl ještě jeden chronopřechod. Přestávka se Metě zdála celkem krátká, ale Jasona to zkroutilo tak, že sotva dýchal, a zesláblými prsty se silou vůle pokoušel skleněné dveře otevřít.

„Lehni si,“ zavelela Meta. „Jen blázni běhají tak dlouho, dokud nepadnou. Je nutné, aby ses trochu vzpamatoval. Dvě tři minuty máme ještě rezervu.“

„Dej mi lékárníčku,“ zachraptěl Jason, ochable prohledával vlastní oblek a s údivem zjistil, že je oblečen do dlouhých kalhot, bílé košile a smokingu a jediné, co se mu podařilo najít v kapsách kromě kapesníku a žetonů z kasina, bylo hermeticky uzavřené pouzdro, notně nacpané informačními krystaly. Jak to se sem dostalo? Vždyť přece tam, v knihovně, když si nahrával potřebné informace na nejkvalitnější nosiče ve vesmíru, ukládal je do pouzdra ležícího na stole; ale tehdy měl na sobě standardní kombinézu vesmírného výsadkáře. Někdy, jako třeba nyní, je dost těžké uvažovat nad takovými náročnými otázkami. Bez použití stimulátorů obzvlášť. Naštěstí Meta svou lékárníčku nějakým způsobem zachránila, a tak se Jasonovi síly rychle vracely společně s jasným rozumem. K úplné spokojenosti mu chybělo jen objasnit si, co jim hrozí, a tak se Mety zeptal:

„Solwitz nás pronásleduje?“

„Nejspíš ano. Ovšem pořádně jsme ho předběhli.“

„Co tím myslíš? Nerozumím. Vždyť Solwitz je tu všude. Všechno živé tady je Solwitz. Jak je ho možné předběhnout?“

„To je na dlouhé vysvětlování,“ mávla Meta rukou. „Někdy jindy. Měla jsem víc času než ty o tom dědkovi přemýšlet. Ustavičně nám lhal a ne málo.“

„Co vlastně chce teď?“ vyzvídal Jason.

„To co předtím. Chytit a zadržet nás tady.“

„Za každou cenu?“

„Nemyslím,“ odpověděla Meta a na okamžik zrozpačitěla. „Zajímáme ho pouze živí.“

„Tak to je dobré,“ oddechl si Jason. „Žít budeme – neumřeme. To je taková starodávná říkanka. Vyčetl

jsem ji v nějaké pohádce.“

„Vstávej, ty pohádkáři! Už je čas.“

Do hangáru vběhli pořádným tryskem. Těžká vrata se poslušně rozjela do stran jako na příkaz „Sezame, otevři se!“. Jason se nepodivil, protože si všiml, že Meta drží v ruce malý ovladač. Podobné vybavení předtím neměli. Během úprku, již uvnitř v hangáru, se Jason během výdechu krátce otázel:

„Kdes to vzala?“

„Dárek od Solwitz“, stejně přerývaně vysvětlila Meta.

„Proč?“ zeptal se Jason.

Ale odpověď už nedostal. Meta ovladačem předem nastartovala motory obou člunů, hučení a svištění přehlušilo všechny zvuky, a sotva Jason vklouzl do křesla, opásaly ho popruhy, rozsvítil se reflektor a oba těžké univerzální letouny prudce vystartovaly kupředu a nahoru málem s třiceti g, před kterými už stimulatory nechránily.

Jason skřípal zuby, ale vydržel to. Teď se skutečně nedala provádět korekce letu ručně, prostě to nebylo možné. Meta oba čluny ovládala tak jako ještě nedávno doktor Solwitz.

Nedávno? Nebo před mnoha lety? Nebo to bylo včera? Jenže v nějakém druhém životě...

Jasonovi se znovu začaly plést myšlenky. Pak přetížení ustalo, protože čluny nabraly nejvyšší možnou rychlost (skutečně ne maximálně přípustnou, ale maximálně možnou). Polovina vnějších přístrojů už shořela a druhá se tiše tavila a roztékala po trupu. Zbývalo jen doufat, že se naváděcí safírový reflektor v molybdenové objímce nepřiváří k trupu a univerzální čluny se pro své piloty nestanou letícími pohřebními hranicemi.

Meta však očividně, i přes svou statečnost, takové nebezpečí předvíдалa, protože rozžhavené reflektory se šťastně sklopily a na doruda rozžhavenou ocel trupů, která jim po přistání před očima přímo černala, sahali rukama v dobře izolovaných rukavicích speciálních skafandrů typu Solwitz. Dobré skafandry.

„Díky ti, šílený starý doktore, byl jsi k nám velice laskavý,“ loučil se v myšlenkách Jason se Solwitzem.

„Díky za vše! Promiň, ale ve vesmíru nám bude bez tvé péče daleko lépe!“

Rozběhli se k nejbližší světélkující kupoli a Meta, jako už jednou, pozvedla ruku s ovladačem a chystala se otevřít dveře dobře utajené rezervní vakuové komory, když se jim za zády zablesklo a dvě tříštivé střely se zaryly do stěny kupole, ve které zanechaly hluboké díry. Meta ještě v pádu stiskla příslušné tlačítko a dveře se začaly otevírat do stran. Muselo to tak být, protože v té samé sekundě již byla Pyrranka otočená na zádech a zahájila vějířovitou neprodlenou palbu do míst, odkud na ně vystřelili. Všechny rány šly sice mimo, ale Jason ji snad jen s půl sekundovým zpožděním zdatně podporoval. Ovšem rovněž s nulovým výsledkem.

Nu, asi se se Solwitzem loučil příliš brzo! Šílený vědec je přece dostihl – jestli odpočívali déle, než bylo únosné, nebo se Meta zmýlila ve svých tajných výpočtech, to už bylo jedno.

Rozhodně však bylo jasné, že se je stařík Teddy rozhodl zadržet. Jak to tak vypadalo, zřejmě za každou cenu. S živými si již pohrál, nyní nastal čas pobavit se s jejich těly a udělat z Jasona a Mety homunkuly nebo androidy. Zajímavý úkol hodný velkého vynálezce. Jen střílet se za ta tisíciletí pořádně nenaučil.

Teď, když zalehli, si s nimi nesmrtelný blázen jen tak neporadí. Solwitzovi „hosté“ už věděli, že si nedokáže vyměnit tělo ihned, a oni sami k odchodu potřebovali jen několik sekund. Jenže... co říkala Meta o tom zvláštním časovém východu, který se zavře, když se opozdí? Zaútočit je riskantní a otálet nelze! Že by zase neúspěch?

Jasonovi se tyto úvahy jako víchr během zlomku sekundy prohnaly hlavou, Solwitz, ukrytý za ohořelými čluny, zatím pokračoval ve střelbě a dveře se za jejich zády skřípavě otvíraly.

Další výstřel zazněl odněkud zezadu a po něm se rozlehl hlasitý, srdcervoucí výkřik doktora Solwitz. Ve dveřích vakuové komory stál Kerk s kouřící pistolí v ruce a třicet metrů před nimi ležel Solwitz a zkrivenými prsty si držel rozervaný hrudní koš. Ještě žil, z obrovské rány však nevyhřezl žlutý ani zelený rosol, ale krvavá směsice úlomků kostí, masa a vnitřních orgánů.

„Proč jsi na nás střílel, Teddy?“ zeptal se Jason hned poté, co vyskočil a zmateně se rozhlédl kolem.

„Prosím vás, neodcházejte, je mi strašně zle!“ zachraptěl Solwitz, ale na otázku neodpověděl.

Jason k němu bezděky vykročil.

„Zpátky!“ vykřikla vyděšeně Meta. „Zpátky! Zase tě podvede! Musíme si pospíšet!!“

„Tenhle chlápek vás chtěl zabít?“ chladně se zeptal Kerk.

„Ano,“ odpověděla krátce Meta a nezdržovala se s podrobnostmi. „Děkujeme, Kerku. Ale teď... rychle odtud. Co možná nejrychleji! Nebo tu všichni uvízneme nadlouho. Věřte mi!“

Meta již táhla Jasona za ruku jako neposlušné dítě, ale neposlušných dětí jí nějak přibývalo, protože Stan a hlavně Archie na ni nechápavě zírali a zjevně nikam nespěchali.

„Kde je Trou?“ zeptal se konečně Kerk.

„Už není,“ řekla Meta rychle a opět bez vysvětlování. „Musíme okamžitě utéct dírou, kterou jste se sem dostali, chápete?“ zakřičela rozčileně.

„Proč?“ podivil se Stan.

Tato otázka však byla poslední, protože napůl mrtvý doktor Solwitz náhle vyskočil, až mu vypadly vnitřnosti, popadl pistoli a začal znovu na celou skupinu střílet. Kerk mu ustřelil ruku, Meta další argumenty nepotřebovala. Všichni se rychle, ale organizovaně vrhli do vakuové komory. Když znovu prořezali otvor, který mezitím zarostl několikavrstvým pancířem, vystoupili na povrch a usedli do výsadečového člunu. Z otvoru v obalu asteroidu náhle začal pomalu stoupat už dobře známý dravý černý jazyk.

„Dočkali jste se!“ zavrčela dopáleně Meta a odstartovala, jak to uměla jen ona.

Jason si na to už ani nestěžoval, jen Archie zasténal, když mu celým tělem pronikla prudká bolest.

„Věda potřebuje oběti,“ jedovatě to okomentoval Kerk.

Na zadních obrazovkách se rýsovaly trasy všech možných zbraní, které Kerk s rozkoší posílal vstříc černému stoupajícímu hnusu. Když ostřelování skončilo, planoucí trychtýř dole zalil velký oblak tekutého hélia.

Revered Bervik se setkal s navrátilci z asteroidu a podle tradice bůh ví jakého světa a doby se jim pro začátek hluboce poklonil s dlaní přitisknutou k hrudi, teprve pak podal Jasonovi ruku:

„Velký dík, Jasone dinAlte. Jsem velice rád, že vás mohu znovu vidět živého a zdravého. Děkuji i vám, Meto. Lituji vašeho padlého přítele a doufám, že je tím hlavní etapa operace za námi.“

Tím zřejmě oficiální část přivítání skončila, protože pak se zplnomocněný člen rady Konsorcia zarazil, proti všem zvyklostem se nějak rozpačitě usmál a požádal Jasona, aby s ním šel do jeho kabiny, kde si v soukromí vážně pohovoří mezi čtyřma očima. Kerk se proti tomu neohradil jediným slovem či gestem. Dokonce dal všem příkaz, aby nikdo jednající strany nerušil. Skutečně se vyjádřil takhle obřadně a diplomaticky, čímž přiznal vynikajícím jinoplanetníkům roli prvních houslí v jejich pyrranském orchestru. A Jason, který chtěl vylíčit své zážitky všem členům posádky podle nejlepších demokratických tradic poslední doby, byl nucen stručně jako v armádě podat hlášení bezprostředně vyššímu veliteli. Tedy, ani ne tak vojensky, poslední etapa spíše nesla nálepku špionážní akce, spíše jako by nějaký superagent tajně předával zprávu „centru“.

Úroveň utajení Jasona skutečně překvapila. Ještě nikdy předtím neviděl takové množství nejmodernějších přístrojů, rušících odposlech i pozorování. Proto se také na začátku rozhovoru necítil příliš dobře, i když dostatečně přesně vylíčil to nejdůležitější, co se mu podařilo o Solwitzovi zjistit.

Bervik šokující informaci o své příslušnosti ke zvláštnímu výboru raději ponechal na jindy a vyrukoval hned s tím hlavním – o tajné existenci nesmrtelných a o garantech stability.

„Chcete tím naznačit,“ pochopil nakonec Jason, když trpělivě vyslechl otázku, „že o mé vlastní nesmrtelnosti a všech poznatcích o Solwitzem vynalezené vakcíně nemohu samostatně rozhodovat?“

„Přesně tak, Jasone. Velmi dobře vím, že jste možná jeden z nejnaladovějších lidí v galaxii a sotva budete ochoten pracovat pro nějakou organizaci, a už vůbec ne z donucení. Proto jsem si vás ihned pozval sem ke mně, aniž jsem vám ponechal čas na zotavenou. Nebezpečí nekontrolovatelného šíření informace o některých věcech, jako je například nesmrtelnost, je příliš velké. Nemohu vám to přikázat, ale mohu vás o to požádat a doufám, velice doufám, že se setkám s vaším pochopením. Samozřejmě, téměř každý nesmrtelný měl ve všech dobách možnost darovat vakcínu lidstvu nebo alespoň minimálně rozšířit zprávu o její existenci po celé galaxii. Někteří to i zkusili. Pokaždé to však skončilo špatně. Jistě chápete, že by nebylo moudré postavit se takovým organizacím, jako jsou „Páni vesmíru“, „Garanti stability“ nebo řekněme i zvláštnímu výboru Ligy světů. V našem nekonečném vesmíru se sice střetávají osobnosti s

různými vlastnostmi, ale podle mého právě příklad Theodora Solwitze, který se postavil absolutně proti všem, se jeví jako nejvíce odstrašující. Souhlasíte?“

„Na sto procent,“ přisvědčil Jason. „Zbytečně na mne plýtváte slovy, Berviku. Proslavil jsem se svým nepřilíživým postojem k různým zákonům různých planet a také několika extravagantními názory na všeobecně zažitou morálku, ale nikdy jsem nezastával extremistické názory a nikdy jsem nevyzýval k hromadnému ničení lidí, tím méně celých kultur a civilizací. Řeknu vám na závěr toto – a zapamatujte si to, je to důležité! – nikdy jsem neusiloval o vládu ani v měřítku jediné planety. Vašemu tajnému společenství nekonkuruju, a tím spíše nejsem žádný připitomělý osamělý rebel. V současné chvíli mě ze všeho nejvíce zneklidňuje osud domovské planety, hlavně po tom, co mi stačil cestou sem říci Kerk.“

„K této otázce se rozhodně vrátíme,“ ujistil Jasona Bervik. „Teď mi prosím zopakujte ještě jednou v krátkosti, jaké konkrétní informace obsahují krystaly, které jste přinesl z asteroidu.“

„Prosím,“ řekl Jason. „V tomto pouzdře je přesně deset oddílů. Rozdělil jsem získané informace do nich. V prvním je vzorec na výrobu vakcíny nesmrtelnosti, v druhém technologie vytváření homunkulů, ve třetím komplex nejnovějších lékařských metod, ve čtvrtém je popis originálního způsobu využití gravitace. V pátém podrobná historie nejstarší vlny vesmírné expanze, včetně první a druhé galaktické války. V šestce je teorie a praxe použití mimoprostorových zbraní, v sedmičce teorie intelektuální asanace, v osmičce kompletní plány umělého asteroidu. Devátý oddíl obsahuje podrobný spis jakéhosi občana galaxie Jasona dinAlta a konečně v desátém, nejobsáhlejším, jsou uschována kolosální kvanta údajů o vědění jiného vesmíru, k rozluštění jejich smyslu se mi ale nepodařilo ani přiblížit.“

„Poslední dva oddíly jsou zvlášť zajímavé,“ prohlásil Bervik.

„No tohle?!“ podivil se Jason. „Cizí znalosti – to chápu. Ale můj spis? Copak nemáte žádný takový ve vašem zvláštním výboru?“

„Samozřejmě že máme,“ zdrženlivě se usmál Bervik, „ale domnívám se, že Solwitz i v této otázce dospěl dále.“

„No tohle,“ opakoval Jason ještě jednou docela zmateně. „Jenže informace o mně jsou tak trochu moje vlastní věc, tím spíš, že jsem se s nimi, přiznávám, neměl čas seznámit. Měl jsem na starosti důležitější věci a tyto informace neměly žádný vztah k hlavnímu úkolu.“

„Dobře, Jasone. Seznamte se s nimi a pak mi řeknete, co uznáte za vhodné.“

„Přesně,“ zdůraznil Jason, „jen to, co uznám za vhodné. V textu naší smlouvy je uvedena moje jediná povinnost, a to záchrana světů Zelené větve před neznámým hrozícím nebezpečím. Je to tak? Kvůli vakcíně nesmrtelnosti jsem také přijal vaše podmínky. Promiňte, ale všechno ostatní jsem ochoten předat pouze za zvláštní, oddělenou platbu, a to jedině, když mne přesvědčíte, že jste pro mne výhodný kupec.“

„Myslíte, že jste mě svým cynismem polekal? Nedělejte si iluze, Jasone, umím věci hodnotit střízlivě. Také přijímám vaše podmínky. Považuji tedy naši dohodu za uzavřenou. Zůstává jen jediná otázka – umožnil vám kontakt se Solwitzem zjistit, jak je možné tento úžasný asteroid zastavit?“

„Čestně přiznávám, že ne.“

„A co nyní navrhuje?“

„To samé, co vy s Kerkem – všechen ten hnus po jeho opatrném rozmrazení rozstřílet. Pak se uvidí. Zdá se mi ale, že tuto záležitost bude nutné rozhodnout společně. Jen mi, prosím, ještě jednou připomeňte, o čem bych před ostatními neměl mluvit, protože jak víte, nikdy jsem ve vašich rozvědkách a tajných službách nesloužil.“

„Konkrétně nesmíte mluvit o nesmrtelnosti, všechno ostatní je na vašem uvážení. Pokud ovšem...“ mnohoznačně dodal Bervik.

Jason se rozhodl, že si jeho posledních slov nebude všimát a dostatečně lhostejně prohodil:

„Tak dobrá. Navrhuju se vším seznámit celou posádku.“

„Je na čase,“ souhlasil Bervik.

Ve velké okružní chodbě Jasona náhle odchytil Kerk.

„Z Mety není možné dostat souvislou větu. Vypráví nějaké moudrosti, na elementární otázky odpovídá hádankami a většinou mlčí. Řekla, že bez tvého svolení nesmí mluvit. Co se to s ní stalo, můžeš mi to vysvětlit?“ zuřil šedovlasý Pyrran.

„Meta je pašák,“ usmál se Jason. „Vede si dobře.“

V Kerkově ruce se objevila pistole a zase zajela zpátky do pouzdra. Jason ani nemrkl, už si dávno na podobné emocionální projevy zvykl. Po přeložení do normálního lidského jazyka by toto gesto neznamenal nic víc než podrážděný úder zaťatou pěstí do dlaně. Bez jakékoli hrozby pro okolí.

„Dozvim se konečně něco alespoň od tebe?“ zaúpěl Kerk.

„O čem?“ nechápal Jason.

„Samozřejmě že o Pyrru! V první řadě o Pyrru. Zjistili jste tam něco o příčině našich nesnází, o tom jak nad nimi zvítězit?“

„A tak, o tohle ti jde!“ A v duchu si pomyslel: „Nepolepšitelný Pyrrane! Když ti řeknu, že se blíží konec vesmíru, budeš se zajímat jen o svou rodnou planetu!“

„Poslouchej mě pozorně, Kerku, a zkus se nerozčilovat,“ začal Jason. „Stavitel tohoto umělého asteroidu, doktor Theodor Solwitz, po svém návratu z jiného vesmíru určitě pobýval na Pyrru, i když nám to přímo neřekl. Ve svých lesích choval rohonosy a další milá zvířátka a Metino chování i fyzické schopnosti ho nijak zvlášť neudivily. V jeho knihovně jsou uloženy informace o vaší planetě, ovšem jejich objem je takový, že převyšuje moje i Metiny znalosti dohromady. To znamená, že je nemohl získat z našich pamětí. Určitě se nemýlím, když tvrdím, že Solwitz zasáhl do evoluce na Pyrru. Fakta, která by tomu odporovala, se nám najít nepodařilo.“

„Nemůže se nakonec ukázat, že všechny pyrranské organismy jsou vlastně potomci zlého génia Solwitze?“ zeptal se Rhes, který už notnou dobu stál vedle nich a pozorně naslouchal Jasonovým vývodům.

„Je to možné,“ řekl Jason, „jenže to se ještě musí prokázat. A také musíme zjistit, jestli jsou i místní monstra v ledu příbuzná těm pyrranským, nebo ne. Jejich vztah je daleko hlubší a složitější. Věřte mi.“

„Jen si vzpomeň, Jasone,“ znovu promluvil Kerk, „když jsme zničili tu jeskyni na ostrově, s jakou trojnásobnou silou zaútočily všechny organismy na město. Něco podobného se stalo i nyní. Neznamená to snad, že...“

„Máš pravdu, Kerku, opravdu,“ usmál se Jason s pochopením. „Jenže vy Pyrrani vždy hledáte jednoduché odpovědi a ty, jak známo, nemusí být správné.“

„A kdy pro nás najdeš tu svoji složitou odpověď?“ zeptal se poměrně jedovatě, ale neurážlivě Rhes.

„Brucce například předpokládá, že nové formy pyrranských organismů, které se poprvé objevily v posledních dnech, velmi připomínají ten hnus, který jsme našli tady pod ledem.“

„Ale,“ podivil se Jason, „to je velice zajímavé zjištění. Tím spíš, že se nám Solwitz přiznal, že mu jednou z asteroidu unikla nějaká „černá stuha“. Mohl to sice být univerzální pohlcovač hmoty, možná ještě něco jiného, Solwitz sám to přesně nevěděl. Ovšem kam se podělo to nejvražednější zlo v celé galaxii, to nevíme my ani šilený doktor. Možná se to ukrylo na Pyrru. Proto je nyní nejdůležitější se závěry nespíchat. Buďte trpěliví, přátelé. Solwitz mně i Metě, ať chtěl, nebo ne, podal informaci, jejíž význam teď ještě nedokážeme dostatečně ocenit. Ovšem na druhou stranu, na její rozluštění a také pochopení bude potřeba čas, hodně času...“

„Jestli se ovšem odtud všichni dostaneme živí!“ stroze prohlásila Meta, která spěchala kolem a ničím nedávala najevo, že by se chtěla zastavit.

„Co se zase stalo?!“ vrhl se Jason za ní a ostatní je následovali.

„Nic zvláštního,“ řekla Meta, „jenom se krátí čas a vy si tu filozoficky diskutujete. Bervik ohlásil všeobecnou poradu, já na jeho místě bych vyhlásila všeobecný poplach. Myslím, že to udělám. Jinak se všichni nesejdou. Kdo teď vlastně velí lodi?!“

Právě překročili práh společenské místnosti, když Jason pocítil zlou předtuchu. Všichni členové rady Konsorcia, všichni vědci z Juktisu, a dokonce i všichni Pyrrani seděli v křeslech, na první pohled v klidu. Emocionální atmosféra v kabině však byla neobyčejně napjatá, v místnosti viselo napětí a Jason téměř fyzicky cítil, jako by se náhle přihnal a udeřil ho do tváře mrazivý slaný vítr od moře.

„Všichni jsou tady?“ zeptal se Stan, který si vzal slovo jako první. „Hyperled začal tát. Na přijetí opatření nám zbývá maximálně půl hodiny.“

„To už jsme k hvězdě FG 13-0 tak blízko?“ podivila se Meta.

„Ano. Rychlost letu asteroidu se skokově měnila. Propočty však ukázaly, že tání ledu není způsobeno pouze tepelným zářením hvězdy.“

„Chceš říct,“ namítla Meta nedůvěřivě, „že Solwitz rozechřívá led zevnitř? Takže led taje odspodu, místo shora?“

„Ne, Meto, začal tát shora, ale někdo nebo něco ho zahřívá i zevnitř.“

„Nechápu,“ přiznala Meta otevřeně.

„Já také ne,“ přidal se Stan, „ale je to tak.“

„Co navrhuješ?“ zeptal se Kerk útočně.

„Nic nenavrhuji. Prostě jsem podal zprávu o situaci, vy musíte rozhodnout.“

„Dobrá,“ řekl Kerk a v duchu si spokojeně pomyslel, že se konečně nitky velení začínají vracet zpět do jeho rukou. „Cliffe! Jsme schopni zlikvidovat všechny útočníky, kteří se asi za třicet minut začnou prodírat ledem?“

„Samozřejmě!“ odpověděl s hrdou sebedůvěrou mladý Pyrran.

„Můžeš zaručit, že při střetu nebudou na naší straně žádné ztráty?“

„Teď ano. Pokud ovšem máte na mysli ztráty na životech.“

„Ano, na to jsem se ptal,“ Kerk zadumaně zavrtěl hlavou. „Odpálit planetární bomby by ale bylo výhodnější, ne?“

„Samozřejmě!“ zagestikuloval Cliff. „Jenže to nám někdo zakázal!“

„Jenže teď ten někdo mlčí,“ namítl Kerk.

Všichni pohlédli na Revereda Bervika. Ten povstal, přejel pozorně očima všechny přítomné a řekl:

„Pánové, svoje postavení zde jsem vám už vysvětlil. Protože se však nyní situace od základů změnila, vzdávám se jako představitel zvláštního výboru odpovědnosti za další osud asteroidu Solwitz. V souladu se smlouvou jste jejimi vykonavateli vy. Nyní můžete přijmout své vlastní konečné rozhodnutí. Myslím, že poslední slovo bude mít Jason.“

Je to tady. Zase nastal čas, kdy musí velký hráč přijít ještě jednou k okraji stolu a vhodit kostky na zelené sukno. Copak bude další dění záviset pouze na jeho rozhodnutí?

Jason pohlédl na Metu a pokoušel se najít v jejích očích náповědu. Í ona musí v duchu vynést smrtící rozsudek nad Solwitzem. Jenže v tmavomodrých očích amazonky se zračilo jen netrpělivé očekávání a absolutní důvěra k němu.

„Pánové, přátelé, bratři,“ začal Jason. Pak se odmlka úmorně protahovala, přitom chtěl vše vysvětlit co nejprostěji, po svém. „Bylo by mi velice líto, kdyby se mělo zničit něco, co bylo budováno věky a tisíciletí. Asteroid Solwitz v sobě schraňuje mnohem více tajemství, než se nám s Metou podařilo zjistit. Tento asteroid, a možná dokonce sám Theodor Solwitz by ještě mohli posloužit lidstvu. Jenže – podařilo se nám lépe než komukoli z vás poznat šíleného doktora. Poznat, nikoli však pochopit. Jeho současné chování je skutečně neadekvátní situaci. On už není docela člověk. Nemohu osobně garantovat bezproblémový průběh operace, a proto na sebe nechci vzít odpovědnost před celou galaxií. Na rozdíl od Solwitze jsem jen obyčejný člověk a nemám právo riskovat životy druhých lidí.“

Jason znovu pohlédl na Metu a zřetelně pochopil, že si nepřeje riskovat (minimálně tento konkrétní) život.

„Co bude s Trouem?“ zeptal se neočekávaně Teka.

Budoucí lékař se zvlášť zajímal o osud zmizelého Pyrrana a už se mu podařilo z Mety vymámit některé podrobnosti.

„Znamená to, že Troua zničíme společně s asteroidem?“

„Ne, Teko, řekni si, že je Troua tady,“ řekla Meta a zvedla nad hlavu malý lesklý disk. „Podívejte se všichni. Toto je... jak bych to nejlépe... Trouův elektronický dvojník. Matrice jeho osobnosti. To, co nyní chodí někde tam po vnitřním obalu asteroidu, si můžeme znovu sestrojít zde, kdy se nám zlíbí... jestli si to budeme přát,“ dodala zamračeně. „Nikdy už to ale nebude Trou.“

Kerk se rázně postavil a pohlédl na hodinky. Z jeho pohledu žádné argumenty na záchranu objektu 001 už dávno neexistovaly.

„Cliffe, zapoj časový mechanismus planetárních bomb! Meto, zapni hlavní motory. Z orbity startujeme s přetížením. Všichni se připravte na deset g. Ohlaste to interkomem. Stane, zajisti prosím stálé spojení s Naxem. Chci, aby viděl, co se tady bude dít, a současně nám podával zprávy o tom, co se bude dít na Pyrru. Ode mne všechno. Rozchod!“

Ohnivá koule, která vznikne v mezihvězdné temnotě při zničení planety, třeba i malé, anihilačními

bombami, připomíná vzplanutí mimoprostoru. Něco takového se podaří spatřit málokdy a málokomu. Celá posádka Arga se shromáždila u velké prostorové obrazovky. Nazelenalý disk planety Solwitz měl nyní velikost asi dvou stupňů úhlové velikosti a podobal se bezpilotní průzkumné sondě nebo dětské nafukovací hračce, nesmyslně se vznášející v prostoru.

...pět, čtyři, tři, dva, jedna. Odpočet skončil a kulička se nafoukla jako nezdravý malinový puchýř. Vypadalo to, že ihned praskne a vykrvácí popelem a hnojem. Nebyl to příliš hezký pohled. Explodující asteroid skutečně bobtnal jako vřed. Téměř všichni pozorovatelé udiveně vydechli a jen podle tváře fyzika Archieho, který stál vedle něj, Jason poznal, že planetární exploze obvykle vypadá úplně jinak. No a potom... nebylo nutné mít vojensko-kosmické nebo astrofyzikální vzdělání, aby bylo jasné, že teď končí fyzika a začíná – čertovina. Minimálně dvakrát zvětšený disk Solwitze měnil barvu, očividně prošel celé spektrum od rudé až po fialovou, a než se stal, jak zavtipkoval Archie, ultrafialovým, navždy zmizel. Všechny přístroje jednohlasně potvrdily, že asteroid už více není v naší galaxii, v našem rozměru, a možná v našem vesmíru, protože ani lokátory prostorových skoků ho v mimoprostoru nezaznamenaly. Naplánovaná exploze se ve skutečnosti neodehrála. Vždyť v momentě zmizení nebylo sledovanějšího výbuchu na světě. „Pardon, ale jak tedy vlastně fungují základní zákony zachování hmoty a energie?“ tázali se všichni, kteří byli svědky.

„Využil anihilaci vnějšího obalu pro skok do mimoprostoru nebo ještě někam dál,“ zhodnotil nakonec Archie to, co viděl na vlastní oči.

„Je to možné?“ zeptal se Jason.

„Dříve se myslelo, že ne.“

„Znamená to snad, že se může v naší galaxii opět vynořit?“

Tento předpoklad se Jasonovi zdál logický.

„Myslím, že sotva,“ usmál se Archie. „Vzpomeňte si, jak jste mi ještě v člunu, když jsme se vraceli na Argo, vyprávěl o „pí“ rovnajícimu se dvěma. Odletěl zřejmě tam, můžete mi jako astrofyzikovi věřit. Pro tento vesmír je asteroid šíleného doktora – říkáte mu tak, že? – zdá se, ztracen navždy. Jinými slovy – je zneškodněn. Už se nemůže vrátit. Proto se uklidněte, Jasone, jako expert vám mohu dosvědčit, že jste závazky ze smlouvy s Konsorciem dokonale a beze zbytku splnil.“

„Dobrá,“ usmál se Jason a obrátil se k Bervikovi, „zaplaťte bečku, pane zákazníku! Takto říkali kdysi v minulosti. Kerku, nenašla by se na naší lodi nějaká bečka? Nejlepší by samozřejmě byla dřevěná, ale spokojíme se i s plechovou. Pane zákazníku, nemáte osmdesát dva miliard kreditů v hotovosti?“

Jason se upřímně radoval, prožíval silný příval emocí z dosaženého vítězství a Bervik jen mechanicky přikyvoval a hleděl při tom do tmavé obrazovky, jako by ještě na něco čekal. Nakonec se otočil a Jason s údivem zjistil, že se mu v očích nezračí radost, ale hluboký smutek a hořkost ztráty. Bylo to pochopitelné, vždyť počítal se stoprocentním využitím veškeré techniky a s nejlepšími výsledky dávné vědy! Možná také, že nesmrtelný Bervik toužil pohovořit si s nesmrtelným Solwitzem, živou legendou dávno zašlé éry, a místo toho byl donucen vynést nad ním rozsudek smrti, který se nakonec ani nepodařilo dovést do konce.

„Tak tak,“ řekl Bervik, který jakoby náhle procitnul. „Vy tedy chcete opravdu celou částku v hotovosti?“

„Dělal jsem si legraci,“ řekl Jason. „Klidněji převed'te na účet. Co nejdříve, prosím. Meta coby kapitán lodi se nedá přemluvit – už za dvě hodiny odlétáme k vaší rodné planetě, kde se rozloučíme. Pyrrani se zde i tak zdrželi dost dlouho.“

„Pyrrani si mohou letět,“ řekl Bervik a přistoupil k němu blíže. „Vás bych chtěl, Jasone, pozvat k nám.“

„Kam?“ podivil se Jason.

„Musím se ještě dnes ohlásit u Revereda Bronse, zástupce předsedy zvláštního výboru, a popravdě řečeno – plánoval jsem, že mu vás představím.“

„Jako nového spolupracovníka? Ba ne, Berviku, na to nejsem vhodný kandidát. Mám veliké zpoždění v pracích doma, na Pyrru. Letím jen tam a pouze tam. Panu Bronsovi můžete vyřídit, že pokud bude mít zájem, může nás navštívit. Bude to pro něj po všech stránkách přínosnější.“

Bervik dlouze na Jasona pohlédl a mlčky zadal na spojovacím náramku číslo centrální banky Konsorcia, aby dal příkaz k převodu dohodnuté částky.

„Za co utratíme všechny ty peníze?“ zeptala se Meta.

Napůl seděla, napůl ležela v křesle, které zároveň sloužilo jako postel, v ruce držela vysoký pohár, v němž tiše chřestily kostky ledu. Jason právě namíchal koktejl – starobylý recept pocházel od Solwitze, protože v technickém popisu asteroidu bylo, kromě jiného, i kompletní restaurační menu s návody na přípravu jídel a nápojů a právě nyní, v souladu s tradicí mezihvězdných cestovatelů, oslavovali úspěšný výstup z mimoprostoru. Do přistání na Pyrru zbývalo několik minut.

„Nevím proč, ale mám pocit, že ty získané peníze patří všem Pyrranům,“ řekl poněkud roztržitě Jason.

„Já vím, drahý, ale prozrad' mi to, všichni Pyrrani se budou vyptávat, co uděláme s penězi, tedy s naším podílem, my dva.“

„Hm, to je logické. Tak poslouchej. Za prvé musíme znovu vybudovat kosmoport, podzemní dráhu a všechno, co bylo ve městě poškozeno. Za druhé, bylo by dobré postavit to nejen znovu, ale lépe a pevněji, s ohledem na poslední události. Za třetí, neškodilo by trochu rozšířit naši vesmírnou flotilu a v rámci tradice ji vybavit novými zbraněmi. A za čtvrté, oproti tradici hodlám financovat seriózní výzkumný program probádání ekologie Pyrru. Nikdy se nám tuto planetu nepodaří zkrotit jako divokého koně. Tady je nutná pevná, chladná kalkulace a pak – dlouhé a obtížné bádání. Při loučení jsem mluvil s tím skvělým mládcem Archiem. Zajímá se o naše problémy a chtěl by se jimi seriózně zabývat.“

„Ale vždyť je astrofyzik?!“ podivila se Meta.

„Hlavně je to opravdový vědec, a to je nejdůležitější. Navíc nemá předpojatý pohled na tragédii Pyrru.“

„A co ty?“

„Za prvé nejsem vědec a za druhé jsem se už dávno stal skutečným Pyrranem a odnaučil se hledět na vás a vaši planetu z nadhledu.“

„Víš, že se teď podobáš Solwitzovi?“ rýpla si Meta.

„A čím?“ nechápal Jason.

„Začínáš mluvit jako on: za prvé, za druhé... Už mi to leze krkem!“

„No tedy!“ uraženě si odfrkl Jason. „K. čertu s ním, ale... když jsi o tom začala, celou dobu jsem se tě chtěl zeptat, jak se nám vlastně podařilo odtamtud utéct. Vždyť na nás nastražil skutečnou past a zjevně nás chtěl zadržet.“

„Dobrá. Pochopila jsem to dříve než ty. Ten proklatý Teddy nám skoro celou dobu lhal. Samotnému mu bylo hrozně smutno, a tak nás unesl. Ta havěť na povrchu ho vůbec neznepokojovala a propustit nás mohl kdykoliv. Samozřejmě že pro něj nebylo nic složitějšího zařídit to i obráceně – udělat z nás zajatce navždy – uspat nás, někam uklidit a čekat, co se bude dít. Jestli si myslel, že se likvidace jeho planety neuskuteční, když nás nepustí, nevím... Jasone, myslím si, že byl skutečně šílený. I logiku měl nějak nelidskou. Jak jsem to pochopila, nestál o násilí, chtěl z nás udělat dobrovolné zajatce. Proto si také vymyslel celou tu historku s knihovnou. Tebe se mu podařilo okouzlit. Pro začátek tě navnadil úžasnými informacemi. Ty nepotřebuješ ani jídlo, když máš možnost získat nové informace! Je to tak? Když ses pak dostal k hlavnímu potěšení svého života, snažil se chytrého a neporazitelného Jasona zbavit veškerých schopností odporu. Vždyť duševní droga je horší než jakákoli chemická. Zůstal bys s ním spojený navždy.“

„To není možné,“ odporoval Jason.

„Ale je. Velice důkladně jsem tu metodu analyzovala. Je schopna stoprocentně účinkovat na libovolného člověka.“

„Proč jsi tomu nepropadla i ty?“

„Protože já jsem Pyrranka.“

„No a co? Vždycky jsem tvrdil, že Pyrrani jsou zvláštní rasa. Ale že by až tak! Tomu nerozumím, copak pro vás v životě neexistuje vyšší potěšení?“

„Vypadá to, že ne,“ vzdychla Meta. „Posud' sám. Když jsem pohnula tím tumlerem pro zhutnění času, pochopitelně jsem se také propadla do virtuální reality. Není těžké uhodnout, kam jsem se dostala – na rodnou planetu. S potěšením jsem kosila nalevo napravo všechny známé i neznámé tvory, porážela jsem je, ale nemělo to konce. Potěšení? Kdepak! Vždyť to není hra, Jasone, ani zábava. Je to způsob přežití a je to spíš práce než odpočinek. I když zabíjíme, vždy jsme snili o klidu a míru pro naši planetu. V tom vymyšleném světě jsem přestala střílet a Solwitz musel nějak můj sen odhalit a realizoval ho. Konečně

jsem zvítězila, když jsem zastřelila nějakého posledního napůl chciplého rohonosa, a v tu chvíli planeta smrti přestala být světem zabíjení. Jenže pro mě přestal být mým. Myslíš, že jsem byla v té chvíli šťastnější? Jestli ano, netrvalo to déle než pár sekund, pak jsem se znovu vydala hledat nebezpečí. Jenže žádná nebyla! Byla jsem rozčilená stále více a více. Hra zjevně nefungovala podle pravidel. Solwitz to pochopitelně zmátlo, a tak odněkud vytáhl a znovu mi podstrčil nějaké jedovaté a zubaté zvíře. Bylo to hloupé – přestala jsem věřit v realnost všeho kolem sebe a náhle se mi podařilo vynořit se přímo u něho, v dispečinku, odkud ovlivňoval naše sny...“

Meta se na chvíli odmlčela, ale pak pokračovala: „Solwitz toho opravdu hodně ví o Pyrru, možná víc než my sami. Jenže stejně nepochopil, kdo jsou Pyrrani, nevyznal se ve zvláštностech naší psychologie. Nežijeme pro potěšení a on nevěděl, že takoví lidé mohou existovat. Proto jsem Solwitz našla v rozpacích, když jsem se u něj objevila. Věděla jsem přesně, co potřebuju: univerzální ovladač. Ležel před doktorem na stole. Mohlo být něco prostšího, než mu ustřelit nebo utrhnout hlavu, popadnout malou krabičku a utéct? Věděla jsem ale, že je to ta nejhorší možná varianta. Solwitz nebylo možné porazit silou. Pokoušel se nás proměnit v dobrovolné zajatce a při využití této logiky jsem ho musela přimět, aby mi ovladač dal dobrovolně. Nakonec mi sám ukázal cestu k východu. Víš, jak se mi to podařilo?“

„Jak?“ Jason už něco tušil, ale neodvážil se to říci nahlas.

„Přečetla jsem si odpověď v jeho očích. Ten tisíciletý stařec na mě hleděl s nejistou nadějí. Není divu – takovou ženu, jako jsem já, nepotkal za celý svůj nekonečně dlouhý život. Nejspíš jsem ho pobláznila... Na co myslíš, Jasone? Nelekej se. Slíbila jsem mu všechno, co chtěl. Pak konečně ten starý křídlobodec změkl, přestal se ovládat a začal být důvěřivý jako malé dítě. Pochopitelně, když mi dával ovladač, – ihned se rozhodl, že já zůstanu s ním a tebe odstraní. Vyšla jsem z místnosti pod záminkou, že se potřebuju upravit, a rychle jsem zablokovala všechny dveře. Samozřejmě mu to dlouho netrvalo, než zjistil, že to byla lest. Proto jsem pospíchala. No a když naši provrtali obal nad rezervní komorou, viděla jsem to jako z dispečinku. Solwitzovi se divně měnila tvář, když je pozoroval... ten psí-signal, který Stan přijal, ten jsem vyslala také já. Jak jsem zjistila, že tam jsou? Byla to šťastná náhoda, že roztavili led právě nad tím místem...“

„Jak jsi mohla, Meto?!“ promluvil Jason, když nakonec znovu získal dar řeči, ale stále ještě omráčeně hleděl na milou nevidomýma očima.

„Co? Vyslat psí-signal?“

„To ne! Pobláznit toho starce!“

„...typicky mužská logika! Někdo, koho nebudu jmenovat, je ochoten koketovat s překrásnou dívkou – dokonce androškou! – a velice miluje hry a potěšení. Ale když milující žena riskuje a koketuje pro záchranu jeho života, ten protivný žárlivec místo poděkování obrací oči v sloup a kvílí: „Jak jsi mohla?!“ Jak chceš. Až se vrátíme na Pyrrus, zbavím se tě jako tehdy poprvé!“

„Meto, já tě miluju!“ vydechl Jason nadšeně a popadl ji do náruče.

„Raději se omluv!“

V žertu mu něžně zabušila pěstmi do hrudi, jako by se chtěla osvobodit. Její smrtonosné pěsti dovedly být i laskavé.

„Nebudu se omlouvat, prostě tě miluju a basta!“ odsekl Jason.

V tu chvíli se z interkomu ozval hlučný Kerkův hlas: „Jsme na oběžné dráze Pyrru. Posádce a všem pasažérům bitevníku Argo – minutová pohotovost. Dvanáct sekund po přechodu do beztlákového stavu přecházíme na přistávací režim s desetinásobným přetížením. Vítám vás doma!“

„Po kolikáté už se vlastně vracím na planetu smrti?“ otázal se Jason sám sebe.

Nebyl schopen se dopočítat.

Londýn — Moskva červenec-září 1997

Harry Harrison & Ant Skalandis

Čtvrtá planeta smrti – Návrat na planetu smrti

Deathworld 4: Return to Deathworld

Překlad Zdeněk Zachodil
Obálka Martina Pilcerová
Grafická úprava obálky René Balicky
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Doporučená cena vč. DPH 159 Kč
HARRY HARRISON & ANT SKALAMDIS
Copyright © 1997 by Harry Harrison & Projex International, Ltd.
Cover © 2002 Martina Pilcerová
Translation 2002 Zdeněk Zachodil
ISBN 80-86354-25-3